

Έγκλημα είναι κατά τον ορισμό του
Ποινικού Κώδικα "πράξη άδικη και
καταλογιστή στο δράστη της, η οποία
τιμωρείται από το νόμο"

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τάξη Β₁

Έγκλημα και τρόποι αντιμετώπισής του

2012 – 2013

Οι ομάδες

- 1^η Ομάδα: Βούλγαρης Στέλιος (Γραμματέας)
Γαβριελάτος Χρήστος (Συντονιστής)
Γαλουζής Αντώνης (Εισηγητής)
Αρμακόλας Δημήτρης (Παρουσιαστής)
Βασιλειούς Αρτέμης (Κομπιουτεράς)
- 2^η Ομάδα: Γερασίμοβα Ιουλία (Γραμματέας)
Ευσταθίου Ειρήνη (Συντονίστρια)
Βαμβακερή Σήλια (Εισηγήτρια)
Δεληγιάννη Ειρήνη (Παρουσιάστρια)
Δρίτσα Αθηνά (Κομπιουτερίστρια)
- 3^η Ομάδα: Γαλιατσάτου Κονδυλία (Γραμματέας)
Βέννης Παναγιώτης (Συντονιστής - Παρουσιαστής)
Δήμου Δημήτρης (Εισηγητής)
Αλατσεράκης Μάνος (Κομπιουτεράς)
- 4^η Ομάδα: Γαλανάκη Ειρήνη (Γραμματέας)
Βαγιανού Αλεξία (Συντονίστρια)
Ζόιτσε Λίντα (Εισηγήτρια)
Αραπόπουλος Τάσος (Παρουσιαστής)
Ανδρεάκου Ιωάννα (Κομπιουτερίστρια)

Καταμερισμός εργασιών σε ομάδες

Η 1^η ομάδα ασχολήθηκε με την ιστορική εξέλιξη του εγκλήματος.

Η 2^η ομάδα με τις μορφές του εγκλήματος και τις ποινές που επιβάλλονται για τον σωφρονισμό των εγκληματιών και την αποτροπή άλλων στο να διαπράξουν εγκλήματα.

Η 3^η ομάδα ασχολήθηκε με τα αίτια που οδηγούνε κάποιον στο έγκλημα και με ποιούς τρόπους θα αντιμετωπιστεί η εγκληματικότητα (μια σύγχρονη μάλιστα της σημερινής εποχής).

Την 4^η ομάδα την απασχόλησε το εγχώριο και το παγκόσμιο έγκλημα.

Εγκληματολογία

Εγκληματολογία είναι η επιστήμη που ασχολείται με τη συστηματική μελέτη του εγκλήματος ως κοινωνικού φαινομένου και ως προϊόν της δραστηριότητας, καθώς και τις μεθόδους πρόληψης και καταστολής του.

Η Εγκληματολογία αποτελεί ένα ιδιαίτερο πολυσύνθετο επιστημονικό κλάδο γνώσης στον οποίο συνεισφέρουν με πορίσματα και μεθόδους η Κοινωνιολογία, η Ψυχολογία, η Ψυχιατρική, η Ανθρωπολογία, η Στατιστική, η Νομική, η Βιολογία κ.ά.

Αντικείμενο

Εγκληματολογία ονομάζεται ο εγκληματολογικός κλάδος της νομικής επιστήμης, ο οποίος έχει ως αντικείμενο έρευνας και μελέτης το έγκλημα ως ατομικό βιοκοινωνικό γεγονός και ως κοινωνικό φαινόμενο, τους πρωταγωνιστές του δηλαδή τον εγκληματία και το θύμα, καθώς και τα μέτρα προς καταπολέμησή του (αντεγκληματική πολιτική). Επίσης εγκληματολογία ονομάζουμε την εφαρμογή των βιοχημικών και άλλων επιστημονικών τεχνικών για την διεύρυνση του εγκλήματος.

Η εγκληματολογία προσπαθεί να απαντήσει σε ερωτήματα όπως:

- Τι είναι στην ουσία του το έγκλημα;
- Γιατί υπάρχει εγκληματικότητα;
- Ποιοι είναι οι γενεσιουργοί της παράγοντες;
- Πώς γεννήθηκε το συγκεκριμένο έγκλημα;
- Ο εγκληματίας διαφέρει από τον μη εγκληματία; Ως προς τι; Γιατί;
- Πώς πρέπει να αντιμετωπισθεί;
- Ποιες οι τάσεις της εγκληματικότητας σε μια συγκεκριμένη χώρα και μια συγκεκριμένη περίοδο; Ποια είναι τα καταλληλότερα μέτρα;

Έγκλημα

1. Ποινικός Ορισμός

Πράξη άδικη καταλογιστέα στο δράστη της, που τιμωρείται από το νόμο.

2. Εγκληματολογικός Ορισμός

Μορφή παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς που βάσει των αξιών (κοινωνικών, πολιτικών, οικονομικών) μίας κοινωνίας έρχεται σε κόντρα τους.

Εγκληματικό Φαινόμενο

Το εγκληματικό φαινόμενο έχει τρεις συνιστώσες που συντάσσουν την παρεκκλίνουσα συμπεριφορά. Αυτές είναι ο κανόνας, η παράβαση αυτού και τέλος η κύρωση.

Όσον αφορά το ποινικό δίκαιο αυτές οι τρεις συνιστώσες ονομάζονται ποινικός νόμος, έγκλημα και ποινή αντίστοιχα.

Έγκλημα

Το έγκλημα μελετάται ως η παράβαση του ποινικού δικαίου μέσω τριών στοιχείων. Τον εγκληματία, το θύμα και την εγκληματικότητα.

Εγκληματίας

Εγκληματίας ονομάζεται το άτομο / μέλος της κοινωνίας που διαπράττει ένα έγκλημα, δηλαδή μία πράξη καταδικαστέα από τον ποινικό κώδικα.

Ωστόσο ανάλογα με την προοπτική της ανάλυσης εγκληματίες θεωρούνται είτε τα άτομα που δύνανται να διαπράξουν έγκλημα, είτε

μόνο όσοι έχουν εξετίσει την προβλεπόμενη από το νόμο ποινή τους. Ακόμα, για πολλούς εγκληματίες μπορεί να θεωρηθεί και αυτός που διέπραξε μία καταδικαστέα πράξη, χωρίς όμως να καταδικαστεί. Τέλος, μέσω του κλάδου της ηθικής αναλύεται και το κατά πόσο αυτός που διαπράττει μία ηθικά παράνομη πράξη που ωστόσο δεν προβλέπεται από το ποινικό δίκαιο πρέπει να θεωρείται κατακριτέος.

Θύμα

Το νομικό ή φυσικό πρόσωπο κατά του οποίου διαπράχθηκε το έγκλημα.

Εγκληματικότητα

Εγκληματικότητα είναι το ποσοστό που εκφράζει τον αριθμό των εγκλημάτων που έγιναν σε περιορισμένο χρονικό και τοπικό πλαίσιο. Χρησιμεύει στην εξαγωγή συμπερασμάτων που βοηθούν στην βελτιστοποίηση της έννομης τάξης και του ποινικού κώδικα.

Ποινή

Η ύπαρξη και ο ορισμός της ποινής ως κύρωσης που προέρχεται από την παράβαση ενός ποινικού νόμου εξυπηρετεί ποικίλους σκοπούς.

Οι κυριότεροι είναι :

- Η πρόληψη τυχόν παρεκκλίνουσων συμπεριφορών μέσω της στόχευσης στην
 - Περιουσία
 - Ελευθερία
 - Ψυχολογία και στη
 - Διάλυση των κοινωνικών σχέσεων του εγκληματία
 - Σε πολλά καθεστώτα προβλέπεται και η αφαίρεση της ζωής ως μέσο προτροπής.

- Η ευκαιρία για επανακοινωνικοποίηση του εγκληματία
- Η προστασία της τάξης και της ελευθερίας της κοινωνίας

Στον τομέα της ποινής τα τελευταία χρόνια αναπτύχθηκε μία 'αντιεγκληματική πολιτική' με διττό ρόλο την πρόληψη και την καταστολή του εγκλήματος. Έχει χαρακτήρα κοινωνικό και ποινικό, με τον πρώτο να στοχεύει στην κοινωνικοποίηση του ατόμου, ενώ τον δεύτερο να έχει εκφοβιστική χρήση και να αναλώνεται σε μία περιστασιακή πρόληψη (Υπηρεσίας security, κάμερες ασφαλείας κ.τ.λ.).

Απαρχές – Προέλευση του εγκλήματος

Η εγκληματολογία από την απαρχή της ασχολήθηκε με την προέλευση του εγκλήματος και την δημιουργία του εγκληματία. Με ηγέτες τους Cesare Lombroso, Garofalo και Enrico Ferri δημιουργήθηκαν απόψεις ότι οι αιτίες της ώθησης στο έγκλημα και η δημιουργία παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς οφείλεται σε βιολογικούς, ψυχολογικούς και κοινωνικούς παράγοντες. Ωστόσο η σύγχρονη σχολή εγκληματολογίας δέχεται την θεωρία του πολυπαραγοντισμού.

Το καλύτερο παράδειγμα παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς - Elizabeth Bathory

Η «ευγενική» οικογένεια των Bathory, ήταν παρακλάδι της οικογένειας των Hun Gutkeled, η ισχύς των οποίων εξαπλωνόταν σε πολλές περιοχές της κεντροανατολικής Ευρώπης, (που σήμερα απαρτίζουν τα εδάφη της Πολωνίας, Ουγγαρίας, Σλοβακίας και Ρουμανίας), και διαδραμάτισε κυρίαρχο ρόλο κατά το πρώτο μισό του 13ου αιώνα. Η ισχύς τους έφτασε στο ζενίθ κατά τα μέσα του 16ου αιώνα, αλλά ακολούθησε η κατάπτωση και τελικά ο «θάνατος» το 1658. Σπουδαίοι βασιλιάδες, πρίγκιπες, δικαστικοί λειτουργοί, άρχοντες σε εκκλησιαστικό και κοινωνικό επίπεδο, συγκαταλέγονταν στην οικογένεια των Bathory. Αλλά δεν έλειψαν και οι «παράξενοι» συγγενείς. Η συνήθεια των γάμων ενδοοικογενεικώς, για την προστασία

του «αίματος» αφενός και για τη διατήρηση του πλούτου και της δύναμης αφετέρου, είχε σαν αποτέλεσμα τα συνήθη φαινόμενα που έπονται τέτοιων πρακτικών. Έτσι, κάποιο απόγονοι της οικογένειας, παρουσίασαν ιδιαίτερα περίεργη συμπεριφορά. Υπάρχει μεγάλο ιστορικό ενασχόλησης μελών της οικογένειας με τη Μαύρη Μαγεία και το Σατανισμό.

Οι γονείς της Elizabeth, George και Anna, ανήκαν και οι δύο στο γένος των Bathorys. Αυτός ήταν μέλος του κλάδου των Ecsed της οικογένειας και εκείνη αυτού του Somlyo. Τέτοιες αιμομιξίες δεν ήταν ασυνήθιστες στην αριστοκρατία της Ανατολικής Ευρώπης του 16ου αιώνα, καθώς η διατήρηση της «καθαρότητας» της γενιάς ήταν ζήτημα υψίστης σημασίας. Τα αποτελέσματα αναμενόμενα: ένας θείος πιστεύεται ότι ήταν λάτρης του Σατανά και άλλα μέλη της οικογένειας ήταν νοητικά ασταθή ή ψυχασθενείς. Έτσι, πολλές «εγκληματικές ιδιοφυΐες» εμφανίστηκαν στους κόλπους της οικογένειας.

Η οικογένεια της Elizabeth Bathory ήταν πολύ ισχυρή και από τις παλαιότερες στην Τρανσυλβανία. Είχε περισσότερη ιδιοκτησία ακόμα και από το βασιλιά. Είχε συγγενείς έναν καρδινάλιο, πρίγκιπες και ο ξάδελφος της ήταν πρωθυπουργός της Ουγγαρίας. Όμως ο πιο ισχυρός συγγενής της ήταν ο Istvan Bathory [1533-1586] που ήταν πρίγκιπας της Τρανσυλβανίας και βασιλέας της Πολωνίας από το 1575 μέχρι και τον θάνατό του, το 1586.

Η Elizabeth πέρασε τα παιδικά της χρόνια στο Ecsed Castle. Για την εποχή που έζησε, η Bathory είχε πολύ καλή μόρφωση και δει για γυναίκα. Σε ηλικία όμως, 4 με 5 χρονών άρχισαν τα πρώτα σημάδια του μετέπειτα σαδιστικού εαυτού της. Πιστεύεται ότι η νεαρή Elizabeth υπέφερε από κρίσεις, οι οποίες συνοδεύονταν από απώλεια ελέγχου του εαυτού της και από εκρήξεις οργής, οι οποίες είναι πιθανόν να οφείλονταν σε επιληψία, οφειλόμενη στην αιμομιξία των γονιών της ή σε κάποιο άλλο ψυχολογικό νόσημα. Μερικοί σύγχρονοι μελετητές είπαν πως η κοντέσα ήταν παράφρων, κάτι που έδινε λογική στα όσα έκανε. Όμως με μια γρήγορη ματιά στο παρελθόν της μπορούμε να δούμε πως ήταν μια γυναίκα με πλήρη έλεγχο της ζωής της. Αντίθετα

από τα άλλα κορίτσια της γενιά της, η Elizabeth εκπαιδεύτηκε καλά και σωστά, ενώ εκτός από την μητρική της γλώσσα, γνώριζε λατινικά, ελληνικά και γερμανικά.

Επίσης κάτι που, πιθανότατα, έπαιξε ρόλο στη μετέπειτα εξέλιξη και στις πράξεις της Elizabeth, είναι το γεγονός πως όταν ήταν μικρή έγινε μάρτυρας μιας εκτέλεσης ενός πλανόδιου γύφτου, ο οποίος έκλεψε ένα άλογο από τους βασιλικούς στάβλους και για να μην τον ανακαλύψουν αργότερα το σκότωσε. Ο γύφτος συνελήφθη και η εκτέλεση του έγινε σε δημόσια θέα ενώ παρόντες ήταν πολλοί αριστοκράτες. Ο μαρτυρικός θάνατος του νεαρού άντρα και το μηδαμινό ίχνος μεταμέλειας στα πρόσωπα των εκτελεστών του, έπεισαν τη νεαρή Elizabeth ότι, οι αριστοκράτες σαν αυτήν, μπορούσαν να σκοτώνουν τους κοινούς θνητούς υπηκόους τους χωρίς να φοβούνται την τιμωρία...

Στα 14 της γέννησε παράνομα ένα κορίτσι, την Anastasia Bathory, πατέρας της οποίας ήταν ένας έφηβος υπηρέτης του κάστρου. Για το λόγο αυτό, αλλά και για το πολιτικό, η μητριά της, Countess Ursula Nadasdy, την ανάγκασε να παντρευτεί με τον 26χρονο τότε γιο της, με τον οποίο ήταν αρραβωνιασμένη από τα 11 της. Ο γάμος έγινε στις 8 Μαΐου του 1575 στο Vranon nad Toplouin, όταν η Elizabeth ήταν 15 χρονών.

Ο σύζυγός της ήταν ένας άφοβος και γενναίος πολεμιστής, αρχιστράτηγος του Ουγγρικού στρατού και μεγάλος μαχητής στον πόλεμο με τους Τούρκους και έτσι του δώσανε το όνομα ο «Μαύρος ήρωας της Τρανσυλβανίας», εξαιτίας του φριχτού τρόπου με τον οποίο αντιμετώπιζε τους αιχμάλωτους πολέμου. Λέγεται ότι ο Ferenc ήταν και ο ίδιος ένας πολύ σκληρός άνθρωπος και ότι αυτός είχε δείξει στη γυναίκα του μερικούς από τους αγαπημένους του τρόπους για να βασανίζει τους υπηρέτες του και τους Τούρκους αιχμάλωτους πολέμου καθώς επίσης και ότι άφηνε στο κάστρο ορισμένα όργανα βασανισμού τα οποία στη συνέχεια χρησιμοποιούσε η Elizabeth πάνω στα θύματα της. Υπάρχουν ακόμη θρύλοι για το ζευγάρι, εμπλοκής του σε σατανιστικές τελετές και πατροναρίσματα αποκρυφιστών. Δεν είναι δυνατόν να ισχυριστεί κάποιος ότι ο Ferenc δεν γνώριζε για τις διαστροφές της συζύγου του.

Όσο ο Ferencz έλειπε στον πόλεμο σε στρατιωτικές εκστρατείες για μεγάλα χρονικά διαστήματα, καθ' όλη τη διάρκεια των 25 χρόνων που ήταν παντρεμένοι, η ζωή της Elizabeth πολύ σύντομα άρχισε να γίνεται όλο και πιο βαρετή. Έτσι άρχισε να επισκέπτεται πολύ τακτικά την αμφιφυλόφιλη θεία της Countess Karla Bathory, και έπαιρνε μέρος σε ομαδικά λεσβιακά όργια με την ίδια και τις φίλες της. Από την εποχή αυτή λοιπόν συνειδητοποίησε τις αληθινές της φιλοδοξίες, δηλαδή να βασανίζει και να σκοτώνει νεαρά, όμορφα κορίτσια. Εκείνη την εποχή, με την βοήθεια της Ilona Joo (προσωπική νοσοκόμα της Elizabeth στο επάγγελμα) άρχισε να βασανίζει τα κορίτσια των υπαλλήλων της. Συνεργοί της, τότε ήταν: η Anna Darvula, που φημολογείται πως ήταν και η ερωμένη της, ο Johannes Ujvary ο οικονόμος του σπιτιού, και η μάγισσα Dorottva Sventes, επίσης γνωστή με το όνομα Dorka.

Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο της πάθος. Εκείνη την εποχή η κοντέσα έψαχνε τον έρωτα σε διάφορους άντρες. Ο αρχιυπηρέτης του κάστρου της Elizabeth, που ονομαζόταν Thorko, την μύησε στον αποκρυφισμό και της δίδαξε τη Μαύρη Μαγεία με την οποία άρχισε επίσης να ασχολείται όλο και περισσότερο. " Ο Thorko μου έμαθε ένα καινούριο", έγραφε η Elizabeth σε ένα γράμμα προς τον άντρα της, " Πιάνεις μια μαύρη χήνα και την χτυπάς μέχρι θανάτου με ένα άσπρο κόκαλο. Κρατάς το αίμα της και αλείφεις λίγο απ'Α αυτό στο σώμα του εχθρού σου. Αν δεν μπορείς να το κάνεις ο ίδιος, δωροδοκείς έναν από τους υπηρέτες σου να το κάνει... ". Όσο ασχολούνταν με την Μαύρη Μαγεία η Elizabeth δέχτηκε μια επίσκεψη από έναν περίεργο και σκοτεινό άντρα με παραδόξως κοφτερά δόντια. Ύστερα από ένα σύντομο ταξίδι με τον ξένο προς άγνωστη κατεύθυνση η Elizabeth επέστρεψε μόνη και πολλοί από τους χωρικούς υποστήριξαν ότι είδαν ίχνη αίματος στα χείλη της. Οι γύρω χωρικοί, που πίστευαν στα βαμπίρ, είχαν έναν λόγο περισσότερο να φοβούνται το κάστρο του Csejthe. Ίσως κατά τη λαϊκή φαντασία, ο παράξενος ξένος, να ήταν ο ίδιος ο Dracula, ο οποίος γύρισε από τον τάφο του! Όταν ο Κόμης Nadasy επέστρεψε από μια εκστρατεία του στο κάστρο, η πεθερά της Elizabeth φρόντισε να μάθει ο σύζυγός της το παράπτωμα της γυναίκας, που όμως συγχώρεσε γρήγορα.

Σε ηλικία 51 ετών (το 1602 ή το 1604) ο Ferencz πεθαίνει. Τότε η Elizabeth αρχικά έδιωξε μακριά της μισητή πεθερά της και άρχισε να παίρνει μέρος σε τελετές μαύρης μαγείας που θανατώνονταν άλογα και άλλα ζώα. Από τότε η Elizabeth σταμάτησε να βγαίνει από το κάστρο της. Με τη βοήθεια του Thorko, της Joo , των μαγισσών Szentes και Darvulia και του Ujvary, άρχισε το διαβολικό της έργο.

Όλα άρχισαν όταν ένα κορίτσι που την χτένιζε, της τράβηξε κατά λάθος μια τρίχα από τα μαλλιά της. Τότε η ευέξαπτη κοντέσα της τρύπησε την μύτη με ένα μηχάνημα και το αίμα έσταξε στο χέρι της. (Κατά μια άλλη εκδοχή τη χτύπησε τόσο δυνατά που το δαχτυλίδι της έσκισε το δέρμα στο μάγουλο του κοριτσιού ή ότι από το χτύπημα το αίμα πετάχτηκε από τη μύτη του κοριτσιού στο πρόσωπό της). Όταν πήγε να ξεπλυθεί, από αυτό, κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη και τότε με έκπληξη παρατήρησε, κάτι που ήταν ορατό μόνο στα δικά της μάτια, πως το χέρι της στο σημείο που είχε καλυφθεί με αίμα είχε πάρει κάτι από την νεότητα του κοριτσιού, έδειχνε πιο νέο, πιο απαλό και πιο όμορφο. Ζήτησε λοιπόν τη γνώμη της Darvulia για το φαινόμενο αυτό. Έφερε επίσης στο κάστρο της χημικούς και φυσικούς για να δώσουν μια επιστημονική εξήγηση πάνω στο θέμα. Αυτοί επειδή δεν ήθελαν να χάσουν τις θέσεις της είπαν ότι για την αλλαγή του δέρματος της ευθυνόταν το αίμα του μικρού παρθένου κοριτσιού. Η Darvulia επίσης της είπε ότι μπορεί να ανακτήσει τη χαμένη της νιότη κάνοντας μπάνιο στο αίμα των κοριτσιών και πίνοντας το αίμα, ιδιαίτερα, των πιο όμορφων. Τότε διέταξε τους υπαλλήλους της Ujvary και Dorka να γδύσουν το κορίτσι και κρατώντας τα χέρια της πάνω από ένα βαρέλι, να κόψουν τις αρτηρίες της, να την σκοτώσουν και να αφαιμάξουν το αίμα της σε μια μεγάλη δεξαμενή για να μπει και να κάνει το μπάνιο της σε αυτό.

Ήταν πλέον σίγουρη ότι είχε βρει το μυστικό για την αιώνια νεότητα μέσω αυτής της διαδικασίας. Ανακάλυψε πως το αίμα είναι ζωή και από τότε αυτό έγινε μια από τις πιο κρυφές της επιθυμίες! Η δίψα της για αίμα ήταν τόσο μεγάλη που ακόμα κι όταν κάποια στιγμή στη ζωή της αρρώστησε δεν κατάφερε να κρατηθεί μακριά από τους φόνους. Επειδή ήταν τόσο αδύναμη που δε μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι,

έβαζε τους πιστούς της, να φέρνουν τα κορίτσια στο κρεβάτι της ώστε να μπορεί να τις δαγκώσει. Ταυτόχρονα έδωσε εντολή σε σιδηρουργούς από την Γερμανία να της ετοιμάσουν καινούρια όργανα βασανισμού, που κύριο σκοπό τους είχαν τη συλλογή αίματος από τις παρθένες. Έτσι, γρήγορα στο κάστρο έφτασαν διάφορα όργανα βασανισμού, ένα από τα οποία ήταν η Σιδηρά Παρθένα (Iron Maiden) που ήταν και από τα πιο γνωστά. Αυτό ήταν μια μεγάλη μεταλλική σαρκοφάγος σε ανθρώπινο ύψος, μέσα στην οποία υπήρχαν καρφιά και από τις δύο πλευρές και λίγος χώρος για να χωράει η παρθένα, έτσι ώστε όταν έκλεινε τα καρφιά να ξεσκίσουν τη σάρκα της. Στο κάτω μέρος της σαρκοφάγου υπήρχε μια δίοδος όπου μαζευόταν το αίμα όταν άρχιζε να τρέχει. Με τη βοήθεια αυτής λοιπόν της ομάδας απήγαγε πολλά κορίτσια από τις γύρω περιοχές, τα έφερνε στο κάστρο και τα φυλάκιζε σε ένα υπόγειο μυστικό δωμάτιο που ήταν γνωστό ως "ο θάλαμος βασανιστηρίων της Εξοχότητάς της", κάνοντας τους τα χειρότερα βασανιστήρια που μπορούσε να φανταστεί.

Τις κάρφωνε με καρφίτσες στα γεννητικά τους όργανα και σε άλλα ευαίσθητα σημεία του σώματος όπως κάτω από τα νύχια. Τους έκοβε τα δάχτυλα ή τις χτυπούσε στο πρόσωπο μέχρι που άκουγε τα κόκαλα να σπάνε. Προτιμούσε μάλιστα να έχει το θύμα της γυμνό μπροστά της και να τα χτυπάει από τη μπροστινή πλευρά και όχι από πίσω. Αυτό το έκανε για να μπορεί να βλέπει πως διαγραφόταν ο πόνος στα πρόσωπα των θυμάτων της όταν τα βασάνιζε. Χρησιμοποίησε νέες τεχνικές βασανισμού. Μια από τις εφευρέσεις της ήταν να γδύνει ένα κορίτσι, να το αλείφει ολόκληρο με μέλι και μετά να το δένει μόνο του στο δάσος, αφήνοντας το στο έλεος των πεινασμένων εντόμων... Επίσης το χειμώνα, έγδυσε ένα κορίτσι και το έβγαζε έξω από το κάστρο όπου του έριχνε νερό μέχρι να παγώσει ζωντανό και να πεθάνει από το τσουχτερό κρύο που υπάρχει τέτοια εποχή στα Καρπάθια. Για να βασανίζει τα θύματά της και να βγάζει το αίμα τους η Elizabeth χρησιμοποιούσε σφυριά, καυτά καρφιά, μαχαίρια, ψαλίδια, διπλούς πέλεκεις, πυρωμένα σίδερα και άλλα. Τέλος οι υπηρέτες της τις κρεμούσαν ανάποδα με αλυσίδες γύρω από τους αστραγάλους από ένα κλουβί και τους έκοβαν το λαιμό για να χυθεί το αίμα όσο ήταν ακόμα ζεστό, έτσι ώστε να παίρνει

το ντους της η Elizabeth μέσα στην ασημένια μπανιέρα της... Βασάνιζε επί βδομάδες ή ακόμα και μήνες τα κορίτσια, μέχρι που τις έσφαζε. Γρήγορα η Elizabeth επιτιθόταν στα θύματά της με γυμνά δόντια, κόβοντας μεγάλα κομμάτια σάρκας από τα χείλη, τα μάγουλα, τους ώμους, τα στήθη τους.

Η Elizabeth έπαιρνε νέες παρθένες από γειτονικά χωριά με τη δικαιολογία ότι ήθελε να τις προσλάβει ως υπηρέτριες. Μια μεγάλη ευκαιρία της παρουσιάστηκε στις αρχές του 17ου αιώνα στην Transylvania, όπου οι γονείς των κατώτερων τάξεων εύχονταν οι κόρες τους να μορφώνονταν με τους κατάλληλους τρόπους και να είχαν μια ευκαιρία να ανέβουν κοινωνικά. Η Elizabeth άρπαξε την ευκαιρία και το 1609, ίδρυσε μέσα στο κάστρο της μια ακαδημία, η οποία υποσχόταν να παίρνει κάθε φορά 25 νέα κορίτσια και να τα μορφώνει κατάλληλα. Μόνο που στην πραγματικότητα οι σπουδές τους τελείωναν για πάντα. Με τη βοήθεια της Dorotta Szentes αυτές οι δύστυχες μαθήτριες «καταναλώθηκαν» όπως ακριβώς και όλες οι προηγούμενες τους. Όταν όμως τα αιματοκυλισμένα πτώματα βρέθηκαν στο δάσος γύρω από το κάστρο, φήμες κυκλοφόρησαν ότι στο κάστρο του Csejthe μαζί με την Elizabeth υπήρχε μια τεράστια ομάδα από βαμπίρ, που σκότωνε ασταμάτητα δίνοντας έτσι τροφή στη φαντασία και στις ιστορίες των χωρικών που είχαν τώρα έναν παραπάνω λόγο να αποφεύγουν το κάστρο. Όσο ο καιρός περνούσε και η Darvulia πέθανε, η Elizabeth παρατήρησε ότι συνέχιζε να μεγαλώνει παρά όλα τα μπάνια που έκανε και το αίμα που έπινε. Τότε, μια άλλη μάγισσα, η Erzszi Majorona, της είπε ότι έπρεπε τα κορίτσια που σκοτώνει να ήταν βασιλικής γενιάς. Για αυτό άρχισε να σκοτώνει και κορίτσια της υψηλής κοινωνίας που πήγαιναν ανυποψίαστα για επίσκεψη στο κάστρο της. Αλλά ακόμα κι αν σκότωνε κορίτσια αριστοκρατικής καταγωγής η κατάσταση της δεν βελτιωνόταν και δε μπορούσε να πάρει πίσω τη χαμένη της ομορφιά. Για παραπάνω από μια δεκαετία, είχε βασανίσει, σκοτώσει, πάρει και πει το αίμα σε πάνω από 650 παρθένες.

Οι μπράβοι της κοντέσας συνέχισαν να φέρνουν νεκρά κορίτσια που στραγγιζόντουσαν από το αίμα τους, για να μπορέσει να πλυθεί σε αυτό. Οι κηδείες αρχικά γινόντουσαν από τον πάστορα Andras Berthoni,

έναν Λουθηρανό ιερέα, αλλά καθώς τα πτώματα των νεκρών κοριτσιών αυξάνονταν εκείνος αρνήθηκε να τις κηδέψει λέγοντας πως ο θάνατός τους ήταν: «αγνώστων και μυστηριωδών αιτιών». Τέτοιες δηλώσεις όμως δεν περνούσαν στην κοντέσα και με την απειλή της να αιωρείται, ο πάστορας, συνέχισε την ταφή των νεκρών κοριτσιών. Ο ιερέας ανακάλυψε την αλήθεια για το τι συμβαίνει στο κάστρο του Csejthe, όταν η Elizabeth τον διέταξε να θάψει ένα μεγάλο μέρος των πτωμάτων. Ο ιερέας έγραψε τις υποψίες του για την Elizabeth σε ένα σημείωμα λίγο πριν πεθάνει. Τα εγκλήματα της και ο τεράστιος αριθμός των πτωμάτων, ήταν πλέον τόσο μεγάλος που δεν μπορούσε να συγκαλυφθεί. Λίγο πριν την κατάρρευση του καλά κρυμμένου μυστικού, άρχισαν να βρίσκονται πτώματα σε διάφορα σημεία του κάστρου και του δάσους γύρω από αυτό, όπως σε ρέματα ή στον κήπο της κουζίνας! Νεκρά κορίτσια που ύστερα από εβδομάδες βασανισμού αφέθηκαν να σαπίσουν και να φαγωθούν από τους λύκους. Αυτή η καινούρια τακτική έδειξε πως η κοντέσα είχε πια κουραστεί και πως δεν έδινε την πρέπουσα σημασία για να καλύψει τα ίχνη της. Η Elizabeth έγινε απρόσεκτη για πρώτη φορά στην μακάβρια καριέρα της. Μετά από μια φρενίτιδα οργίων, τέσσερα αποστραγγισμένα από το αίμα τους πτώματα, πετάχτηκαν από τα τείχη του κάστρου. Το σφάλμα συνειδητοποιήθηκε αλλά ήταν ήδη αργά, γιατί οι χωρικοί είχαν δει και περισυλλέξει τα πτώματα και είχαν αναγνωρίσει τα κορίτσια. Οι αναρίθμητες εξαφανίσεις κοριτσιών είχαν αρχίσει να επιλύονται. Το μυστικό αποκαλύφθηκε και το μυστήριο έφθασε στο τέλος του.

Ένα ακόμα μεγάλο λάθος της ήταν που άρχισε να αναζητά θύματα στην αριστοκρατία και όχι στις κόρες των σκλάβων της. Ένα κορίτσι από την αριστοκρατία ήταν που δραπέτευσε και είπε στις αρχές όλα όσα συνέβαιναν στο κάστρο Cahtice. Ο βασιλέας της Ουγγαρίας διέταξε τον ξάδερφο, της κοντέσας, ο οποίος βρήκε το σημείωμα του ιερέα, και έναν μικρό αριθμό στρατιωτών που του είχε παραχωρήσει, να επιτεθούν στο κάστρο του Csejthe, κάτι που έγινε στις 30 Δεκεμβρίου του 1610. Τα όσα βρήκαν εκεί, σόκαραν ακόμα και τους πιο σκληρούς άντρες. Στο κύριο δωμάτιο, βρισκόταν ένα ζωντανό και ένα νεκρό κορίτσι που στραγγίζονταν από το αίμα τους. Στο μπουντρούμι, στο υπόγειο δωμάτιο βασανιστηρίων, βρέθηκαν αρκετά κορίτσια που είχαν

τρυπηθεί με κάποιο μηχανήμα, έναν απίστευτα μεγάλο αριθμό πτωμάτων των νεαρών κοριτσιών, αλλά και την αιματοκυλισμένη Elizabeth. Ενώ κάτω από το κάστρο μετρήθηκαν περίπου στα 50 θαμμένα θύματα. Οι συνεργοί της Dorothea, Anna, και Katarina συνελήφθηκαν, αλλά η Elizabeth κρατήθηκε στο κάστρο. Ήταν Χριστούγεννα, το Ουγγρικό Κοινοβούλιο ήταν κλειστό και ο Βασιλικός Εκπρόσωπος γλίτωσε την Elizabeth από την ταπείνωση της φυλάκισης.

Κατά την διάρκεια της δίκης ο Johannes Vjary, ομολόγησε την θανάτωση 37 ανύπαντρων κοριτσιών, 6 εκ των οποίων στράγγισε ο ίδιος από το αίμα τους. Προσπαθώντας να σώσει την τιμή του ή ακόμα και να γλιτώσει από την καταδίκη δήλωσε πως αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να κρατήσει την θέση του στο κάστρο, σαν αρχιυπηρέτης. Κάποιες κοπέλες τις βασάνισαν οι δύο μάγισσες, ενώ κάποιες άλλες η ίδια η κοντέσα. Η νοσοκόμα στην απολογία της μίλησε για 40 περίπου θανατώσεις, αλλά η αλήθεια είναι πως στο κάστρο βρήκαν φρικτό θάνατο 612 κορίτσια. Στο ημερολόγιό της, επίσης είχαν γραφτεί τα παρακάτω λόγια: Είναι το καθήκον μου να είμαι καλή για τον σύζυγό μου και να κρατηθώ όμορφη για αυτόν. Ο Θεός μου παρουσίασε πώς να το κάνω. Θα ήμουν παράλογη αν δεν εκμεταλλευόμουν την ευκαιρία αυτή. Και κάπου αλλού έγραψε: είμαι χήρα και πρέπει να μείνω όμορφη ώστε να μπορέσω να βρω έναν δεύτερο σύζυγο. Ένας άλλος υπάλληλός της δήλωσε πως η κοντέσα καθόταν με τις ώρες μπροστά στον καθρέφτη της και προσπαθούσε να υλοποιήσει το ξόρκι της αιώνιας νιότης.

Η τιμωρία που επέβαλε το δικαστήριο ήταν αποκεφαλισμός και αποτέφρωση στους συνεργάτες της Elizabeth και σε όσους πήραν μέρος σε αυτά τα εγκλήματα, εκτός από τις μάγισσες Ilona Joo και Dorottya Szentés, στις οποίες πρώτα ξερίζωσαν τα δάχτυλα και στη συνέχεια τις έκαψαν ζωντανές. Αυτά έγιναν στη Bytča στις 17 Ιανουαρίου του 1611. Το δικαστήριο δεν επέβαλε όμως την ίδια τιμωρία και για την κοντέσα. Ο νόμος στην Ουγγαρία ήταν κατηγορηματικός. Δεν μπορούσε να θανατωθεί, επειδή προερχόταν από αριστοκρατική οικογένεια. Έτσι η δική της τιμωρία ήταν η εξής: ισόβια φυλάκιση στην αίθουσα βασανιστηρίων, του ίδιου της του κάστρου, που χτίστηκε ολόκληρη

ζωντανή αφήνοντας μόνο μια μικρή τρύπα για να μπορούν οι φύλακες να της δίνουν φαγητό.

Το σώμα της προορίστηκε να θαφτεί στην εκκλησία της πόλης Cachtice, αλλά οι κάτοικοι αντέδρασαν. Δεν ήθελαν και δεν θα επέτρεπαν ποτέ η διαβολική γυναίκα να θαφτεί στον τόπο τους και στο καθαγιασμένο χώμα. Έτσι μιας και ήταν από τους τελευταίους Bathory του Ecsed, θάφτηκε στην βορειοανατολική πόλη, στον οικογενειακό τους τάφο.

Τα μεγαλύτερα εγκλήματα του 20^{ου} αιώνα

Η κλοπή της Μόνα Λίζα, 1911

Ο διάσημος πίνακας υπήρξε περιουσιακό στοιχείο των Γάλλων μοναρχών, ο Λουδοβίκος ο 14ος την μετέφερε στις Βερσαλλίες ενώ ο Ναπολέων την τοποθέτησε στην κρεβατοκάμαρά του. Δημιούργημα του Ντα Βίντσι στη Φλωρεντία, η Μόνα Λίζα είχε για μόνιμο σπίτι τη Γαλλία. Στις 20 Αυγούστου 1911 οι φύλακες διαπίστωσαν ότι ο πίνακας έλειπε από τη θέση του. Ολόκληρη η Γαλλία συνταράχτηκε από την κλοπή, τα σύνορα έκλεισαν, οι υπεύθυνοι του μουσείου απολύθηκαν και μία ολόκληρη λίστα δημιουργήθηκε με πιθανούς ενόχους. Με το πέρασμα του χρόνου αυξήθηκαν οι ανησυχίες και τα σενάρια περί καταστροφής του πίνακα.

Τότε οι υπεύθυνοι του Λούβρου έλαβαν μία επιστολή από την Γκαλερί Ουφίτσι της Φλωρεντίας σχετικά με τη σύλληψη του Βιντσέντζο Περούτζια, ο οποίος είχε επικοινωνήσει με γκαλερί έργων τέχνης προκειμένου να πουλήσει τον πίνακα και να τον επιστρέψει στην Ιταλία. Στις 14 Ιουνίου 1914 ο πίνακας επιστρέφεται στο Λούβρο, ενώ ο Περούτζια καταδικάστηκε σε φυλάκιση λίγων μηνών, με το ελαφρυντικό του πατριωτισμού.

Η Μαύρη Ντάλια, 1947

Ο φόνος της Ελίζαμπεθ Σορτ παραμένει ανεξιχνίαστος εδώ και εξήντα χρόνια. Στις 15 Ιανουαρίου 1947, εντοπίστηκε το κακοποιημένο και διαμελισμένο στη μέση σώμα μιας γυναίκας, κοντά στο Χόλιγουντ. Το πτώμα ανήκε στην Ελίζαμπεθ Σορτ, μία 22χρονη που είχε μεταβεί στην

Καλιφόρνια αναζητώντας την τύχη της ως ηθοποιός και η οποία προς το παρόν εργαζόταν ως σερβιτόρα. Οι δημοσιογράφοι της έδωσαν το όνομα «Μαύρη Ντάλια», πιθανόν εμπνευσμένοι από την «Μπλε Ντάλια», μία ταινία όπου ένας πιλότος μαχητικού κατηγορείται για το θάνατο της άπιστης γυναίκας του.

Η λίστα των υπόπτων ήταν αμέτρητη, όπως και η λίστα κινήτρων του κάθε υπόπτου, ενώ η διάσταση που έλαβε το θέμα ήταν η αιτία μύθων γύρω από τις ηθικές και σεξουαλικές τάσεις του δολοφόνου. Η ιστορία αποτέλεσε έμπνευση ή το θέμα πολλών βιβλίων και ταινιών τα επόμενα χρόνια.

Η υπόθεση Μάνσον, 1969

Στις 9 και 10 Αυγούστου 1969, δύο δολοφονίες πραγματοποιήθηκαν στο Λος Άντζελες. Στην πρώτη περίπτωση, μία ομάδα τεσσάρων δολοφόνων βίασε την οκτώ μηνών έγκυο ηθοποιό Σάρον Τέιτ, παντρεμένη με τον σκηνοθέτη Ρομάν Πολάνσκι μαζί με τέσσερις φίλους της και τον γιο του κηπουρού του σπιτιού. Η Τέιτ ικέτευε για τη ζωή του αγέννητου παιδιού της, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Με το αίμα της οι δολοφόνοι έγραψαν τη λέξη «γουρούνι» στην μπροστινή πόρτα του σπιτιού.

Την επόμενη ημέρα, ο διευθυντής σούπερ μάρκετ Λένο ΛεΜπιάνκα και η γυναίκα του δολοφονήθηκαν με παρόμοιο τρόπο, ενώ στην κοιλιά του άντρα είχε χαραχτεί με πιρούνι η λέξη «πόλεμος». Χρειάστηκαν πέντε μήνες για να καταλήξουν οι έρευνες στον Τσαρλς Μάνσον και την αποκαλούμενη «οικογένεια». Η ομάδα απαρτιζόταν από γυναίκες-δολοφόνους τις οποίες ο Μάνσον κατεύθυνε μέσω πλύσης εγκεφάλου και έστελνε να σκοτώνουν όποιους εκείνος θεωρούσε εχθρούς του. Η δίκη του έληξε το 1971 και καταδικάστηκε εις θάνατον, ποινή που μετατράπηκε σε ισόβια εξαιτίας της αντισυνταγματικότητας της ποινής σύμφωνα με το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ.

Αντρέι Τσικατίλο, 1978

Έχοντας μεγαλώσει με την ιστορία του απαχθέντα αδελφού του ο οποίος πέθανε και έγινε τροφή των πεινασμένων Ουκρανών τη δεκαετία του '30, ο Αντρέι Τσικατίλο φαινομενικά συνέχισε τη ζωή του, τελείωσε το σχολείο, σπούδασε και παντρεύτηκε. Ο σοβαρά διαταραγμένος εσωτερικός του κόσμος έβρισκε διέξοδο στα θύματα

του αποφεύγοντας τη σύλληψη σχεδόν για δεκαπέντε χρόνια, παρά το γεγονός ότι την πρώτη φορά που συνελήφθη δεν καταδικάστηκε λόγω έλλειψης στοιχείων.

Ο Τσικατίλο διάλεγε αγόρια και κορίτσια εφήβους που σκότωνε με φρικτούς τρόπους ενώ κανιβάλιζε τα πτώματα. Το σκεπτικό του ήταν η απαλλαγή της κοινωνίας από τους «ανεπιθύμητους», για το λόγο αυτό επέλεγε πόρνες και παιδιά των δρόμων. Μέχρι την τελική του σύλληψη ο αριθμός των θυμάτων είχε ξεπεράσει τα πενήντα. Για τη μεταφορά του στα δικαστήρια χρησιμοποιήθηκε μεταλλικό κλουβί, ενώ κατά τη διάρκεια της δίκης δάγκωνε τα κάγκελα και εξαπέλυε ύβρεις κατά πάντων. Καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε το 1994.

Τζον Γουέν Γκέισι, 1978

Στην περίπτωση του Τζον Γουέν Γκέισι τα κίνητρα και τα σημάδια υπήρχαν από πριν: Σύλληψη για ασέλγεια σε ανήλικο αλλά και μια παράξενη μυρωδιά γύρω από το σπίτι του που μάλιστα συχνά συζητούσαν οι γείτονες. Κατά τα άλλα όμως, ο Γκέισι ήταν, κατά τους συμπολίτες του, εξέχων άνθρωπος, βοηθούσε τους γείτονες και διασκέδαζε τα παιδιά της γειτονιάς του. Όταν η αστυνομία άρχισε τις ανακρίσεις τον Δεκέμβριο το 1978 σχετικά με εξαφανίσεις στην περιοχή, ο Γκέισι τελικά ομολόγησε. Οι αρχικές έρευνες στο σπίτι του αποκάλυψαν ένα χώρο 15 τετραγωνικών κάτω από την αποθήκη του σπιτιού όπου βρέθηκαν τα απομεινάρια 28 νεαρών ανδρών και αγοριών. Ο Γκέισι αργότερα δήλωσε ότι τέσσερις ακόμη είχαν πεταχτεί στο ποτάμι.

Μέχρι το τέλος του έτους, η αστυνομία είχε σχεδόν κατεδαφίσει το σπίτι, ενώ η δίκη διήρκεσε λιγότερο από μια ώρα. Ο Γκέισι καταδικάστηκε σε θάνατο με ένεση, εφαρμόζοντας προσεκτικά τις νέες οδηγίες για τον μη «βίαιο και ασυνήθιστο» τρόπο εκτέλεσης. Η ποινή εκτελέστηκε το 1994, ωστόσο τα 18 οδυνηρά λεπτά που χρειάστηκαν για να ενεργήσει το θανατηφόρο διάλυμα προκάλεσαν συζητήσεις για την καταλληλότητα της μεθόδου.

Τεντ Μπάντι, 1978

Ο Τεντ Μπάντι χαρακτηρίστηκε ως ένας από τους πιο γοητευτικούς εγκληματίες των ΗΠΑ. Τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που στραγγάλιζε, διαμέλιζε και κρεμούσε τα κεφάλια των πτωμάτων στο σαλόνι του. Με

μερικά από αυτά κοιμόταν στο ίδιο κρεβάτι ωστόσο η οσμή της αποσύνθεσης γίνει αφόρητη.

Όταν ήταν φοιτητής της νομικής, ο Μπάντι είχε συλληφθεί για απαγωγή το 1975, αλλά απέδρασε το 1977. Το δίμηνο Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου 1978 ήταν η κύρια περίοδος δράσης του, ενώ, ανάμεσα στα θύματα του ήταν ένα δωδεκάχρονο κορίτσι. Στη δίκη υπερασπίστηκε τον εαυτό του χωρίς δικηγόρο, παίρνοντας δύναμη από τα γράμματα των γυναικών που έφταναν κατά χιλιάδες στη φυλακή. Μάλιστα παντρεύτηκε μία συγκαταρούμενή του με την οποία απέκτησε και παιδί.

Μέχρι το 1989, όταν και εκτελέστηκε σε ηλικία 43 ετών στην ηλεκτρική καρέκλα, είχε ομολογήσει τριάντα φόνους.

Τζέφρι Ντάμερ, 1991

Το επώνυμο του έχει γίνει συνώνυμο με το «τέρας». Αποπλάνησε νεαρούς άντρες και αγόρια σε τουλάχιστον 17 περιπτώσεις. Μία εξ αυτών, το 14χρονο θύμα κατάφερε να αποδράσει και να μίλησει σε αστυνομικούς. Όμως, ο Ντάμερ κατάφερε να τους πείσει ότι επρόκειτο για ερωτικό καβγαδάκι, αφού η κατάσταση επήρειας ναρκωτικών ουσιών που βρισκόταν ο 14χρονος ενίσχυσε τους ισχυρισμούς του Ντάμερ. Όπως άλλοι δώδεκα πριν από αυτόν και ακόμη τέσσερις μετά, ο νεαρός είχε την ίδια τύχη, δολοφονήθηκε και διαμελίστηκε από τον Ντάμερ ο οποίος φύλαξε το κρανίο του για ενθύμιο. Τα υπόλοιπα μέλη του νεαρού όπως και των άλλων θυμάτων τα κρατούσε στο ψυγείο, ενώ φήμες αναφέρουν ότι ασκούσε κανιβαλισμό.

Μετά τη σύλληψη του τον Ιούλιο του 1991, ο Ντάμερ καταδικάστηκε σε κάθειρξη χιλίων ετών και δολοφονήθηκε από συγκαταρούμενο του τον Νοέμβριο του 1994.

Η κατάρρευση της Τράπεζας Μπάρινγκς, 1995

Η Μπάρινγκς ήταν η παλαιότερη τράπεζα και ένας από τους πιο αξιόπιστους χρηματοπιστωτικούς οίκους της Βρετανίας, με τη βασίλισσα της Αγγλίας να συγκαταλέγεται στο πελατολόγιο της. Ωστόσο, προκειμένου να επιβιώσει τον ανταγωνισμό του 20ου αιώνα, προχώρησε στην πρόσληψη διάφορων νεαρών και φιλόδοξων ειδικών

των επενδύσεων, ένας εκ των οποίων ο Νικ Λίσον. Ξεκινώντας από χαμηλή θέση, οι γνώσεις του τον βοήθησαν να βρεθεί σύντομα στη Σιγκαπούρη όπου προέβλεπε τις μεταβολές στις παγκόσμιες αγορές. Κάποια στιγμή μάλιστα, οι προβλέψεις του αντιστοιχούσαν στο 10% των κερδών της τράπεζας.

Μέσω ενός μυστικού δικού του λογαριασμού, στοιχημάτισε κάποια στιγμή σε άνοδο του δείκτη Νικκεί της Ιαπωνίας, ο οποίος όμως τη συγκεκριμένη μέρα υπέστη μεγάλες απώλειες εξαιτίας σεισμού στο Κόμπε. Οι απώλειες του Λίσον ήταν τόσο μεγάλες που συμπαρέσυραν την Μπάρνινγκς σε πτώχευση και την αγорά της από την ING για μία βρετανική λίρα. Ο Λίσον εξέτισε ποινή φυλάκισης έξι ετών για απάτη, ενώ σήμερα είναι μάνατζερ ποδοσφαιρικής ομάδας στη Σκωτία

Μαίρη Λετουρνώ, 1998

Η Αμερικανίδα δασκάλα προκάλεσε ρίγη στους γονείς όλης της χώρας όταν σύναψε σχέσεις με τον δωδεκάχρονο μαθητή της μετά από το φλερτ που διήρκεσε ένα χρόνο. Η Λετουρνώ, μητέρα τεσσάρων, έμεινε έγκυος από τον μαθητή της προτού φυλακιστεί με τις κατηγορίες βιασμού και αποπλάνησης ανηλίκου. Αφέθηκε ελεύθερη με αναστολή, την οποία παραβίασε συνάπτοντας ξανά σχέσεις μαζί του και μένοντας έγκυος για δεύτερη φορά.

Η ιστορία παρουσιάστηκε από τα μέσα ενημέρωσης με πολλές δόσεις τρέλας αλλά και ρομαντισμού εξαιτίας της άρνησης της να αποκηρύξει την αγάπη της με κόστος της ελευθερίας της. Μετά τη γέννηση του δεύτερου παιδιού της από τον νεαρό πρώην μαθητή της, και έκτο συνολικά, ξεκίνησε να εκτίει την επταετή ποινή φυλάκισής της. Το 2004 αφέθηκε και πάλι ελεύθερη, οπότε και παντρεύτηκε τον νεαρό εραστή της ο οποίος στο μεταξύ ήταν 21 ετών.

Η σφαγή στο Κόλουμπάιν, 1999

Τα βίαια επεισόδια ήταν πρόβλημα στα σχολεία των ΗΠΑ αρκετό καιρό πριν την 20η Απριλίου του 1999. Ο Ντίλαν Κλέμπολντ και ο Έρικ Χάρις ήξεραν ότι θα έπρεπε να κάνουν κάτι ιδιαίτερο για να κάνουν το δικό τους έγκλημα να ξεχωρίσει. Για το λόγο αυτό μαγνητοσκοπήσαν τη μετατροπή του Λυκείου στο Κόλουμπάιν σε σφαγείο: Σκότωσαν 12

συμμαθητές τους και έναν καθηγητή, τραυμάτισαν 24 άλλους και τελικά αυτοκτόνησαν την ώρα που το περιστατικό προβαλλόταν ζωντανά από τα τηλεοπτικά κανάλια.

Αυτό το ξέσπασμα βίας σε ένα σχολείο της μέσης-ανώτερης τάξης των ΗΠΑ προκάλεσε έντονους προβληματισμούς. Γονείς και ειδικοί συζητούσαν για την κυριαρχία της βίαιης μουσικής στις προτιμήσεις των εφήβων καθώς και τον αιμοσταγή χαρακτήρα των βιντεοπαιχνιδιών. Ωστόσο, αναπάντητο παραμένει για όλους τους γονείς το ερώτημα της πρόληψης ενός τέτοιου ξεσπάσματος αφού τα δύο συγκεκριμένα παιδιά δεν είχαν δώσει κανένα δείγμα βίαιης συμπεριφοράς μέχρι την ημέρα που αποφάσισαν να μπουν στο σχολείο με караμπίνες.

Φωτογραφικό υλικό

Elizabeth Bathory

Η κλοπή της Μόνα Λίζα

Αντρέι Τσικατίλο, 1978

Τεντ Μπάντι, 1978

Η σφαγή στο Κόλουμπαιν, 1999

Αρχαιότητα

Οι "αγύρτες" εμφανίσθηκαν αρχικά ως ιερείς που περιερχόμενοι διάφορους τόπους στην [αρχαιότητα](#) μάζευαν χρήματα για τη λατρεία θεών. Κατά τους χρόνους της ελληνικής παρακμής οι αγύρτες περιφέρονταν με ξόανα θεών (ξύλινα αγάλματα) ευτελούς αξίας, ή άλλα ομοιώματα ιερών αντικειμένων τα οποία εξέθεταν σε [λαϊκό προσκύνημα](#). Ταυτόχρονα επωφελούμενοι από τη συγκέντρωση του πλήθους, πρόσφεραν έναντι κάποιας αμοιβής ή σε ανταπόδοση γενναίων εισφορών, υπέρ του δήθεν ιερού σκοπού, ακόμη και ιατρικές συμβουλές, ψευτοφάρμακα, προφητείες, και όχι και σπάνια εκτελούσαν προετοιμασμένα "θαύματα". Με το πέρασμα όμως των χρόνων οι εν λόγω αγύρτες απέβαλαν τελικά τον αρχικό θρησκευτικό χαρακτήρα που συγκάλυπταν το επάγγελμά τους παρουσιαζόμενοι ως θαυματουργοί ιατροί που μπορούσαν να θεραπεύουν με μαγεία, βότανα και με κάθε δυνατό τρόπο "πάσα ασθένεια". Έτσι από πολύ νωρίς η ομηρική έκφραση «χρήματα αγυρτάζειν» προσέλαβε δυσφημιστική σημασία για τον καθένα "αγύρτη" που επιχειρούσε με τεχνάσματα να εξαπατήσει συναλλασσόμενό του.

Οι πλέον περιβόητοι αγύρτες λέγονταν μάλιστα «μητραγύρτες» ή «αγύρτες της Κυβέλης». Ο Αθηναίος στρατηγός [Ιφικράτης](#) αποκαλούσε μητραγύρτη τον άσωτο Καλλία (πολιτικό του αντίπαλο, επειδή ήταν μεν δαδούχος της θεάς Κυβέλης, αλλά με την κακή έννοια. Μεταξύ των διάσημων αγυρτών στην αρχαιότητα αναφέρονται ο Εύδαμος (λαχανοπώλης που αυτοχαρακτηριζόταν βοτανολόγος), ο Χαρίτων, που με μαγικά θεράπευε την [επιληψία](#) κ.ά. Το είδος αυτό της ιατρικής αγυρτείας πολεμήθηκε από πολλούς αρχαίους σοφούς και προπάντων από τον [Ιπποκράτη](#) τους οποίους χαρακτήριζε «αργυρολόγους» (σύγχρονοι "δεκαρολόγοι"). Αλλά και ο [Πλάτων](#) καταφέρθηκε εναντίον τους, όταν είπε: "ο ακριβής ιατρός σωμάτων είναι άρχων, αλλ' ου χρηματιστής".

Η λέξη αγύρτης προέρχεται από την επίσης αρχαία ελληνική λέξη αγυρτεία εκ του αιολικού τύπου άγυρις που σήμαινε συνάθροιση - αγορά. Κατ' άλλη εκδοχή ετυμολογείται από το συγγενές μ' αυτή

αρχαίο ρήμα αγυρτάζω που σήμαινε "μαζεύω χρήματα" ή και "ζητώ ελεημοσύνη".

Νομική άποψη

Ο αγύρτης διαφέρει του απατεώνα ως προς τούτο: Ενώ και οι δύο παριστάνουν ψευδή πράγματα ως αληθινά ο μεν αγύρτης παριστάνει ως αληθή ψευδή πράγματα τα οποία και ο κοινός νους και η σχετική κοινωνική πείρα μπορεί εύκολα να ελέγξει ότι αυτά όντως είναι ψευδή. Αντίθετα ο απατεώνας παριστά ψευδή πράγματα ως αληθή που τις περισσότερες φορές δεν είναι εύκολη η αναγνώρισή τους ούτε και από ειδικούς, αν δεν γίνει προηγουμένως μια σε βάθος έρευνα, για παράδειγμα κάποιος πουλά κλοπιμαία ως δικά του. Λόγω της διαφοράς αυτής ο [Ποινικός Κώδικας](#) εκλαμβάνει την μεν αγυρτεία ως [πταίσμα](#), με κράτηση στα Αστυνομικά καταστήματα, την δε [απάτη](#) ως [πλημμέλημα](#) ή ακόμη και ως [κακούργημα](#) ανάλογα της ζημίας που έχει επέλθει.

Επίσης ο αλήτης διαφέρει από τον αγύρτη στο ότι αν και περιφέρεται χωρίς μόνιμη κατοικία και επάγγελμα δεν εκμεταλλεύεται δια λόγου ή έργου δεισιδαιμονίες όπως ο αγύρτης, αλλά ζει είτε από φιλανθρωπίες ή διαπράττει περιορισμένες γενικά εγκληματικές πράξεις (κλοπές, μικροαπάτες, εκβιασμούς κ.λπ.) προκειμένου να συντηρείται. Για το λόγο αυτό και η [αλητεία](#) θεωρείται επικίνδυνη και τιμωρείται ως πλημμέλημα με ειδικό νόμο.

Γενικά ο βίος του αγύρτη θεωρείται άτιμος και ανήθικος. Στον [Αστικό Κώδικα](#) προβλέπεται γονέας να μπορεί ν' αποκληρώσει τον αγύρτη γιο του, καθώς και το αντίστροφο, εφόσον όμως η αγυρτεία είναι αποδεδειγμένη κατά τον χρόνο θανάτου.

Έγκλημα στον 17ο-19ο αιώνα

Στη βιβλιοθήκη John Hay, έγινε μια έκθεση, αφιερωμένη σε σεξουαλικά σκάνδαλα και φόνους της Αμερικής του 19ου αιώνα, στα οποία ήταν αναμεμιγμένες γυναίκες, ως θύματα, δράστες ή συνεργοί. Τα εκθέματα ήταν όλα, βιβλία, περιοδικά και φυλλάδια, τα οποία απηχούσαν το πνεύμα της εποχής αναφορικά με τη μοιχεία, την άμβλωση και την αντισύλληψη, την οικιακή βία και την απόκτηση παιδιών εκτός γάμου. Το πλέον αξιοσημείωτο είναι ότι πολλές από αυτές τις απόψεις, σχετικά με τις γυναίκες, τη σεξουαλικότητα και το φόνο, εξακολουθούν να αποτελούν κοινές πεποιθήσεις ακόμη και σήμερα, πάνω από 150 χρόνια μετά.

Ένα σκάνδαλο που είχε συγκλονίσει στην εποχή του, ήταν ο θάνατος της Sarah Cornell, μιας εγγύου νεαρής εργάτριας από το Φωλ Ρίβερ της Μασαχουσέτης, και η δίκη του Αιδεσιμότατου Ephraim Avery για το φόνο της. Στη Βοστώνη, η δίκη του Albert Tirrell για τη δολοφονία της Maria Bickford έμεινε στην ιστορία, για την πρωτοφανή επιτυχία της υπεράσπισης να αθωώσει τον κατηγορούμενο, ισχυριζόμενη πως υπνοβατούσε κατά τη διάπραξη του φόνου.

Η Νέα Υόρκη, με την ταχύτατα αναπτυσσόμενη αστική κουλτούρα και τη διαρκή αύξηση του πληθυσμού, αποτέλεσε το σκηνικό για πολλές υποθέσεις φόνων, κατά τον 19ο αιώνα. Η δολοφονία της όμορφης πόρνης Ellen Jewett είχε κατά κόρον αναφερθεί στα φτηνά περιοδικά της εποχής, που αποτελούσαν τη βασική πηγή έντυπης ενημέρωσης τη δεκαετία του 1830. Ο μυστηριώδης θάνατος της Mary Rogers, του «κοριτσιού που πουλούσε πούρα», μερικά χρόνια αργότερα, προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη αίσθηση και τράβηξε το ενδιαφέρον του Edgar Allan Poe, του οποίου το διήγημα «Το μυστήριο της Marie Roget» βασίστηκε στην υπόθεση. Ο θάνατος της Mary, όπως και αυτός της μοδίστρας Alice A. Bowsby, οφείλονταν πιθανότατα σε αμβλώσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων κάτι πήγε στραβά.

Η υπόθεση της Abby McFarland και του Albert Richardson, απασχόλησε τα λαϊκά έντυπα του τέλους της δεκαετίας του 1860. Ο Richardson πυροβολήθηκε από τον πρώην σύζυγο της Abby, μέσα στα γραφεία της εφημερίδας New York Tribune. Λίγο πριν υποκύψει στα τραύματά του και ευρισκόμενος στο κρεβάτι, παντρεύτηκε την Abby. Το μυστήριο τέλεσε ο διάσημος –για την εποχή– ιερέας Henry Ward Beecher. Μερικά χρόνια αργότερα ο ιερωμένος βρέθηκε αναμεμιγμένος σε ένα σεξουαλικό τρίγωνο, το αποκαλούμενο Beecher-Tilton σκάνδαλο: ο

Theodore Tilton μίλησε τον Beecher επειδή, καθώς ισχυρίστηκε, διατηρούσε παράνομο δεσμό με τη σύζυγό του Elizabeth. Ας δούμε, τώρα, ξεχωριστά την κάθε υπόθεση.

Η **Sarah Cornell**, μια ανύπαντρη τριαντάχρονη εργάτρια σε εργοστάσιο του Φωλ Ρίβερ της Μασαχουσέτης, βρέθηκε κρεμασμένη κοντά σε μια θημωνιά, μιας φάρμας της περιοχής. Το πτώμα της αναγνωρίστηκε από τον πνευματικό της, έναν μεθοδιστή ιερέα. Αρχικά, ο θάνατός της θεωρήθηκε αυτοκτονία, αλλά η υπόθεση άνοιξε εκ νέου όταν, ανάμεσα στα πράγματά της, βρέθηκε ένα ιδιόγραφο σημειώμά της, το οποίο ενέπλεκε τον Αιδεσιμότατο Avery.

Η Cornell ανήκε στο ποίμνιο της εκκλησίας του Avery, στο Λόουελ της Μασαχουσέτης, όταν εργαζόταν σε εργοστάσιο της περιοχής, αλλά είχε αποβληθεί από αυτήν για «λαγνεία και ψεύδος». Η Cornell συναντήθηκε με τον Avery σε μια κατασκήνωση μεθοδιστών στο Τόμσον του Κοννέκτικατ, σε μια προσπάθεια να τον πείσει να καταστρέψει τις επιστολές ομολογίας του παραπτώματός της, καθώς – όσο αυτές υπήρχαν- δεν θα γινόταν δεκτή από καμία άλλη εκκλησία μεθοδιστών.

Σύμφωνα με μια μεταγενέστερη κατάθεση του γαμπρού της Cornell, ο Avery δέχτηκε να καταστρέψει τις επιστολές με την προϋπόθεση πως η Cornell θα έκανε σεξ μαζί του, όπως και έγινε. Αργότερα η Cornell ανακάλυψε πως είχε μείνει έγγυος από τον Avery.

Μετά την ανακάλυψη του σημειώματος, διατάχτηκε εκταφή του πτώματος της Cornell και έγινε νεκροψία, η οποία απέδειξε πως η Cornell διένυε τον πέμπτο μήνα της εγκυμοσύνης της κατά τη στιγμή του θανάτου. Σημάδια που βρέθηκαν στο σώμα της απέδειξαν πως είχε γίνει απόπειρα άμβλωσης. Αμέσως εξεδόθη ένταλμα για τη σύλληψη του Avery, αλλά ύστερα από μια ιδιαίτερα αμφισβητούμενη προκαταρκτική εξέταση, αποφασίστηκε πως δεν υπήρχαν αρκετές αποδείξεις εναντίον του, με αποτέλεσμα να αφεθεί ελεύθερος.

Ο John Durfee, ο αγρότης που ανακάλυψε το πτώμα της Cornell, δεν έμεινε ικανοποιημένος από την εξέλιξη της υπόθεσης και συγκάλωσε μια Επιτροπή Διαμαρτυρίας, η οποία υπέβαλε επίσημα τις ενστάσεις της για το χειρισμό της υπόθεσης, στο ανώτατο δικαστήριο του Νιούπορτ. Ο Avery, φοβούμενος την νέα, επικείμενη σύλληψή του, διέφυγε στο Ρόουντ Άιλαντ, αλλά ανακαλύφθηκε στο κρησφύγετό του στο Ριντζ του Νιού Χάμσιρ, από τον τοπικό σερίφη, και συνελήφθη.

Η κάλυψη της δίκης από τον τύπο της εποχής ήταν εκτενής, καθιστώντας δύσκολη την εξεύρεση ενός αντικειμενικού σώματος

ενόρκων. Η διάρκειά της ήταν ιδιαίτερα μεγάλη για την εποχή: κράτησε 27 ημέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων εξετάστηκαν 196 μάρτυρες. Το πλάνο υπεράσπισης του συνηγόρου του Avery, ήταν να καταδειχθεί η αξιοπιστία του και η εκτίμηση της οποίας απολάμβανε στην τοπική κοινωνία, σε αντιδιαστολή με την ελευθεριότητα της Cornell και τον κακό της χαρακτήρα, κάτι που –κατά τη γνώμη της υπεράσπισης- αποδείκνυε περίτρανα πως δεν ήταν δυνατόν να υπάρξει κανενός είδους σχέση μεταξύ τους. Για να ενισχυθεί αυτή η άποψη, προσκομίστηκαν αποδείξεις σύμφωνα με τις οποίες η Cornell είχε συλληφθεί για κλοπές από καταστήματα και είχε δεχτεί θεραπεία για αφροδίσιο νόσημα. Οι ένορκοι συνεδρίασαν για 16 ώρες, και κατέληξαν σε αθωωτική, για τον Avery, απόφαση.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, η Εκκλησία των Μεθοδιστών απήλλαξε επισήμως τον Avery από την κατηγορία και του επέτρεψε να επιστρέψει στα καθήκοντά του, ως ιερέας. Παρά αυτή την ενέργεια και την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου, η κοινή γνώμη ήταν εναντίον του και το σκάνδαλο τον ακολουθούσε. Δυο χρόνια αργότερα ο Avery εκδύθηκε το σχήμα και μετακόμισε στο Οχάιο.

Maria Bickford

Η υπόθεση Tirell είναι ένας από τους θριάμβους του δικηγόρου υπεράσπισης Rufus Choate, ο οποίος έπεισε τους ενόρκους πως ο πελάτης του δεν ήταν αυτός που έκοψε το λαιμό της Maria Bickford, ή – στην περίπτωση που το έκανε- είχε το ακαταλόγιστο, καθώς το έπραξε ενώ υπνοβατούσε!

Αφού απηλλάγη από την κατηγορία του φόνου, ο Tirrell δικάστηκε ως εμπρηστής, καθώς είχε βάλει και φωτιά στο σπίτι. Και πάλι ο Choate κατάφερε να τον απαλλάξει, με τον ίδιο ισχυρισμό. Η υπόθεση Tirrell ήταν η πρώτη κατά την οποία κατηγορούμενος για φόνο, απαλλάχτηκε λόγω υπνοβασίας. Έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον και θα την εξετάσουμε διεξοδικά (μαζί με άλλες σχετικές) σε προσεχές άρθρο.

Ellen Jewett

Το 1836, ιδιαίτερη αίσθηση στη Νέα Υόρκη προκάλεσε η δολοφονία της Ellen Jewett, μιας πόρνης εκπάγλου καλλονής. Ο Richard Robinson, ένας δεκαεννιάχρονος νεαρός και εραστής της, την είχε συντροφέψει το μοιραίο βράδυ. Η Jewett είχε δολοφονηθεί με τσεκούρι και ο δράστης

είχε αποπειραθεί να κάψει το διαμέρισμα, προφανώς για να εξαφανίσει τα ίχνη του εγκλήματος. Η υπόθεση εναντίον του Robinson ήταν ιδιαίτερα ισχυρή κι όμως ο δικηγόρος του κατάφερε να τον αθώσει. Η δίκη αποτελούσε το μείζον θέμα συζήτησης της εποχής, οι εφημερίδες ανέφεραν όλες τις λεπτομέρειες και η New York Herald είχε μια σημαντική επιτυχία, όταν ο ίδιος της ο εκδότης, ο James Gordon Bennett, κατάφερε να μπει στο φημισμένο πορνείο όπου εργαζόταν η Jewett και να γράψει ένα άρθρο γι αυτή του την επίσκεψη. Πολλοί ήταν εκείνοι που πίστεψαν πως ο Robinson είχε κατηγορηθεί για να καλυφθεί κάποιος από τους πολλούς και πλούσιους πάτρωνες του πορνείου, που ανήκαν στην υψηλή κοινωνία της πόλης. Ο ίδιος ο Robinson θεωρήθηκε ένα είδος ήρωα, καθώς το θύμα του δεν ήταν παρά μια κοινή γυναίκα, και στα μάτια των κατοίκων της Νέας Υόρκης της εποχής, αποτέλεσε το σύμβολο του νέου τύπου άνδρα, που με τη στάση του στη ζωή έρχεται σε σύγκρουση με τη συντηρητική κοινωνία από τη μια, αλλά αποτελεί και τιμωρό της ακολασίας και των έκλυτων ηθών από την άλλη!

Mary Rogers

Το καλοκαίρι του 1841, η Mary Rogers, μια νεαρή γυναίκα που εργαζόταν στον πάγκο με τα πούρα του καταστήματος του John Anderson με είδη καπνιστού, εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ίχνη, από το οικοτροφείο της Νέας Υόρκης στο οποίο διέμενε. Τρεις μέρες αργότερα το πτώμα της, άσχημα κακοποιημένο και με τους πνεύμονες γεμάτους νερό, βρέθηκε να επιπλέει στα ρηχά του ποταμού Hudson, μόλις μερικά μέτρα από την όχθη. Η ιστορία της, που οδήγησε στο άλυτο μυστήριο της δολοφονίας της, ήταν βούτυρο στο ψωμί των λαϊκών φυλλάδων, των κοινωνικών αναμορφωτών και των πολιτικών και αποτέλεσε την έμπνευση για ένα από τα πρωτόλεια του Edgar Allen Poe, «Το μυστήριο της Marie Roget».

Η Rogers αντιπροσώπευε τη νέα τάξη γυναικών, οι οποίες πορεύονταν στη ζωή εκμεταλλευόμενες την ευρύτερη οικονομική ανάπτυξη, με το να εργάζονται όλο και περισσότερο, και αποκτώντας, έτσι, περισσότερες σεξουαλικές ευκαιρίες, στα μεγάλα αστικά κέντρα της Αμερικής. Ο θάνατός της αποτέλεσε τον ακρογωνιαίο λίθο για να εκφραστούν απόψεις ανησυχίας και συντηρητισμού, αναφορικά με τη σεξουαλική απελευθέρωση των γυναικών, τους νέους ρόλους που έπαιζαν αυτές εκτός οικογένειας, τον νόμο και την τάξη και τις αμβλώσεις. Ο θάνατος της Rogers, που αρχικά είχε αποδοθεί σε μια

δολοφονική ομάδα βιαστών, για να αποκαλυφθεί αργότερα πως δεν ήταν παρά μια απόπειρα άμβλωσης που είχε πάει στραβά, έγινε γρήγορα αντικείμενο εκμετάλλευσης από πολιτικούς και σημείο αναφοράς για την κοινωνική πολιτική του κράτους. Με αφορμή το θάνατό της, δύο σημαντικά θέματα νομοθετήθηκαν το 1845: ο εκσυγχρονισμός των κοινωνικών ασφαλίσεων και η ποινικοποίηση των εκτρώσεων. Όπως η πόλη στην οποία έζησε και πέθανε, η Mary Rogers ήταν περιβεβλημένη από μυστήριο και φόβο, ξυπνούσε πάθη και ενέπνεε διηγήσεις

Alice A. Bowsby

Η Alice ζούσε με τις δυο της αδελφές και τη μητέρα της, εργαζόμενες και οι τέσσερις ως μοδίστρες. Το πτώμα της ανακαλύφθηκε στο Σιδηροδρομικό Σταθμό της Νέας Υόρκης, μέσα σε ένα μπαούλο, με προορισμό το Σικάγο. Για το φόνο της κατηγορήθηκε ο γιατρός Jacob Rosenzweig, ο οποίος είχε αποπειραθεί να της κάνει έκτρωση, κατά τη διάρκεια της οποίας η Alice πέθανε από αιμορραγία.

Οι συγγενείς της αναγνώρισαν ως υπεύθυνο για την εγκυμοσύνη της τον Walter F. Conklin, έναν εύπορο νεαρό, γιο του αντιδημάρχου του Νιούαρκ. Είχε συναντήσει την Alice όταν εκείνη εργαζόταν σε ένα μοδιστράδικο, στο οποίο ραβόταν η μητέρα του. Όταν πληροφορήθηκε το θάνατό της, ο νεαρός Conklin αυτοκτόνησε.

McFarland-Richardson

Ο Daniel McFarland ήταν ένας μέθυσος παλιάνθρωπος, από τον οποίο η σύζυγός του Abby κατάφερε, τελικά, να πάρει διαζύγιο. Η Abby σκόπευε να παντρευτεί με τον Albert Richardson, δημοφιλή συγγραφέα και εκδότη της εφημερίδας New York Tribune. Ο Richardson πυροβολήθηκε από τον McFarland μέσα στα γραφεία της εφημερίδας και, στο νεκροκρέβατό του, παντρεύτηκε την Abby. Το μυστήριο τέλεσε ο Henry Ward Beecher.

Μια καμπάνια που ξεκίνησε με σκοπό να διαβάσει τον Richardson και να δικαιώσει τον McFarland, είχε ως αποτέλεσμα την αθώωση του δεύτερου. Η συντηρητική Αμερική επέτρεψε σε έναν δολοφόνο να γλιτώσει την καταδίκη με το σκεπτικό ότι «μαχόταν για το ιδεώδες του αμερικανικού σπιτιού και τη συνοχή της αμερικανικής οικογένειας». Η υπόθεση απασχόλησε πολύ έντονα την επικαιρότητα κατά το 1869 και το 1870.

Beecher-Tilton

Το σκάνδαλο Beecher-Tilton είναι ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα σεξουαλικού σκανδάλου του 19ου αιώνα, στο οποίο δεν υπάρχει φόνος. Εντούτοις, καταδεικνύει περίτρανα το πώς η ζωή και η φήμη ενός ανθρώπου μπορεί να καταστραφούν οριστικά από γεγονότα, για την αποφυγή των οποίων κάθε άλλο παρά λίγοι φόννοι έχουν διαπραχθεί. Το σκάνδαλο ξέσπασε για πρώτη φορά το 1872, όταν η δικηγόρος για τα δικαιώματα των γυναικών Victoria Woodhull, δημοσίευσε ένα άρθρο, στο οποίο κατηγορούσε τον Henry Ward Beecher, έναν διάσημο και δημοφιλή ιερέα του Μπρούκλιν, για μοιχεία. Ισχυρίστηκε ότι στα τέλη της δεκαετίας του 1860, ο Beecher είχε συνάψει ερωτική σχέση με την Elizabeth Tilton, σύζυγο του Theodore Tilton. Το ζευγάρι ανήκε στο ποίμνιο του Beecher, στην Εκκλησία του Πλύμουθ και ο Tilton ήταν αυτός που διαδέχθηκε τον Beecher στη διεύθυνση της εντύπου Independent.

Το 1870, υποκύπτοντας στις υποψίες και τις πιέσεις του συζύγου της, η Elizabeth Tilton του ομολογεί τη σχέση της με τον Beecher, και το γεγονός κοινοποιήθηκε σε έναν μικρό κύκλο των μελών της Εκκλησίας του Πλύμουθ, καταφέροντας να κρατηθεί μακριά από τη δημοσιότητα για αρκετό καιρό. Ο Beecher παρενοχλούσε διαρκώς την Elizabeth, μέχρι που την ανάγκασε να ανακαλέσει την μαρτυρία της. Στη συνέχεια ήταν η σειρά του Tilton να την πιέζει, ζητώντας ανάκληση της ανάκλησης!

Το 1873 η Εκκλησία του Πλύμουθ διαγράφει τον Tilton, λόγω των διαρκών επιθέσεων του στον Beecher και της (ερωτικής, ίσως) στενής σχέσης του με τη Woodhull. Μέχρι τότε πολλά ντοκουμέντα και προσωπικές επιστολές είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους στον τύπο της εποχής. Στο Independent, με το οποίο ο Tilton δεν είχε πια καμία σχέση, άρχισαν να εμφανίζονται άρθρα, που τον επέκριναν σκληρά για τις επιθέσεις του εναντίον του Beecher. Εξαγριωμένος ο Tilton, απάντησε με δημοσιεύματα σε διάφορα άλλα έντυπα και το θέμα εξελίχθηκε σε πραγματικό πόλεμο, μονοπωλώντας το ενδιαφέρον του αναγνωστικού κοινού.

Ταυτόχρονα η Εκκλησία του Πλύμουθ ξεκινά διερεύνηση του θέματος, μέσω Εξεταστικής Επιτροπής, η οποία και απαλλάσσει τον Beecher. Στη συνέχεια ο Tilton τον μηνύει και η δίκη, το 1875, προκάλεσε αίσθηση σε ολόκληρο το έθνος. Διήρκεσε έξι μήνες, στο τέλος των οποίων ο Beecher απηλλάγη, καθώς οι ένορκοι δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε ασφαλές συμπέρασμα.

Τον επόμενο χρόνο, δεύτερη εκκλησιαστική επιτροπή απαλλάσσει τον Beecher εκ νέου. Το 1878 η Elizabeth Tilton, παραδέχεται την ερωτική της σχέση με τον Beecher και αποβάλλεται από την Εκκλησία του Πλύμουθ. Ο Theodore Tilton, όταν αδύνατον να βρει δουλειά εξαιτίας του σκανδάλου, αποφασίζει να μεταναστεύσει στο Παρίσι. Ο Beecher εξακολούθησε να παραμένει δημοφιλής, χωρίς όμως να ανακτήσει τον απεριόριστο θαυμασμό και την εμπιστοσύνη του ποιμνίου του, που απολάμβανε προ του σκανδάλου.

ΕΓΚΛΗΜΑ: ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Η εγκληματικότητα αποτελεί πλέον και για τη χώρα μας ένα εξαιρετικά επίκαιρο και «καυτό» θέμα, γενική δε είναι η παραδοχή ότι βαίνει διαρκώς αυξανόμενη, εμφανιζόμενη μάλιστα και με νέες μορφές, από αυτές που χαρακτηρίζουν το οργανωμένο έγκλημα. Η εξήγηση του φαινομένου αυτού δεν είναι βέβαια απλή και εύκολη. Δεν θα μπορούσε άλλωστε, αφού η εγκληματικότητα είναι φαινόμενο πολυπαραμετρικό. Οποιαδήποτε κριτική ανάλυση και αξιολόγηση του καθενός παράγοντα χωριστά και, στη συνέχεια, η συνεκτίμηση όλων θα χρειαζόταν εκτεταμένη αναφορά και, μάλιστα, με ιδιαίτερη επισήμανση των ιδιαιτεροτήτων που ο καθένας από αυτούς τούς παράγοντες παρουσιάζει στο δικό μας χώρο. Από πολύ νωρίς ακόμα, έχει γίνει γενικά παραδεκτή η άποψη ότι το περιβάλλον, ο περίγυρος καλύτερα, φυσικός και κοινωνικός, επιδρά κατά τρόπο καθοριστικό, καταλυτικό θα μπορούσε σήμερα να υποστηριχθεί στη διαμόρφωση της εγκληματικότητας μιας κοινωνίας. Επίδραση που μπορεί να πάρει τη μορφή μιας αμφίδρομης αντίδρασης, αφού τα άτομα αυτά καθ' εαυτά, ως κύτταρα, συνθέτουν τον κοινωνικό περίγυρο, και αυτός ως σύνολο, ως άλλος ζωντανός οργανισμός, επηρεάζει με τη σειρά του αντίστροφα τα στοιχεία που τον συνθέτουν. Από πολύ παλαιά, επίσης, είχε υποστηριχθεί ότι το έγκλημα είναι στην πραγματικότητα η συνισταμένη αιτίων ατομικών, που εκπορεύονται δηλαδή από το ίδιο το άτομο, αλλά και επιδράσεων περιβαλλοντικών, χωρίς να είναι δυνατόν να προσδιοριστεί ποια συμβάλλουν περισσότερο

1 . Η ατομική προδιάθεση, η κληρονομικότητα, το κύτταρο αυτό καθ' εαυτό ή ο περίγυρος, που επωάζει και αναπτύσσει τα κύτταρα σε οργανισμούς και μονάδες, είναι από τα ζητήματα που ούτε εύκολα ούτε κατά τρόπο καθοριστικό μπορεί να απαντηθούν. Οι βιολόγοι π.χ. αναγνωρίζουν μεγαλύτερο ρόλο στην ιδιοσυστασία τού ατόμου, συνάρτηση και της κληρονομικής του καταβολής, παρ' όλο ότι οι παλιές θεωρίες τού Lombroso πολύ λίγους οπαδούς φαίνεται να έχουν σήμερα, ενώ οι κοινωνιολόγοι τονίζουν την καταλυτική επίδραση του περιβάλλοντος. Θα ήταν σωστότερο να υποστηριχθεί ότι η φύση τού προβλήματος είναι τέτοια που μας υποχρεώνει να δεχτούμε την άποψη ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί ενιαία εξήγηση και ερμηνεία, αλλά κατά περίπτωση διαφορετική.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Στις ομάδες των πρωτογόνων, η συμπεριφορά που καταδικάζεται αυστηρότερα είναι εκείνη που θεωρείται ότι προσβάλλει τις υπερφυσικές δυνάμεις. Ακόμη και πράξεις σχετικά ασήμαντες, όπως η παράβαση των κυνηγετικών κανόνων, σχετίζονται με υπερφυσικές δοξασίες ή με θρησκευτικές αντιλήψεις και ερμηνεύονται ως ιεροσυλίες. Στους νεότερους χρόνους, η Ιερά Εξέταση και οι δίκες μαγείας δίνουν ακόμη μία απόδειξη της δύναμης των θρησκευτικών πεποιθήσεων. Στα μέσα του 17^{ου} αι., οι Κουακέροι, στην αποικία της Μασαχουσέτης, τιμωρούνταν με φυλάκιση και με θάνατο ως “βλάσφημοι αιρετικοί” και στη Γαλλία έναν αιώνα ακόμη αργότερα – στην εποχή του Βολταίρου και του Ρουσσώ- γίνονταν θανατικές εκτελέσεις για το έγκλημα της ιεροσυλίας. Η κοινωνική αντίδραση για την προσβολή των θεοτήτων εξασθενεί όσο αυξάνει η γνώση και η κατανόηση των φυσικών φαινομένων, αλλά ακόμη και σήμερα η διδασκαλία επιστημονικών θεωριών που διαψεύδουν τις Γραφές θεωρείται σε πολλές ομάδες αντικοινωνική και σε μερικά κράτη αποτελεί μάλιστα και παράβαση του ποινικού νόμου. Νόμοι που απαγορεύουν τη βλασφημία ισχύουν ακόμη σε πολλά σύγχρονα κράτη, αν και δεν εφαρμόζονται παρά σε σπάνιες περιπτώσεις.

Σε ορισμένες πρωτόγονες ομάδες, η έκθεση θηλυκών βρεφών και η ταφή ζωντανών γερόντων ή αναπήρων είναι πράξεις ορθόδοξης κοινωνικής συμπεριφοράς. Η θανάτωση του εχθρού σε ορισμένες συνθήκες θεωρείται σήμερα γενικά ως αξιόπαινη πράξη. Σε μερικές ομάδες, ο πατέρας που σκοτώνει το διαφθορέα της θυγατέρας του και ο απατημένος σύζυγος που σκοτώνει τη γυναίκα του ή τον εραστή της ή και τους δύο, εκτελούν απόλυτα δικαιολογημένες πράξεις. Η ιδιοκτησία λογαριάζεται σήμερα σχεδόν τόσο ιερή όσο και η ίδια η ζωή και το αποταμιευτικό πνεύμα αποτελεί κοινωνική αρετή. Ωστόσο, μερικές σύγχρονες και πολλές πρωτόγονες κοινωνίες βλέπουν τη θησαύριση ως πράξη αντικοινωνική. Τα κριτήρια “καλής” ή “κακής” συμπεριφοράς δεν είναι σταθερά. Αντίθετα, βρίσκονται σε κατάσταση ρευστή και άλλοτε μεταβάλλονται ανεπαίσθητα άλλοτε ορισμένα απ’ αυτά εμφανίζονται για να εξαφανισθούν σε λίγο και να ξαναεμφανισθούν αργότερα, ανάλογα με τις αλλαγές των κοινωνικών συνθηκών. Αν συγκρίνουμε τα κριτήρια που ισχύουν για τον αφέντη και το δούλο, για τον κατακτητή και τον κατακτημένο, τον κάτοικο της πόλης και τον αγρότη, τον κεφαλαιοκράτη και τον εργάτη, την παλιά και τη νέα γενεά, ακόμη και για το ίδιο άτομο σε διάφορα σημεία της εξέλιξης της

προσωπικότητάς του, θα διαπιστώσουμε τεράστιες διαφορές.

Ο ΝΟΜΟΣ

Οι ποινικοί νόμοι 2 όλου σχεδόν του κόσμου περιλαμβάνουν την προδοσία, το φόνο, ορισμένα σεξουαλικά παραπτώματα καθώς και σοβαρές περιπτώσεις προσβολής της ιδιοκτησίας και δίνουν στα αδικήματα αυτά τον ίδιο περίπου ορισμό. Στην περίπτωση ορισμένων από τα αδικήματα αυτά -κακουργήματα, εγκλήματα- ο ποινικός νόμος δίνει μια αρκετά ακριβή εικόνα των κριτηρίων αντικοινωνικής συμπεριφοράς που επικρατούν στην ομάδα. Το κράτος, όμως, αναγκάζεται, όταν η κοινωνική ζωή γίνει εξαιρετικά περίπλοκη, να προσθέσει στα αδικήματα του ποινικού νόμου και πράξεις άλλες, οι οποίες αποτελούν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ορισμένων τύπων κοινωνικής οργάνωσης.

Κατ' ακολουθίαν, ο προοδευτικά όλο και συχνότερος χαρακτηρισμός πράξεων ως εγκλημάτων 3 είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής ανάπτυξης και διαφοροποίησης του βιομηχανικού πολιτισμού. Από μεγάλες ομάδες μέσα στα κράτη, τα εγκλήματα αυτά δεν θεωρούνται πράξεις αντικοινωνικές· π.χ. η πώληση οινοπνευματωδών ποτών χαρακτηρίστηκε ως έγκλημα για τη νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών σε μία ορισμένη περίοδο, δεν την έκριναν όμως όλοι ως αντικοινωνική. Στην περίπτωση τέτοιων παραβάσεων, ο ποινικός νόμος δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως δείκτης των αντιλήψεων της ομάδας για την αντικοινωνική συμπεριφορά.

σκοποί διαμορφώνονται ως εξής:

Υπάρχει στενή σχέση ανάμεσα στον πολιτισμό του περιβάλλοντος και στην τεχνική του εγκλήματος 4. Οι ληστές των Ινδιών στραγγαλίζουν τα θύματά τους. Κάθε άλλη μέθοδος θα ήταν αντίθετη με το έθιμο της ομάδας. Σε άλλες ομάδες ο φονιάς χρησιμοποιεί το δηλητήριο και σε άλλες πάλι το εγχειρίδιο, το πιστόλι ή το πολυβόλο. Ο επαγγελματίας διαρρήκτης χρηματοκιβωτίων, που αποτελεί προϊόν της εμποροκρατικής κοινωνίας, συμβαδίζει στην εκλογή της τεχνικής του με την πρόοδο της επιστήμης. Το οργανωμένο έγκλημα δεν είναι νεωτερισμός της εποχής μας, έφθασε όμως στον ανώτατο βαθμό της εξέλιξής του, χρησιμοποιώντας τις σύγχρονες επαγγελματικές μεθόδους στις Ηνωμένες Πολιτείες με τη μεγάλη συγκέντρωση των εμπορικών επιχειρήσεων, τις συγχωνεύσεις και τα τρασ.

Όσο ατελής και αν είναι ο νομικός ορισμός τού εγκλήματος, οι αρχές, οι οποίες είναι επιφορτισμένες με την επιβολή και την εκτέλεση του νόμου, έχουν συλλέξει ένα πλήθος σχετικά στοιχεία, προπάντων στατιστικά που χρησιμοποιούνται από τους μελετητές για τρεις κύριους σκοπούς:

- α) τον προσδιορισμό των τάσεων του εγκλήματος,
- β) τον προσδιορισμό της σύνθεσης και των χαρακτηριστικών της τάξης των εγκληματιών και γ) την εξεύρεση μεθόδων για την αντικειμενική αντιμετώπιση του εγκλήματος από τις διοικητικές αρχές.

Αντίστροφα προς την κοινή αντίληψη που θέλει να τιμωρείται αυτό που είναι έγκλημα, ο νομικός ονομάζει έγκλημα μόνον αυτό που τιμωρεί ο νόμος. Αλλά ποινή και έγκλημα είναι έννοιες αδιαχώριστες και αυτές ονομάζει ο νομικός εγκλήματα, αφού πράξεις άλλες απ' αυτές που προβλέπει ο νόμος δεν μπορούν να τιμωρηθούν.

Ο νόμος, ωστόσο, δεν ορίζει -και ούτε πρέπει- τι είναι έγκλημα στη γενική του έννοια. Περιγράφει μονάχα -και αυτό είναι αρκετό- τα χαρακτηριστικά των πράξεων που θέλει να τιμωρούνται, αν και όταν συμβούν στην πραγματικότητα. Έτσι, ο νόμος τιμωρεί αυτόν που αφαιρεί από την κατοχή ενός άλλου ένα ξένο πράγμα για να το κάνει, έτσι, δικό του (=κλοπή, βλ. Π.Ν. 372), ή αυτόν που, με βία σωματική ή ψυχολογική, εξαναγκάζει γυναίκα σε εξώγαμη συνουσία (=βιασμός, βλ. Π.Ν. 336). Ο νομικός που θα αναλάβει να εξερευνήσει όλους τους ιδιαίτερους ορισμούς μιας σύγχρονης νομοθεσίας, θα ανακάλυπτε πως ο νομοθέτης δεν τιμωρεί παρά ανθρώπινες πράξεις, που όλες έχουν τα χαρακτηριστικά τού αστικού αδικήματος.

Έγκλημα είναι το αδίκημα (=πράξη άδικη και καταλογιστή) που προβλέπεται και τιμωρείται από κάποιο νόμο με ορισμένη ποινή 5 .

Αλλά ο ορισμός αυτός είναι περιγραφικός και δεν ικανοποιεί αυτόν που θα ζητούσε να μάθει:

α) Γιατί ο νομοθέτης δεν αρκείται στις άλλες -τις αστικές- κυρώσεις που έχουν θεσπίσει για το αδίκημα, αλλά καταφεύγει και στην ποινή;

β) Γιατί τιμωρεί ορισμένα μόνο και όχι όλα τα αδικήματα;

Μεταφέρουμε, με όση ακρίβεια επιτρέπει η κατ' ανάγκη συνοπτική διατύπωσή τους, μερικές από τις αντιπροσωπευτικότερες απαντήσεις.

Το πρώτο ερώτημα σχετίζεται με τη δικαιολογική βάση και τους ιδιαίτερους σκοπούς της ποινής. Η ποινή δικαιολογείται με την κοινωνική ανάγκη να διατηρηθεί η έννομη τάξη, όταν οι άλλες κυρώσεις δεν το καταφέρνουν (δικαιολογική βάση).

Οισκοποί διαμορφώνονται ως εξής:

- Η ποινή ανταποδίδει το κακό στο δράστη ικανοποιώντας, έτσι, το αίσθημα της δικαιοσύνης (ανταπόδοση).
- Η ποινή εκφοβίζει και συγκρατεί τους άλλους, όσους δεν έχουν εγκληματήσει(γενική πρόληψη).
- Η ποινή συγκρατεί τον εγκληματία (αυτόν που τιμωρείται) από νέα εγκλήματα (ειδική πρόληψη).

Το σωστότερο είναι πως η ποινή περιέχει και τον ανταποδοτικό και τους προληπτικούς σκοπούς.

Το δεύτερο ερώτημα, δηλαδή με ποιο κριτήριο ο νόμος ξεχωρίζει για να τιμωρήσει ορισμένα μόνο αδικήματα 6 , θίγει την ουσιαστική, σε αντίθεση προς την τυπική, έννοια του εγκλήματος. Μία από τις απαντήσεις είναι ότι τιμωρεί αυτά μόνο που προσβάλλουν σπουδαιότερης σημασίας αγαθά. Ποια είναι όμως αυτά, πώς τα ξεχωρίζει και πόσο σπουδαιότερα πρέπει να είναι; Τιμωρεί, απαντούν άλλοι, όσα προσβάλλουν όχι απλώς ιδιωτικά αγαθά, αλλά το δικαίωμα της πολιτείας να αξιώνει από τους υπηκόους της υπακοή στο δίκαιο. Αλλά γιατί να μην έχει το δικαίωμα αυτό η πολιτεία και στην περίπτωση του αστικού αδικήματος; Μια άλλη απάντηση έχει ως εξής: Αξιόποινα ο νόμος θέλει, όσα αδικήματα φανερώνουν αντικοινωνικά ελατήρια και κλονίζουν συνάμα τους όρους της κοινωνικής ή της ατομικής ζωής σε βαθμό τέτοιου να μην απομένει για την καταστολή και τη μελλοντική αποτροπή τους “φάρμακο” άλλο από την ποινή. Η τελευταία τούτη απάντηση, σε συνδυασμό με εκείνη που δίπλα στη διατάραξη των όρων της ατομικής και της κοινωνικής ύπαρξης θέλει και την προσβολή της μέσης ηθικής ενός λαού σε ορισμένη εποχή, είναι ικανοποιητικότερη και συμπίπτει με τον ορισμό που δίνουν οι εγκληματολόγοι στο πραγματικό έγκλημα, σε αντίθεση προς το νομικό που συνεπάγεται αυτό που τιμωρεί ο νόμος.

Ίσως, διατυπωθεί η αμφιβολία, αν ο νομοθέτης είναι πάντοτε σε θέση να προβλέψει όλα τα αδικήματα που μπορεί να συμβούν στην πραγματικότητα και αν δεν ξεφεύγει καμιά φορά και κάποιο που ο νόμος δεν θα ήθελε να μείνει ατιμώρητο. Δεναποκλείεται ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αν και προϋποθέτει απρόοπτες κοινωνικές εξελίξεις. Κριτήριο της εγκληματικής συμπεριφοράς, σίγουρο και έξω από τον νόμο δεν μπόρεσε να βρει ακόμη η επιστήμη και ή θα ισχύει το δόγμα *nullum crimen nulla poenae sine (prae) lege*, δηλαδή και αν μένει ατιμώρητο για ένα μικρό διάστημα και κάποιο έγκλημα, ή θα καταργηθεί, αλλά στη θέση του θα μπει τότε η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια των πολιτών, που θα κινδυνεύουν κάθε στιγμή από την

αυθαιρεσία των πολιτειακών οργάνων. Τι είναι προτιμότερο φανερώνεται από τους αγώνες τους σκληρούς και αιματηρούς και μακράιωνες που στοίχισε στην ανθρωπότητα η συνταγματική καθιέρωση της αρχής n.c.n.p.s.l., που έγινε στη Γαλλία πρώτα (1789) και ύστερα στις άλλες χώρες.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Το έγκλημα ως κοινωνικό φαινόμενο εξετάζεται στο πλαίσιο της κοινωνιολογικής κατεύθυνσης από την Εγκληματολογία 7. Ένα γεγονός δε χαρακτηρίζεται ως εγκληματική πράξη σύμφωνα με ορισμένες κοινωνικές αρχές, προϋποθέσεις και κατευθύνσεις -πολιτικές, ηθικές, οικονομικές κ.ά.-, συνθήκες δηλαδή που διαμορφώνονται σε κάθε χρονική περίοδο με φυσικό επακόλουθο ένα τέτοιο γεγονός να αναδεικνύεται πάντοτε μέσα από το κοινωνικό αυτό πλαίσιο.

Με την κοινωνική θεώρηση το έγκλημα αποκτά πιο ουσιαστική υπόσταση. Κάτι που μπορεί να εξακριβωθεί σε μια ορισμένη εποχή και περιοχή, όπου αναπτύσσεται ορισμένο ηθικό αίσθημα 8 ή έχουν καθιερωθεί γενικότερες κοινωνικές αντιλήψεις, με συγκεκριμένη κατεύθυνση στο διακανονισμό των ανθρωπίνων σχέσεων. Έτσι, το έγκλημα είναι ένα γεγονός νοητό στο πλαίσιο μιας ορισμένης κοινωνικής νοοτροπίας, ως ειδική μορφή στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων 9 με ιδιαίτερα ηθικά κριτήρια, ηθικοκοινωνική απόχρωση, ορισμένη ηθική εκτίμηση και αξία. Ο ηθικοκοινωνικός αυτές “ποιότητες” μέσα στο κράτος απαρτίζουν και τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία τού μέτρου και για την εκτίμηση της κάθε ανθρωπίνης πράξης. Και η πραγματοποίηση μιας τέτοιας πράξης με αρνητική ηθικοκοινωνική αξία αντανακλάσσεται στο άτομο την ιδιαίτερη ηθική της απόχρωση και ταυτίζεται με αυτό (χαρακτηρισμός της ατιμίας).

Κάθε κοινωνική ομάδα, μικρή ή μεγάλη, έχει πάμπολλες πεποιθήσεις, παραδόσεις, έθιμα και ευρύτερα θεσμούς που τα μέλη της τους δέχονται με απεριόριστη εμπιστοσύνη και τους θεωρούν σχετικά αναλλοίωτους και συντελεστικούς της ευημερίας τους. Έτσι, η συμπεριφορά που θεωρείται ότι είναι σύμφωνη με τις πεποιθήσεις, τις παραδόσεις, τα έθιμα και τους θεσμούς αυτούς επαινείται και ενθαρρύνεται ως κοινωνικά ωφέλιμη, ενώ η συμπεριφορά που πιστεύεται πως απειλεί ή βλάπτει τους θεσμούς καταδικάζεται ως αντικοινωνική. Η κοινωνική ομάδα ανταμείβει όσους συμμορφώνονται με τα καθιερωμένα για την “καλή” τους

συμπεριφορά, καιόσους δυστροπούν τους επαναφέρει στον “ίσιο” δρόμο με μέσα εξαναγκασμού, τα οποία ποικίλλουν από την απλή αποδοκιμασία ή τη γελοιοποίηση μέχρι την απειλή αποπομπής από την ομάδα ή και το θάνατο ακόμη 10 . Η αντικοινωνική συμπεριφορά μπορεί να θεωρηθεί φαινόμενο γενικό και μέρος αναπόσπαστο της κοινωνικής ζωής. Η έκτασή της, όμως, οι ιδιαίστες μορφές της εκδήλωσής της και η αντίδραση που προκαλεί αποτελούν στοιχεία μεταβλητά καεξαρτώνται άμεσα από το βαθμό του πολιτισμού και από την κοινωνική οργάνωση της εκάστοτε ομάδας. Είναι χαρακτηριστικό ότι, σήμερα ακόμη, σε ορισμένες κοινωνικές ομάδες, η κλοπή, η βρεφοκτονία, η ανθρωποφαγία, ο φόνος αστυνομικών, η απάτη στο χαρτοπαίγνιο και η πώληση χρεογράφων που αντιπροσωπεύουν φανταστικά κεφάλαια θεωρούνται πράξεις αγαθές και αξιέπαινες. Σε άλλες σύγχρονες κοινωνικές ομάδες, όλες ή μερικές από τις πράξεις αυτές τιμωρούνται με μεγαλύτερη ή μικρότερη αυστηρότητα.

Η έννοια της αντικοινωνικής συμπεριφοράς δεν έχει προσδιορισθεί με ακρίβεια, ώστε να γίνεται δυνατή η συγκριτική επιστημονική έρευνα. Οι εγκληματολόγοι μελετούν την αντικοινωνική συμπεριφορά σε μία μόνο εκδήλωσή της, το έγκλημα, θεωρώντας πως αυτό αποτελεί αντιπροσωπευτικό δείγμα της. Το έγκλημα είναι έννοια νομική, αν και πολλοί συγγραφείς χρησιμοποιούν τον όρο χωρίς διάκριση με την έννοια αντικοινωνικής, ανήθικης ή αμαρτωλής συμπεριφοράς. Κατά το νόμο, έγκλημα είναι κάθε πράξη που απαγορεύεται και τιμωρείται από το νόμο. Κατά πόσο το έγκλημα συμπίπτει με την αντικοινωνική συμπεριφορά εξαρτάται από πολλούς παράγοντες. Στις πρωτόγονες κοινωνίες, τα έθιμα και τα ταμπού της φυλής που συνδέουν σχετικά μικρές ομάδες με λίγο-πολύ κοινές επιδιώξεις αντικαθιστούν εν μέρει τον ποινικό κώδικα. Η ανάπτυξη του κράτους και η αύξηση της κυβερνητικής μηχανής για τη ρύθμιση των κοινωνικών σχέσεων και τη συνδιαλλαγή ανάμεσα στα ατομικά και στα κρατικά συμφέροντα καταργεί τη σχετική ταύτιση του εγκλήματος με την αντικοινωνική συμπεριφορά. Αυτό ισχύει προπάντων εκεί, όπου ο ποινικός νόμος ορίζει κανόνες συμπεριφοράς για μεγάλες και πολυσύνθετες κοινότητες που περιέχουν ομάδες με αντικρουόμενα συμφέροντα και μεγάλες κοινωνικές διαφορές. Αυτό που ο νόμος ονομάζει έγκλημα δεν είναι παρά ένας τρόπος συμπεριφοράς που θεωρείται κοινωνικά επιβλαβής από την ομάδα ή τις ομάδες, οι οποίες έχουν αρκετή δύναμη μέσα στο κράτος, ώστε να μπορούν να επηρεάσουν τη νομοθεσία του. Οι έννοιες του εγκλήματος και της αντικοινωνικής συμπεριφοράς μπορούν να διαφέρουν σε τόσο μεγάλο βαθμό σε μια φεουδαρχική κοινωνία,

όπου οι ομάδες είναι μικρές, και σε κράτημε πολύπλοκη και διαφοροποιημένη κοινωνική οργάνωση, όπως οι σύγχρονεςβιομηχανικές κοινωνίες, ώστε το έγκλημα να μη μπορεί να θεωρηθεί αξιόπιστος δείκτηςαντικοινωνικής συμπεριφοράς.Είναι γενικότερα παραδεκτό ότι η κοινωνία μας χαρακτηρίζεται σήμερα στοσύνολό της από μια κρίση με σαφή ψυχοπαθολογικά φαινόμενα και εκδηλώσεις 11. Ητρομακτική τεχνολογική εξέλιξη έχει αλλάξει βαθιά τη ζωή μας και φαίνεται να είναι οσπουδαιότερος παράγοντας σε αυτό που ο αείμνηστος Ευάγγελος Παπανούτσοςονομάζει κρίση τού πολιτισμού μας με ξεκάθαρα συμπτώματα, όπως:

ο κοινωνικός αναβρασμός, τα ρήγματα στις σχέσεις των πληθυσμιακών ομάδων, η πολιτική αρρυθμία, οι ληστείες, οι απαγωγές, οι δολοφονίες, οι εμπρησμοί, οι βανδαλισμοί, τα προγραμματισμένα εγκλήματα, η υπονόμηση του κράτους, η δυσφορία και το άγχος της ζωής που οδηγεί στην απόγνωση, ο κόρος, το αίσθημα του “κενού”, τα ναρκωτικά 12 , ο πολλαπλασιασμός των ψυχικών νοσημάτων, η ανηθικότητα, οι τυχοδιωκτικές περιπλανήσεις, ο αναχωρητισμός, ο νεοφασισμός, ο σατανισμός κ.λπ.

Τα παραπάνω συνιστούν φαινόμενα, τα οποία παρατηρούνται τόσο στις μεγάλεςσύγχρονες πόλεις όσο και “μεταδοτικά” στην ύπαιθρο. Φαίνεται μάλιστα ότι πρόκειταιγια υπερπροσδιορισμένα φαινόμενα. Άλλος αποδίδει το σάλο στην αλόγιστη σπατάλητων φυσικών πόρων τού πλανήτη μας και στη ρύπανση της βιόσφαιρας, παρεπόμενα του μεταποιητικού μένους και της άσβεστης δίψας τού κέρδους, που οδηγούν μοιραίαστον εξανδραποδισμό τού νέου ανθρώπου και στον πνευματικό αφανισμό του. Άλλοςρίζα τού κακού θεωρεί τηνυπερβολική διόγκωση του πληθυσμού της γης, άλλος τηνανωμαλία στο πεδίο των οικονομικών δυνάμεων που δρουν ασυντόνιστα κ.λπ.

Ωστόσο, η κρίση αρχίζει από την ώρα που ο πολιτισμός μας απομυθοποιήθηκε,αφού ο αιώνας μας σκότωσε το μεγάλο “μύθο”, γύμνωσε τις έννοιες-μήτρες και τιςαξίες και ολόκληρο το οικοδόμημα βρέθηκε ξαφνικά στον αέρα. Οι μεταβολές τούσκηνικού στις τρεις μεγάλες περιοχές της συνειδησιακής μας ζωής, Επιστήμη, Ηθική και Πολιτική ήταν ριζικές. Και είναι, πλέον, αυτονόητο ότι με την υπόθεση τηςαπομυθοποίησης οι αλήθειες και τα μέτρα, που είχαν γίνει οικεία στη συνείδηση τουανθρώπου με την Παιδεία του από την Αναγέννηση μέχρι περίπου στις αρχές τού αιώναμας, έχασαν το κύρος

τους. Η κρίση αρχίζει από την ώρα που απομυθοποιούνται οι θεμελιακές αξίες του ευρωπαϊκού πνεύματος από τους ίδιους τους σκαπανείς του. Ο αιώνας μας επαναστάτησε, αναθεώρησε και βιαίως έκανε ανακατατάξεις. Σκότωσε το μύθο, λοιπόν, του πολιτισμού, ξεφλούδισε τις αξίες και τα σύμβολα του πολιτισμού. Με άλλα λόγια, αμφισβήτησε το μύθο, που είναι η ψυχή του ίδιου του πολιτισμού. Έτσι, η σύγκρουση ήταν μοιραία. Και η σύγκρουση αυτή, Εγώ και Κατεστημένου, δημιούργησε ένα νέο ανθρώπινο τύπο, τον αμφισβητία και αρνητή, ένα σύνθετο φαινόμενο που προσπαθεί με κάθε τρόπο να παραμερίσει τα εμπόδια και να αξιοποιήσει όσο μπορεί περισσότερο τη νεοαποκτηθείσα ελευθερία του, που κατά τον Sartre είναι η δυνατότητα εκλογής και κατά τον Bergson και επιλογής μιας ελευθερίας με τρεις διαστάσεις, βιολογικής, κοινωνικής και ψυχολογικής. Ο άνθρωπος, πριν αποκτήσει συνείδηση και ψυχική ζωή, υπήρξε μια βιολογικά οργανωμένη μηχανή, που είχε ως συνέπεια και την κοινωνική του οργάνωση. Η ψυχική ζωή είναι ταυτόχρονα μια διαλεκτική διαδικασία, που εξελίσσεται εντός και διαμέσου της κοινωνίας· γεγονός που τελικά επηρεάζει και την ίδια την κοινωνική εξέλιξη. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι η σημερινή κρίση δεν είναι μόνο κοινωνική, οικονομική ή πολιτική, αλλά προχωρεί βαθύτερα, ανατρέπει την ιδέα που το ίδιο το άτομο είχε για τον εαυτό του και τη θέση του στην κοινωνία, στον κόσμο, στην ιστορία.

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

Η εφηβεία 13 πέρα από κάθε αμφισβήτηση αποτελεί την πιο όμορφη, αλλά και την πιο κρίσιμη περίοδο στη ζωή ενός ανθρώπου. Είναι η ηλικία κατά την οποία ο νέος άνθρωπος ξεκινάει να κατακτήσει τη ζωή, αγνοώντας και συχνότερα περιφρονώντας τους κινδύνους που παρακολουθούν αυτή του την προσπάθεια. Κίνδυνοι που φωλεύουν στα πολυάριθμα προβλήματα που τον κατακλύζουν. Προβλήματα συναισθηματικά, ερωτικά, οικονομικά, κοινωνικής προσαρμογής, μαζί με μια φυσική για την ηλικία αυτή, ελευθεριάζουσα διάθεση που παραμερίζοντας ευκολότερα το δισταγμό οδηγεί στην εξερεύνηση της απέναντι πλευράς του νόμου. Αυτή, ακριβώς, η διάθεση κάνει και το νέο περισσότερο ευεπίφορο προς το έγκλημα, προσπελάσιμο στον παράνομο που θα του υποσχεθεί το άνετο και γρήγορο φθάσιμο, που

θα του υποσχεθεί, επίσης, τηνπραγμάτωση των φαντασιώσεων εκείνων που έχουν γεννήσει οι φιλοσοφικές καικοινωνικές του θεωρήσεις. Συνέπεια φυσική αποτελεί η εμπλοκή με το νόμο 14 ·εμπλοκή όχι σπάνια, αφού καλύπτει μεγάλο ποσοστό τού συνολικού αριθμού των παρανόμων της κάθε ηλικίας και αφορά σε όλα σχεδόν τα αδικήματα του κοινούΠοινικού Κώδικα.

ΧΡΗΣΙΜΗ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΤΕΡΗ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Το να ενστερνιστεί ο νέος άνθρωπος κανόνες που επιβάλλονται από το κοινωνικόγένεσθαι αποτελεί κάθε φορά το ζητούμενο. Προς αυτή την κατεύθυνση συμβάλλουνπαράλληλα μια σειρά από κοινωνικοποιητικούς παράγοντες 15 , όπως είναι η οικογένεια, το σχολείο, η εκκλησία και γενικότερα το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Στο σημείο, όμως, αυτό έχουμε την εμφάνιση μιας σειράς δυσμενών λόγων που επιβραδύνουν ή καιαναστέλλουν την επιθυμητή ένταξη του νέου στους κανόνες που θέτει το κοινωνικόσύνολο. Δεν είναι τυχαίο ότι σε επίπεδο οικογένειας, μπορούμε να διακρίνουμε τηνεμφάνιση της βίας ανάμεσα στα μέλη της, την οικονομική ανέχεια, το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο των γονέων, τους διαζευγμένους γονείς και μια σειρά άλλων αιτιώνκοινωνικής παθολογίας. Επίσης, στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον διακρίνουμε μια σειρά αρνητικών παραγόντων, όπως τα διάφορα υποπολιτισμικά και καταναλωτικά πρότυπα, τα προβλήματα ανεργίας και υποβαθμισμένης εργασιακής απασχόλησης, τις ανακατατάξεις στον εκπαιδευτικό χώρο, τον κοινωνικό αποκλεισμό μειονοτήτων και τις ευρύτερες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές ανισότητες λόγω τηςπαγκοσμιοποίησης της αγοράς. Τέλος, και η ιδιοσυγκρασία τού κάθε ανηλικού διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο, όσον αφορά τη συναισθηματική του ισορροπία και την πνευματική του ανάπτυξη. Το κοινωνικό προφίλ, λοιπόν, του ανήλικου παραβάτη συσχετίζεται άμεσα και καθόλου τυχαία με κάποια αρνητικά χαρακτηριστικά 16 , όπως αυτά που περιγράψαμε ανωτέρω. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να υποβαθμιστεί η ιδιαίτερη σημασία τού ψυχικού παράγοντα στο άτομο· παράγοντας που περικλείει εν τέλει όλη τη δυναμική της προσωπικότητας του νεαρού ατόμου και παίζει τον καταλυτικό ρόλο προκειμένου το άτομο να μεταβεί στην παραβατική πράξη. Όλα τα βιώματα, θετικά ή αρνητικά, οι σκέψεις και οι εμπειρίες στο σύνολό τους, οι βιολογικές και κοινωνικές παράμετροι

αφομοιώνονται και εκφράζονται από τον ψυχικό παράγοντα διαμορφώνοντας και προσδίδοντας σε αυτό τη δική του ιδιαιτερότητα και διαφορετικότητα 17 . Συνολικά, η σημασία των παιδικών βιωμάτων 18 είναι αναμφισβήτητη για την προσωπική και την κοινωνική εξέλιξη του νέου ατόμου καθώς και στον τρόπο ένταξής του στο κοινωνικό είναι. Άτομα που έχουν βιώσει αρνητικές εμπειρίες στην παιδική

τους ηλικία εκφράζουν αρκετές φορές ως ενήλικοι επιθετικότητα, η οποία βεβαίως διακρίνεται από διαβαθμίσεις στον τρόπο έκφρασής της σε σχέση με την παραβατική συμπεριφορά. Το βέβαιο είναι ότι ο ανήλικος που υπήρξε ή και αισθανόταν θύμα κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων είναι πιο επιρρεπής προς μια τέτοια συμπεριφορά. Και εδώ είναι καθοριστικός ο ρόλος της οικογένειας που πολλές φορές διαμορφώνει το νέο άτομο μέσα σε ένα αρνητικό συναισθηματικό και παιδευτικό πλαίσιο, με αποτέλεσμα να έχουμε στη συνέχεια την εμφάνιση αντικοινωνικών τρόπων σκέψης και συμπεριφοράς. Ένα τέτοιο οικογενειακό περιβάλλον, όπου ο ανήλικος βιώνει αισθήματα κακοποίησης, παραμέλησης ή και εγκατάλειψης λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για τη μετέπειτα συμπεριφορά του νέου με αρνητική κατάληξη να υπερισχύουν οι εγκληματικές τάσεις. Έτσι, η ίδια η ψυχοδυναμική του οικογενειακού περιβάλλοντος και η ποιότητα της αγωγής που παρέχεται μέσα σε αυτό παίζει καίριο ρόλο στο να ταυτιστεί με θετικά ή αρνητικά πρότυπα 19 .

Θα ήταν σημαντική παράλειψη, εάν δεν προσθέταμε ότι ένας άλλος παράγοντας, καθοριστικός πολλές φορές, είναι η ίδια η πολιτεία που, ενώ κινείται προς την κατεύθυνση σωφρονισμού του ανήλικου παραβάτη με τον εγκλεισμό του στο ίδρυμα, συντελεί ουσιαστικά στον κοινωνικό αποκλεισμό του αντί της βελτίωσής του. Και τούτο, διότι ο στιγματισμός που επέρχεται μέσα από τους μηχανισμούς της ποινικής διαδικασίας, παράλληλα με την πολιτισμική αποσύνθεση που υφίσταται κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού του, λειτουργούν αλλοτριωτικά και σε καμία περίπτωση «κοινωνικοποιητικά». Έτσι, η πολιτεία, μέσα από την αντιφατικότητα των στόχων που θέτει, καθιστά το σωφρονιστικό σύστημα στοιχείο μιας νοσηρής πραγματικότητας αυτοφυών παραβατικών εκδηλώσεων, πραγματώνεται δηλαδή αυτό που λέγεται ευρύτερα ότι η φυλακή και το ίδρυμα αποτελούν το καλύτερο σχολείο για την εκπαίδευση του εγκληματία 20 .

Από την άλλη πλευρά, η κοινωνική έκφραση των ανωτέρω αποτυπώνεται κατά τρόπο ιδιαίτερα εμφανή σε θέσεις και ενδιαφέροντα, για τα οποία ούτε η πολιτική αλλά ούτε και οι

υπάρχουσες ιδεολογίες μπορούν να συλλάβουν τα βαθύτερα αίτια τους, όπως π.χ. το πάθος των νέων για τις μηχανές, τη μουσική, το χορό, η τάση των ενηλίκων νοτισμένων λαών που ονειρεύονται “να ζουν χωρίς να εργάζονται”, σε ποσοστό μάλιστα το οποίο έχει διπλασιασθεί μέσα σε 15 χρόνια και έχει ξεπεράσει σήμερα το 30%, η θέση της πλειοψηφίας των νέων, ανέργων ή όχι, για τους οποίους “η εργασία δεν είναι ιπγή ταυτότητα ή προσωπικής αξιοπρέπειας”, αλλά μάλλον “ένας δυσάρεστος τρόπος, για να κερδίζει κανείς χρήματα”. Για όλους αυτούς, η σωστή κοινωνία είναι εκείνη που θα μειώσει στο ελάχιστο την κοινωνική εργασία, για να μπορέσουν να αναπτυχθούν τις ελεύθερες ώρες όλες οι “δημιουργικές ιδιότητες” των ατόμων στα διάφορα “μπιράκια” ή σε άλλους παρόμοιους “χώρους εργασίας”. Σήμερα, υπέρτατη αξία είναι η ατομική κυριαρχία. Οι νέοι θεωρούν ανυπόφορους όλους όσους υποστηρίζουν ότι υπάρχουν μεγάλες ιδέες, για τις οποίες αξίζει κανείς όχι μόνο να υποβληθεί σε θυσίες, αλλά να χάσει ακόμα και τη ζωή του. Και η πολιτική δεν φαίνεται να συγκινεί πια μεγάλο αριθμό ατόμων και κυρίως νέων, η νοοτροπία των οποίων συνίσταται ακριβώς στο ότι δεν ξεκινούν την προβληματική τους από κυβερνητικά ή γενικά κοινωνικά προβλήματα, αλλά από υπαρξιακά προβλήματα, που καμιά κυβέρνηση και καμιά κοινωνία δεν είναι σε θέση να λύσει. Ειδικότερα, η πολιτική δεν φαίνεται να μπορεί να κερδίσει τα άτομα ξεκινώντας σωστά από τα ομαδικά συμφέροντα, όπως το εθνικό, το επαγγελματικό, το οικονομικό και το ταξικό ακόμη. Όχι, βέβαια, ότι τα συμφέροντα αυτά έχασαν την αξία τους, αλλά δεν αποτελούν πια τους φορείς μελλοντικών προσδοκιών, είναι πάνω από όλα συμφέροντα, τα οποία συγκινούν μόνον εκείνους που έχουν να διατηρήσουν κάτι, εκείνους που σε γενικές γραμμές είναι πάνω από 35 ετών και που θέλουν να υπερασπίσουν εναντίον των μελλοντικών κλονισμών τις θέσεις και τα προνόμια που απέκτησαν. Η επιθυμία τους να διατηρήσουν τα όσα έχουν αποκτήσει αποτελεί σήμερα το μόνο ομαδικό συμφέρον. Ο ρυθμός ακόμη της ζωής έχει σήμερα εξαιρετικά επιταχυνθεί, ενώ οι δυνατότητες αφομοίωσης γίνονται όλο και μικρότερες. Οι βιολογικοί ρυθμοί ανάπτυξης είναι πιο ταχείς από τους ρυθμούς της αντίστοιχης ψυχο-διανοητικής και ακόμη ταχύτεροι από τους βιολογικούς είναι οι ρυθμοί της τεχνο-οικονομικής ανάπτυξης. Αυτό σημαίνει ότι ο νέος βρίσκεται νωρίς αντιμέτωπος με τεράστιες αλλαγές, που συντελούνται μέσα του και γύρω του, τις οποίες δεν είναι σε θέση να παρακολουθήσει. Οι ριζικές, επίσης, αλλαγές, που συντελούνται στο οικολογικό περιβάλλον δημιουργούν ένα αίσθημα ανικανοποίητου, ένα καθημερινό άγχος, προκειμένου να καταστεί

δυνατός συντονισμός με το ρυθμό ανάπτυξης του κοινωνικού και του πολιτιστικού περιβάλλοντος. Η ψυχική και πνευματική ωρίμανση του σημερινού νέου δεν παρακολουθεί τη σωματική του ανάπτυξη και την κοινωνική του εξέλιξη. Έτσι, απέναντι σε έναν κόσμο, που αισθάνεται ως “ξένο”, ο νέος αναπτύσσει ένα πλέγμα αυτόματων μηχανισμών άμυνας, όπως τη “φυγή”, η οποία γεννιέται από την πληθώρα των προσωπικών ανικανοποίητων επιδιώξεων, που τροφοδοτούνται από ποικίλης φύσης ερεθισμούς, πολιτικούς, πολιτιστικούς, ιδεολογικούς και οικονομικούς.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η ανία και η πλήξη τού σύγχρονου ανθρώπου, γράφει ο Erich Fromm, που προκύπτει από έλλειψη εξωτερικών ερεθισμάτων που ινητοποιούν τη βιολογικά προσαρμοστική επιθετικότητα, αποτελούν το επίκεντρο της σημερινής ανθρώπινης τραγωδίας. Τα ερεθίσματα που παίρνει ο άνθρωπος είναι αυτά από τη βιομηχανική καταναλωτική κοινωνία με τις καταχρήσεις, τα εύκολα ταξίδια, τα τηλεπικοινωνιακά μέσα, την τρομακτική γενικά τεχνολογική πρόοδο. Όλα αυτά δρουν αποδυναμωτικά στην προσαρμοστική επιθετικότητα, με συνέπεια να δημιουργούνται τεχνητές κλίσεις ή ροπές στη φυγή, στα ναρκωτικά και στην εκρηκτική καταστροφική επιθετικότητα. Η σύγχρονη κοινωνία, παρά τον ισχυρισμό της ότι προωθεί την ατομικότητα, έχει με τον έντονα ανταγωνιστικό της χαρακτήρα διαλυτικά επακόλουθα στο άτομο και το απανθρωπίζει. Η δημιουργικότητα έχει παγιδευτεί και εκτρέπεται στην αναζήτηση κέρδους και μέσων επικοινωνίας. Η σκέψη έγινε και αυτή εμπόρευμα που πουλιέται με τη μορφή των best-sellers. Γενικά, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι ο καταλληλότερος επίλογος στη σύντομη αυτή ανασκόπηση αποτελεί η παρακάτω διαπίστωση: Η κοινωνία μας έχει σήμερα όλα τα χαρακτηριστικά μιας μεταβατικής κατάστασης που φαίνεται ότι τελικά θα καταλήξει στην υιοθέτηση νέων αξιών, νέων μοντέλων ανθρώπινης δράσης και επικοινωνίας. Το καλύτερο ή το χειρότερο αφήνεται στην αβίαστη κρίση τού καθενός.

Οικονομικά –Κοινωνικά Αίτια του Εγκλήματος

Εγκληματικότητα : ένα σύνολο από πράξεις βίας αντικοινωνικές και άρα αξιόποινες. Εκδηλώνεται με επιθετικότητα ατόμων εναντίων άλλων με σκοπό να τα βλάψουν.

Η βία εκδηλώνεται σε διάφορα επίπεδα: διακρατικό, κοινωνικό, διαπροσωπικό, ατομικό, φυλετικό κ.α. και με διάφορες μορφές : επίσημη κρατική βία, ψυχολογική βία, επαναστατική βία, που είναι αποτέλεσμα στη βία που ασκεί το κράτος,

Αστυνομική και στρατιωτική βία,

Κοινωνική βία: ληστείες, απαγωγές, απάτες, εγκλήματα, διεθνής τρομοκρατία, αεροπειρατείες, ομηρίες, βομβιστικές ενέργειες, κατάληψη πρεσβειών κ.α.

Πολλά είναι τα αίτια που επιδεινώνουν και αυξάνουν το μεγάλο πρόβλημα της εγκληματικότητας, με κάθε χώρα να παρουσιάζει όλο και διαφορετικά φαινόμενα, ανάλογα με την κουλτούρα, την οργάνωση, τη θρησκεία, αλλά και άλλους παράγοντες που συμβάλλουν στην αύξηση αυτή.

Το φαινόμενο έχει αυξηθεί σε τέτοιο βαθμό που δημιουργεί μεγάλο προβληματισμό και ανησυχία.

Αίτια που συμβάλλουν στην αύξηση του φαινομένου είναι:

- Η άνοδος των ποσοστών φτώχειας και η συνεχώς αυξανόμενη ανεργία-φτώχεια που οδηγούν τους ανθρώπους να δρουν με παράνομο τρόπο, εις βάρος του συμπολίτη-συνανθρώπου τους.
- Η ανεργία γεμίζει οποιονδήποτε νέο με οργή σε μια εποχή μη αναγνώρισης της αξιοκρατίας.
- Συγχρόνως, η καθημερινή ζωή στις μεγαλουπόλεις αναπόφευκτα φέρνει τον καθένα αντιμέτωπο με πολλές υποχρεώσεις εφόσον οι απαιτήσεις είναι πολυάριθμες, στοιχείο που αυξάνει το άγχος και την ανασφάλεια του σύγχρονου ατόμου.
- Εκτός από αυτά, η ανωνυμία των πολιτών τους καθιστά ακόμα πιο αδιάφορους/αδίστακτους προς τους άλλους.
- Έτσι όλα δείχνουν ότι η βία δεν γεννιέται στο κενό αλλά οι σύγχρονες κοινωνικές συνθήκες προξενούν τέτοια νοσηρά φαινόμενα.

- Το μεταναστευτικό κύμα, επίσης, εμφανές σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, προλειαίνει το έδαφος για το ξέσπασμα ρατσιστικών ανάρμοστων συμπεριφορών. Σε αυτή την περίπτωση, η αίσθηση υπεροχής/η αδικαιολόγητη εθνική έπαρση του γηγενή και ταυτόχρονα η θέση αδυναμίας του φιλοξενούμενου πολίτη σε πολλές περιστάσεις πυροδοτούν εκδηλώσεις βίας. Ακόμα, η μίζερη ζωή του μετανάστη, η ανέχεια λόγω των ισχνών οικονομικών εσόδων μπορεί να τον ωθήσει σε κλοπές και ληστείες εις βάρος των κατοίκων της χώρας που τον φιλοξενεί, ακόμα και σε ανθρωποκτονίες.
- Τα οικονομικά συμφέροντα και η τάση για εύκολο, γρήγορο πλουτισμό (τα εγκλήματα γίνονται πηγή εσόδων : εμπόριο λευκού θανάτου, εμπόριο λευκής σαρκός, λαθρεμποριο κτλ.)
- Υπερκαταναλωτισμός, υλιστικά πρότυπα, άνιση κατανομή υλικών αγαθών ανάμεσα στα κράτη και δημιουργία ανταγωνιστικών τάσεων, επιθυμία των ισχυρών να επιβληθούν στους αδύναμους λαούς και να καθορίσουν τις τύχες τους, ανεργία, φτώχεια, οι άνθρωποι ζουν μέσα στην κοινωνία, η οποία λειτουργεί ως πρότυπο γι' αυτούς άρα μαθαίνουν κανόνες συμπεριφοράς, ανάλογα με τα ιδανικά που επικρατούν σ' αυτή και κινούνται με βάση αυτά.
- Έλλειψη πίστης σε θεσμούς, ιδανικά και αξίες, αστυφιλία, συνωστισμός, ο σύγχρονος τρόπος ζωής, το άγχος, η ανασφάλεια και η αδιαφορία στις μεγάλες αστικές περιοχές οδηγούν στην εγκληματικότητα που συχνά λειτουργεί ως τρόπος εκτόνωσης, ο ανταγωνισμός των ανθρωπίνων σχέσεων προκάλεσε την αποξένωση, τη μοναξιά, την έλλειψη επικοινωνίας, τον ατομικισμό και τη μη συμμετοχή στα κοινά,

- Κρίση του θεσμού της οικογένειας, λανθασμένη ανατροφή των παιδιών, μεγάλες προσδοκίες και καταπίεση που προέρχεται από την οικογένεια, το περιβάλλον, το σχολείο κ.α.,
- Χαμηλό πνευματικό επίπεδο, τεχνοκρατική παιδεία, τεχνολογική, βιομηχανική ανάπτυξη,
- Μιά πρόσθετη αιτία είναι ο μιμητισμός της ξενόφερτης αντικοινωνικής συμπεριφοράς ή και κάθε προκλητικής πράξης εκ μέρους των νέων. Είναι ιδίον γνώρισμα των ανήλικων η άκριτη υιοθέτηση των μοντέρνων τρόπων αντίδρασης ξένων ομηλικών, όπως ο χουλιγκανισμός στα γήπεδα, η διάπραξη εγκληματικών πράξεων σε νυχτερινά κέντρα υπό την επήρεια αλκοολούχων ποτών καθώς και η μίμηση των βιαιοτήτων που προβάλλονται στις ξένες ηλεκτρονικές σελίδες.
- Τα Μ.Μ.Ε. οξύνουν το πρόβλημα, κυρίως με την προβολή σκηνών βίας και την ηρωοποίηση αυτής, μιμητισμός, έλλειψη αξιοκρατίας και δικαιοσύνης, κοινωνική ανισότητα, ψυχολογικά τραύματα, τραυματικές εμπειρίες, συμπλέγματα κατωτερότητας, εκδικητικότητα, φανατισμός (ιδεολογικός, θρησκευτικός, πολιτικός κ.α.), μίσος, βεντέτες, χαλαροί νόμοι, ελλιπής αστυνόμευση,
- Ανεκτικότητα της ελεύθερης δημοκρατικής εποχής μας, που ενθαρρύνει τα αντικοινωνικά πρότυπα και αυτούς που τα προκαλούν, αντιδραστικός, παρορμητικός, ανταγωνιστικός, με τάσεις αμφισβήτησης ο χαρακτήρας των νέων, τα προβλήματα

της κοινωνίας έχουν αντίκτυπο στα μέλη της, τα οποία επηρεάζονται παράλληλα από τις μάστιγες της εποχής (π.χ. ναρκωτικά, χουλιγκανισμός κ.α.).

Βέβαια υπάρχουν οι άνθρωποι που θα λέγαμε ότι έχουν μέσα τους γενικά την παραβατικότητα, μικρό το ποσοστό, αλλά αυτοί υπήρχαν πάντα, η μεγάλη αύξηση είναι αυτή που δημιουργεί προβληματισμούς και ερωτηματικά. Δεν έχουν γεννηθεί όλοι οι άνθρωποι έτοιμοι να διαπράξουν έγκλημα.

Είναι από πολλούς αποδεκτό ότι η λανθασμένη ιεράρχηση των αξιών, που κυριαρχεί στις ημέρες μας, συμβάλλει στην επικράτηση του εξεταζόμενου θέματος. Στην κοινωνία μας και γενικότερα στο σύγχρονο κόσμο, η πρώτη αξία είναι το χρήμα και η μοναδική φροντίδα του ανθρώπου είναι η προσωπική του ανάδειξη/ έπαρση. Δυστυχώς οι νέοι δε γνωρίζουν το βαθύτερο νόημα της ατομικής ελευθερίας, της αλληλεγγύης, του αλληλοσεβασμού διότι στην εποχή τους τέτοιες έννοιες έχουν ξεχασθεί. Αντιθέτως, ο καταναλωτισμός που απορρίπτει από την κοινωνία τους μη έχοντες ταυτόχρονα αυξάνει τις πιθανότητες διάπραξης λησθειών, κλοπών από τους ίδιους. Σχετικά με το δεύτερο παράγοντα -την ατομική επιτυχία-, σύμφωνα με τη θεωρία του Απειλούμενου Εγωτισμού, η επιθετικότητα αποτελεί μέσο άμυνας μιας πολύ θετικής αυτο- εικόνας έναντι άλλων ατόμων τα οποία ενδεχομένως επιδιώκουν να την μειώσουν ή να την προσβάλουν.

Τρόποι περιορισμού αυτής της σύγχρονης κοινωνικής μάστιγας

Οι φορείς κοινωνικοποίησης:

Οι φορείς κοινωνικοποίησης στο σύνολό τους καλούνται να μην αδιαφορήσουν μπροστά στο πρόβλημα της παραβατικότητας.

Γονείς:

Ειδικότερα, οι γονείς έχουν υποχρέωση να θέτουν φραγμούς στη θέληση του νέου να είναι απολύτως ανεξάρτητος/ αμέριμνος.

Με τον επιχειρηματικό λόγο τους οφείλουν να τον διαπαιδαγωγούν μεταγγίζοντάς του τον αξιακό κώδικα και όχι την καταναλωτική νοοτροπία. Παράλληλα, πρέπει να φροντίζουν για τη σωστή κοινωνικοποίησή του.

Είναι ανάγκη το οικογενειακό περιβάλλον να αποκαταστήσει την επικοινωνία με τα παιδιά ώστε να αποφεύγονται φαινόμενα όπως: ο αποπροσανατολισμός τους από τα ΜΜΕ, η προσχώρησή τους σε συμμορίες που προγραμματίζουν συγκεκριμένα απηνή περιστατικά/βιασμούς.

Σχολείο:

- Μία από τις πρώτιστες φροντίδες των εκπαιδευτικών είναι η εκπλήρωση του ρόλου τους ως παιδαγωγοί.
- Ο σεβασμός προς τους άλλους συμμαθητές αλλά και η αξιοπρεπής στάση προς τους καθηγητές, η αποδοχή των διαφορετικών απόψεων που μπορούν να ακουστούν σε μια σχολική αίθουσα, αποτελούν βασικές αρχές που το σχολείο έχει χρέος να μεταδώσει στους ανήλικους μαθητές. Με δεδομένο, την υγιή λειτουργία του σχολικού θεσμού, η οποία προϋποθέτει τη συνεχή ενημέρωση των καθηγητών σε φλέγοντα ζητήματα όπως η ενδοσχολική βία, οι νέοι δε θα προτιμούν την ανάρμοστη συμπεριφορά εντός και εκτός του σχολείου. Αντιθέτως, θα έχουν τη δυνατότητα να διαμορφώσουν την προσωπική τους ταυτότητα

με βασικά χαρακτηριστικά το ήθος και την μη ανταγωνιστική διάθεση προς τους συμμαθητές τους.

Κράτος:

Πριν την απόδοση ποινής στους δράστες, η ηγεσία είναι αναγκαίο να προλαμβάνει με διάφορους τρόπους τις όποιες ειδεχθείς πράξεις. Προς αυτή την κατεύθυνση, η δημιουργία αθλητικών χώρων στους οποίους οι νεαροί μπορούν να διοχετεύουν την ενέργειά τους χωρίς να ζημιώνουν κανένα, η σωστή λειτουργία δημοτικών βιβλιοθηκών που θα αποτελούν κέντρα πνευματικής άσκησης και ψυχικής ωρίμασης σίγουρα θα ελάττωνε τον αριθμό των νέων που βρίσκονται σε κατάσταση εσωτερικής ανελευθερίας.

Παράλληλα, χρέος της πολιτείας είναι και η πάταξη ενός μείζονος προβλήματος, της ανεργίας, η οποία αποτελεί μια ρίζα έξαρσης της βίας και της εγκληματικότητας.

-Η αντιμετώπιση του εναγόμενου σε δίκη εξαιτίας της διάπραξης κάποιου αδικήματος επιβάλλεται να είναι αυστηρή αλλά συνάμα και αποτελεσματική. Ειδικότερα, δεν πρέπει να είναι προσανατολισμένη όλες τις φορές προς την εξόντωσή του. Επομένως, το σωφρονιστικό σύστημα αποτελεί μια ακόμη αναγκαιότητα η οποία προϋποθέτει την αργαστή συνεργασία των κυβερνώντων με το δικαστικό σώμα και με άλλους ειδήμονες (πχ κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχιάτρους κλπ). Στο σημείο αυτό είναι χρήσιμη μια ακόμη επισήμανση: βαρύτητα πρέπει να δοθεί στην ομαλή επανένταξη του «στιγματισμένου» προσώπου στον κοινωνικό ιστό με διάφορα μέτρα, όπως η απορρόφησή του σε κάποιες δημόσιες ή ιδιωτικές θέσεις εργασίας.

Πνευματικοί άνθρωποι:

Είναι απολύτως αναγκαία η αρωγή των πνευματικών ανθρώπων.

Με την παρέμβασή τους μπορούν να καταδικάζουν τη σύγχρονη τάση για εύκολο πλουτισμό, την ιδιοτέλεια και την υπεροψία των ατόμων, την κοινωνική αδικία κλπ. Είναι οι κατάλληλοι άνθρωποι για την αποκατάσταση των ηθών/ την ανάκαμψη των ηθικών συνειδήσεων των νέων.

Είναι αυτοί που μπορούν να αφυπνίζουν τους νέους μέσα από την αρθρογραφία τους, τη μουσική τους, τις θεατρικές τους παραστάσεις κλπ. Συγκεκριμένα, καλούνται να στρέψουν τους νέους προς ποιοτικά καλλιτεχνικά δημιουργήματα.

ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Ο όρος Ιερά Εξέταση αναφέρεται σε κάθε ένα από τα πολλά ιδρύματα που πολέμησαν κατά των αιρετικών (ή άλλων επικίνδυνων κατά το εκκλησιαστικό δίκαιο), εντός του συστήματος δικαιοσύνης της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Αναφέρεται σε:

- ένα εκκλησιαστικό δικαστήριο,
- το θεσμό της Καθολικής Εκκλησίας για την καταπολέμηση της αιρέσεως,
- μια σειρά από ιστορικές κινήσεις για κάθαρση κατά των αιρέσεων (οργανωμένη από ορισμένες ομάδες ή άτομα στους κόλπους της Καθολικής Εκκλησίας ή μέσα σε ένα Καθολικό κράτος), ή
- στη δίκη ενός ατόμου που κατηγορείται για αίρεση.

Σε γενικές γραμμές, η Ιερά Εξέταση ασχολήθηκε μόνο με την αιρετική συμπεριφορά των καθολικών πιστών ή προσήλυτων και όχι με αυτούς εκτός της δικαιοδοσίας της, όπως οι Εβραίοι ή οι Μουσουλμάνοι.

Η Ιερά Εξέταση δεν έβγαζε από μόνη της τις ποινές, αλλά παρέδιδε τους αιρετικούς στις κοσμικές αρχές επειδή η τιμωρία θεωρείται αντίθετη με την τοποθέτηση της Εκκλησίας. Οι νόμοι περιείχαν απαγορεύσεις κατά ορισμένων θρησκευτικών εγκλημάτων (αίρεση, μαγεία κλπ.), και οι ποινές περιλάμβαναν θάνατο στην πυρά, και συχνά ισόβια φυλάκιση ή εξορία. Έτσι, οι ανακριτές γενικά ήξεραν ποια θα ήταν η τύχη αυτών που καταδίκάζαν και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι χώριζαν τα μέσα του καθορισμού ενοχής από τα αποτελέσματά της.

Το 1578 στο εγχειρίδιο για ιεροεξεταστές διατυπώνεται ο σκοπός των ποινών: ... quoniam punitio non refertur primo & per se in correctionem & bonum eius qui punitur, sed in bonum publicum ut alij terreantur, & a malis committendis avocentur. Μετάφραση από τα λατινικά: «... η τιμωρία δεν λαμβάνει χώρα κατά κύριο λόγο για την διόρθωση και το καλό του προσώπου που τιμωρείται, αλλά για το κοινό καλό, ώστε οι άλλοι να τρομοκρατηθούν και να αποδесμευτούν από τα κακά που θα διέπραταν».

Πριν το 1100, η Καθολική Εκκλησία είχε ήδη κατανικήσει ό,τι πιστεύεται ότι είναι αίρεση, συνήθως μέσω ενός συστήματος εκκλησιαστικών προγραφών ή φυλακίσεων, αλλά χωρίς τη χρήση βασανιστηρίων και σπάνια με τις εκτελέσεις ανθρώπων. Αυτές οι ποινές

είχαν μια σειρά από εκκλησιαστικούς αντιπάλους, αν και ορισμένες χώρες τιμωρούσαν τους αιρετικούς με την ποινή του θανάτου. Τον 12ο αιώνα, για την αντιμετώπιση της εξάπλωσης των Καθάρων, οι διώξεις των αιρετικών έγιναν πιο συχνές. Η Εκκλησία οργάνωσε συμβούλια αποτελούμενα από επισκόπους και αρχιεπισκόπους με την ίδρυση της Ιεράς Εξέτασης. Η πρώτη Ιερά Εξέταση εγκαταστάθηκε προσωρινά στο Languedoc (νότια Γαλλία) το 1184 και το 1229 έγινε μόνιμη. Ήταν υπό την επίβλεψη των Δομινικανών και είχε αρχικά την έδρα της στη Ρώμη και αργότερα στο Καρκασόν της Προβηγκίας.

Γενικά ο θεσμός της Ιεράς Εξέτασης χρησιμοποιήθηκε για την καταπολέμηση «εχθρών» του χριστιανισμού (αιρέσεις, μαγεία κλπ). Αργότερα όμως η κύρια χρήση του ήταν η εξόντωση όλων όσων αμφισβητούσαν την Καθολική Εκκλησία που με τη θέληση τους για ελευθερία έθεταν σε κίνδυνο την ίδια την υπόσταση της Εκκλησίας και προκαλούσαν την αυθεντία του Πάπα. Το αποκορύφωμα ήταν οι μαζικές εξοντώσεις ειδικά των Προτεσταντών πριν και κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου που σκοπό είχαν την εξάλειψη των εχθρών του Βατικανού.

Στην πραγματικότητα η Ιερά Εξέταση ήταν το όργανο επιβολής της εκκλησιαστικής εξουσίας μέσα από αυτή την πρωτοφανή άσκηση θρησκευτικής τρομοκρατίας. Τα εγκλήματα που διέπραξε η Ιερά Εξέταση καθ' όλη τη διάρκεια της ύπαρξής της και οι αμέτρητοι θάνατοι που προκάλεσε στο όνομα πάντα της θρησκείας ανάγονται σε μερικά από τα χειρότερα θρησκευτικά εγκλήματα όλων των εποχών.

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο 17^{ος} αιώνας υπήρξε μάρτυρας μιας πρωτοφανούς καταστροφής που έπληξε την Ευρώπη ακόμα και για τα σημερινά δεδομένα· ο Τριακονταετής Πόλεμος.

Θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι τα αίτια του πολέμου ήταν η θρησκεία. Στις δεκαετίες που προηγήθηκαν, η Ευρώπη ήταν σε θρησκευτική αναταραχή. Το 16^ο αιώνα η Μεταρρύθμιση άρχισε να αμφισβητήσει παπικές ιδέες και πρακτικές. Με την εμφάνιση νέων προτεσταντικών δογμάτων η Ευρώπη άρχισε να χωρίζεται ξανά. Μερικοί ηγέτες άρχισαν να ακολουθούν τις διδασκαλίες του Μαρτίνου Λούθηρου και του Ιωάννη Καλβίνου ενώ άλλοι παρέμειναν καθολικοί, συχνά με τη βία. Η Αντιμεταρρύθμιση ήταν μια προσπάθεια από την Καθολική Εκκλησία για την εξάλειψη της προτεσταντικής «αίρεσης», με την εισαγωγή νέων μεταρρυθμίσεων. Η Ειρήνη του Άουγκσμπουργκ το 1555 προσπάθησε να θεραπεύσει τις θρησκευτικές διαμάχες, επιτρέποντας στους ηγεμόνες να επιβάλουν στην περιοχή της δικαιοδοσίας τους το δόγμα της προτίμησής τους. Ωστόσο, ούτε οι καθολικοί ούτε οι προτεστάντες ήταν ικανοποιημένοι με την ειρήνη. Οι καθολικοί μάλιστα τη θεώρησαν ως προσωρινή ανακωχή. Σε ένα τέτοιο κλίμα θρησκευτικής έντασης φαινόταν πιθανό να ξεσπάσει μια σύγκρουση.

Μια σειρά διαμαχών ξέσπασε πριν από τον πόλεμο που είχαν θρησκευτικά αίτια. Για παράδειγμα, το 1608 στο Donauwrth μια εξέγερση ξέσπασε μεταξύ καθολικών και προτεσταντών. Η ένταση αυξήθηκε περαιτέρω με τη δημιουργία της Προτεσταντικής Ένωσης (1608) και της Καθολικής Λίγκας που σχηματίστηκε σε αντίδραση της Προτεσταντικής Ένωσης το 1609.

Η αφορμή για την έναρξη του πολέμου λέγεται ότι είναι η εξέγερση της

Βοημίας η οποία ήταν αναμφίβολα για τη θρησκεία. Όταν ο καθολικός Φερδινάνδος της Στυρίας, (ο αργότερα αυτοκράτορας Φερδινάνδος Β'), έγινε βασιλιάς της Βοημίας το 1617 μερικοί από τους προτεστάντες ηγεμόνες φοβήθηκαν ότι θα χάσουν κάποια από τα δικαιώματά τους. Φοβόντουσαν ότι θα ανακαλέσει προηγούμενες αποφάσεις που δήλωναν ότι κανείς δεν θα πρέπει να αναγκάζεται να είναι καθολικός. Όταν ο Φερδινάνδος έστειλε εκπροσώπους στην Πράγα, κάποιοι Βοημοί Προτεστάντες τους πέταξαν έξω από τα παράθυρα. Αυτό το γεγονός έγινε γνωστό ως «Η εκπαραθύρωση της Πράγας».

Το 1619 ο Φερδινάνδος καθαιρέθηκε από βασιλιάς και αντικαταστάθηκε από τον Φρεδερίκο, τον καλβινιστή ηγεμόνα του Παλατινάτου. Οι καθολικοί εξαγριώθηκαν και θέλησαν να εκδικηθούν. Η Καθολική Λίγκα συγκέντρωσε στρατό, και το 1620, υπό τις διαταγές του στρατηγού Τίλλι οι καθολικοί νίκησαν το Φρεδερίκο στη μάχη του Λευκού Όρους. Ο Φρεδερίκος τέθηκε εκτός νόμου από τον Αυτοκράτορα και τα εδάφη του δόθηκαν στους καθολικούς. Οι προτεστάντες νικήθηκαν προς το παρόν. Ωστόσο, δεν πέρασε πολύς καιρός μέχρι να συγκεντρώσουν και πάλι τα στρατεύματά τους και να ετοιμαστούν για πόλεμο. Αργότερα και άλλες ευρωπαϊκές δυνάμεις παρενέβησαν. Η θρησκευτική εξέγερση στη Βοημία ήταν η απαρχή ενός από τους μεγαλύτερους πολέμους που γνώρισε ποτέ η Ευρώπη με καταστροφικές συνέπειες.

Πριν από τον πόλεμο, η Αυτοκρατορία των Αψβούργων ήταν η κυρίαρχη δύναμη στην Ευρώπη. Ο αυτοκράτορας Φερδινάνδος είχε μια ορισμένη εξουσία πάνω στα κράτη και τους πρίγκιπες της αυτοκρατορίας, αλλά δεν ήταν απόλυτη. Οι πρίγκιπες απολαμβάνουν ορισμένα δικαιώματα και ελευθερίες. Ο αυτοκράτορας, ωστόσο, ήθελε να είναι απόλυτη. Ο φόβος μιας πιθανής επέκτασης της εξουσίας του αυτοκράτορα ήταν που ώθησε τους προτεστάντες να επαναστατήσουν. Η ιδέα της απολυταρχίας είναι συνδεδεμένη με τον καθολικισμό. Ο καθολικισμός συνδέεται με την ιεραρχία και την τάξη. Ομοίως ο προτεσταντισμός μπορεί να πει κανείς ότι σχετίζεται με την ανεξαρτησία, αυτό που οι Γερμανοί πρίγκιπες ήθελαν από τον αυτοκράτορα. Μερικοί γερμανικοί πρίγκιπες είχαν επηρεαστεί από το Μαρτίνο Λούθηρο, ο οποίος τους ενθάρρυνε να αμφισβητήσουν την εξουσία του Πάπα και του

αυτοκράτορα. Έτσι, οι δύο αντικρουόμενες θρησκείες του προτεσταντισμού και καθολικισμού συνδέονται άμεσα με την επιθυμία των πριγκίπων για περισσότερη ελευθερία, η οποία επέφερε την σύγκρουση.

Ο Φερδινάνδος ήταν ένας αφοσιωμένος καθολικός που δεν ήταν καθόλου ανεκτικός προς τους προτεστάντες. Υπήρξε φανατικός υποστηρικτής της Αντιμεταρρύθμισης. Το Διάταγμα της Αποκατάστασης (1629), που υπέγραψε έδινε τη γη που άνηκε σε προτεστάντες στους καθολικούς και επιπλέον τους ανάγκαζε να ασπαστούν τον καθολικισμό. Αυτό εξόργισε τους προτεστάντες πρίγκιπες, και ήταν ένας από τους λόγους που οδήγησαν στη σουηδική εισβολή στη Γερμανία από το Σουηδό βασιλιά Γουσταύο Αδόλφο.

Ο Φερδινάνδος είχε ισχυρούς οικογενειακούς δεσμούς με το βασιλιά της Ισπανίας Φίλιππο 'Δ. Και οι δύο ήταν μεγάλες καθολικές δυνάμεις που φοβόντουσαν την άνοδο του προτεσταντισμού. Ο Φίλιππος πίστευε ότι ήταν καθήκον του να βοηθήσει τους Αψβούργους, και ότι πολεμούσε για χάρη του Θεού. Έτσι ισπανικά στρατεύματα, υπό τον Αμπρότζιο Σπινόλα, μπήκαν στο Παλατινάτο για να επιτεθούν ενάντια της Προτεσταντική Ένωσης.

Ένα από τα αίτια του Τριακονταετούς Πολέμου που δεν αποδίδονται σε θρησκευτικά ζητήματα είναι ότι ξεκίνησε ως ένας γερμανικός εμφύλιος που αφορούσε τα δικαιώματα των πριγκίπων. Υπήρχε μικρή σχετικά ενότητα μεταξύ των γερμανικών κρατών και η εξουσία του αυτοκράτορα πάνω τους αδύναμη. Στις δεκαετίες που προηγήθηκαν του πολέμου οι πρίγκιπες είχαν κερδίσει την ανεξαρτησία τους. Ο Φερδινάνδος προσπάθησε να μειώσει τις ελευθερίες των πριγκίπων. Απέτυχε όμως να σέβεται τα θρησκευτικά δικαιώματα που τους είχαν χορηγηθεί, γεγονός που εξόργισε τους προτεστάντες πρίγκιπες.

Ο Τριακονταετής Πόλεμος προκάλεσε μεγάλες «προόδους» στις μεθόδους μαζικής καταστροφής, και ενέπλεξε έναν άνευ προηγουμένου αριθμό στρατιωτών από τους οποίους πάνω από ένα εκατομμύριο πέθαναν πριν το τέλος του ενώ οι απώλειες των αμάχων ανέρχονταν σε περίπου επτά εκατομμύρια. Ένα μεγάλο μέρος της Γερμανίας

ερημώθηκε, πόλεις λεηλατήθηκαν και οι κάτοικοι τους βιάστηκαν και δολοφονήθηκαν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση του ευρωπαϊκού πληθυσμού από είκοσι ένα εκατομμύρια το 1618 σε δεκατρία το 1648.

Οι στρατοί που χρησιμοποιήθηκαν στον Τριακονταετή Πόλεμο είναι διαβόητοι για τις λεηλασίες τους και την καταστροφή της γης από όπου και αν περνούσαν, είτε αυτή ήταν γη των εχθρών τους, είτε τα εδάφη που υποτίθεται ότι προστάτευαν. Αυτό δίνει την εντύπωση ότι ο απλός στρατιώτης είδε τον πόλεμο ως απλώς μια ευκαιρία για πλιάτσικο και λεηλασίες.

Όλα αυτά ανάγουν τον Τριακονταετή Πόλεμο σε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα πολέμου που γνώρισε ποτέ η Ευρώπη αλλά και ο κόσμος.

ΣΤΑΛΙΝ

Πριν από τη διάλυση του 1991 της Σοβιετικής Ένωση, οι ερευνητές που προσπάθησαν να μετρήσουν τον αριθμό των ανθρώπων που σκοτώθηκαν κάτω από το καθεστώς του Στάλιν παρήγαγαν εκτιμήσεις που κυμαίνονταν από 3 έως 60.000.000. Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης στοιχεία από τα σοβιετικά αρχεία έγιναν διαθέσιμα, τα οποία περιείχαν επίσημα στοιχεία που αφορούσαν την εκτέλεση περίπου 800.000 κρατουμένων υπό τον Στάλιν, είτε για πολιτικά ή ποινικά αδικήματα, περίπου 1,7 εκατομμύρια θανάτους των γκούλαγκ και άλλους 390.000 θανάτους κατά τη διάρκεια αναγκαστικών επαναπατρισμών με συνολικά περίπου 3 εκατ. επίσημα καταγεγραμμένα θύματα σε αυτές τις κατηγορίες.

Φωτογραφία του 1943 απο εκταφή του ομαδικού τάφου των πολωνών αξιωματικών που σκοτώθηκαν από την NKVD στο Κατίν το 1940.

Τα επίσημα σοβιετικά αρχεία δεν περιέχουν πλήρη στοιχεία για ορισμένες κατηγορίες θυμάτων, όπως εκείνες των εθνικών απελάσεων ή τη μετακίνηση γερμανικών πληθυσμών στον απόηχο του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Eric Weitz έγραψε, "Από το 1948, σύμφωνα με τον Nicolas Werth, το ποσοστό θνησιμότητας των 600.000 ανθρώπων που εκτοπίστηκαν από τον Καύκασο μεταξύ 1943 και 1944 είχε φτάσει το 25%». Άλλες αξιοσημείωτες αναφορές της NKVD περιλαμβάνουν την

σφαγή όλων των συλληφθέντων Πολωνών αξιωματικών στο Κατίν, δολοφονίες στις πρόσφατα κατεχόμενες περιοχές, και τις μαζικές εκτελέσεις του προσωπικού του Κόκκινου Στρατού (λιποτάκτες) το 1941. Οι Σοβιετικοί στρατιώτες που εκτελέστηκαν για λιποταξία κατά τη διάρκεια του πολέμου ανέρχονται στις 158.000, και ακόμα περισσότεροι σκοτώθηκαν από την NKVD. Επίσης, τα επίσημα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τη θνησιμότητα αποκλείουν θανάτους κρατουμένων που λαμβάνουν χώρα λίγο μετά την απελευθέρωσή τους, αλλά προέκυψαν από την σκληρή μεταχείριση στα στρατόπεδα. Μερικοί ιστορικοί πιστεύουν ότι τα επίσημα αρχεία από τις κατηγορίες που καταγράφηκαν από τις σοβιετικές αρχές είναι αναξιόπιστες και ελλιπείς. Εκτός από τις αποτυχίες όσον αφορά τις ολοκληρωμένες ηχογραφήσεις, ο Robert Gellately και ο Simon Sebag Montefiore υποστηρίζουν ότι οι πολλοί ύποπτοι ξυλοκοπήθηκαν και βασανίστηκαν μέχρι θανάτου, ενώ όσοι τελούσαν υπό "προσωρινή κράτηση" ήταν πιθανό να μην έχουν καταμετρηθεί μεταξύ των εκτελεσθέντων.

Οι ιστορικοί που εργάστηκαν μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης έχουν υπολογίσει ότι το σύνολο των θυμάτων κυμαίνεται από 4 εκατ. περίπου σε σχεδόν 10 εκατ. μη συμπεριλαμβανομένων εκείνων που πέθαναν σε λιμούς. Ο Ρώσος συγγραφέας Vadim Erlikman, για παράδειγμα, κάνει τις ακόλουθες εκτιμήσεις:

εκτελέσεις: 1,5 εκατομμύρια, γκουλάγκ: 5 εκατομμύρια, απελάσεις: 1,7 εκατομμύρια από 7,5 εκατομμύρια που απελάθηκαν, αιχμάλωτοι πολέμου και Γερμανοί πολίτες: 1 εκατ. συνολικά περίπου 9 εκατομμύρια θύματα καταπίεσης.

Μερικοί έχουν συμπεριλάβει επίσης τους θανάτους 6 έως 8 εκατομμύρια ανθρώπων στην πείνα του 1932-1933 μεταξύ των θυμάτων της καταπίεσης του Στάλιν. Αυτή η κατηγοριοποίηση είναι αμφιλεγόμενη ωστόσο, καθώς οι ιστορικοί διαφωνούν ως προς το αν η πείνα ήταν μια σκόπιμη τακτική της εκστρατείας καταστολής εναντίον κουλάκων και άλλων, ή απλά ως μια ακούσια συνέπεια.

Κατά συνέπεια, αν συμπεριληφθούν τα θύματα του λιμού, τουλάχιστον 10 εκατ. θανάτους, 6 εκατ. από την πείνα και 4 εκατ. από άλλες αιτίες που οφείλονται στο καθεστώς, με μια σειρά πρόσφατων ιστορικών μελετών υποδηλώνεται ένας συνολικός αριθμός περίπου 20 εκατ., αναφέροντας πολύ υψηλότερα από τα σύνολα των θυμάτων

εκτελέσεων, γκουλάγκ, απελάσεων και άλλων αιτίων. Προσθέτοντας άλλα 6-8.000.000 θυμάτων-γυναίκες της πείνας στις παραπάνω εκτιμήσεις του Erlikman θα δώσει ένα σύνολο μεταξύ 15 και 17 εκατ. θύματα. Ο ερευνητής Robert Conquest, εν τω μεταξύ, έχει αναθεωρήσει την αρχική εκτίμηση του έως και 30 εκατ. θύματα. Στην πιο πρόσφατη έκδοση του The Great Terror (2007), αναφέρει ότι αν και ο ακριβής αριθμός δεν μπορεί να είναι γνωστός με απόλυτη βεβαιότητα, οι διάφορες εκστρατείες τρόμου που ξεκίνησαν από τη σοβιετική κυβέρνηση δεν είχαν λιγότερα από 15 εκατ. θύματα. Άλλοι υποστηρίζουν ότι οι προηγούμενες υψηλότερες εκτιμήσεις τους είναι σωστές.

Ψυχολογικά και κληρονομικά αίτια εγκλήματος

Κατά τα τελευταία χρόνια, πολλοί άνθρωποι στο τμήμα ποινικής δικαιοσύνης, όπως οι αστυνομία, οι δικηγόροι, και οι άνθρωποι της κοινωνίας μας έχουν προσπαθήσει να καταλάβουν τι ακριβώς συμβαίνει μέσα στα μυαλά εκείνων που διαπράττουν τέτοια εγκλήματα. Μερικοί άνθρωποι φαίνεται ότι πιστεύουν ότι τα εγκληματικά βίαιων παραβατών επηρεάζονται από την οικογένεια, τις ομάδες τους, και τις γειτονιές όπου ζουν αλλά δεν είναι έτσι. Για να καταλάβουμε τι πραγματικά τρέχει μέσα σε ένα μυαλό ενός εγκληματία χιαζόμαστε υπομονή, χρόνο, και ακρίβεια. Δεν μπορεί ποτέ να προσδιοριστεί ποτέ ένας εγκληματίας θα διαπράξει ένα έγκλημα, αλλά τι γίνεται όταν το κάνει? Αστυνομικοί έχουν την τάση να εξετάζουν το ιστορικό του για να δουν αν υπάρχει κάποιος σκοπός για ό, τι έκανε. Αν δεν υπάρχει ιστορικό, και κανένα άλλο στοιχείο του ατόμου που δείχνει ότι είχε μια κακή παιδική ηλικία, και καθόλου ποινικό μητρώο, τότε που θα κοιτάξει η αστυνομία; Τα εγκλήματα που διαπράττουν οι εγκληματίες δεν περιβάλλονται όλα στα σύνορα της οικογένειας, τις παρέας και γειτονιάς γύρω τους. Πολλοί άνθρωποι αναλογίζονται σχετικά με το ζήτημα το «γιατί οι εγκληματίες διαπράττουν εγκλήματα και στη συνέχεια εκπλήσσονται ή ακόμη και θυμώνουν όταν πιαστούν;» Είναι απάντηση στο ερώτημα αυτό απλή? Άνθρωποι που διαπράττουν εγκλήματα δεν έχουν γνώση της τιμωρίας και νομίζουν ότι

μπορούν εύκολα να ξεφύγουν με αυτά. Δεν ξέρουν όμως, ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα πιαστούν και θα τεθεί σε εφαρμογή η δικαιοσύνη. "Εγκλημα προκαλείται από την ατομική ελεύθερη βούληση, και έχει σκοπό να αποδυναμώσει την κοινωνία», το οποίο αναφέρεται σε ένα online εγχειρίδιο που εξηγεί γιατί οι άνθρωποι διαπράττουν εγκλήματα. Εγκληματίες μπορούν να έχουν ζήσει αρκετά ισχυρές συγκινήσεις που μπορεί να οδηγήσει σε διάπραξη εγκλημάτων. Αυτά τα συναισθήματα μπορεί να περιλαμβάνουν απληστία, θυμό, ζήλια, εκδίκηση, ή δύναμη. Τα πέντε διαφορετικά αυτά συναισθήματα που νιώθουν μπορεί να οδηγήσουν τελικά κάθε ανθρώπινο ον σε καθαρή παραφροσύνη, αν όχι, οδηγώντας τον σε τίποτα, παρά αρνητικότητα. Φαίνεται όταν σχεδιάζουν να διαπράξουν ένα έγκλημα, οι εγκληματίες προσπαθούν να υπολογίσουν πολύ προσεκτικά τις ελπίδες τους να μην πιαστούν. Για ένα άτομο να κατηγορήσει τις πράξεις του στην οικογένεια, ή το περιβάλλον της γειτονιάς του φαίνεται σαν μια απλή δικαιολογία για να δικαιολογήσουν ό, τι είναι ήδη λάθος και δεν μπορεί να φέρει καμία δικαιολογία.

Ο λόγος για τον οποίο αισθάνομαι τόσο έντονα για το γεγονός ότι δεν θα πρέπει να φταίει το περιβάλλον των δραστών για το τι αποφασίζουν να κάνουν είναι επειδή πιστεύω ότι αν έχουν την ευκαιρία να μιλήσουν και να προσπαθήσουν να πείσουν το δικαστήριο ότι η λογική τους είναι λόγω αυτού, το δικαστήριο θα εξακολουθεί να τους βρίσκει ένοχους ανάλογα με την κατάσταση. Κανένα πρόσωπο δεν πρέπει να έχει έναν να κατηγορήσει μετά τη διάπραξη ενός εγκλήματος, ούτε μια δικαιολογία για να προσπαθήσει να καλύψουν ό, τι έχει ήδη ειπωθεί σε μια κριτική επιτροπή. Κάποιοι εγκληματίες θα πουν ψέματα στο δικαστήριο, ακριβώς για να αποφύγουν να μπουν φυλακή. Το ερώτημά μου είναι πώς μπορεί κάποιος να κοιτάξει στα μάτια ενός δικαστή και ορκιζόμενος στον Θεό να πει την αλήθεια και μόνο την αλήθεια, αλλά να ψεύδεται ο ίδιος για να βγει από την καταδίκη του την οποία ήδη άρχισε. Αυτές τις μέρες θα ακούσετε πρόσφατα για αστυνομικούς να δολοφονούν τους συζύγους τους, ή άνδρες να βιάζουν νεαρές γυναίκες. Τι έχει ο κόσμος μας μετατρέψει σε? Αυτό θα έπρεπε να είναι ένας κόσμος ειρήνης, αλλά οι άνθρωποι φαίνεται να το αγνοούν. Τι θα συμβεί αν ένας συγγενής σας

υποστεί βιασμό, ή η μητέρα σας δολοφονηθεί; Θα ήταν τότε ανοίξει πραγματικά τα μάτια των ανθρώπων εκεί έξω;

Υπάρχει ένα διάγραμμα με τρεις οδούς ανάρμοστης συμπεριφοράς στο βιβλίο «Ποινική Δικαιοσύνη Σήμερα» το οποίο δείχνει αυτό που οδηγεί στα διάφορα εγκλήματα, μεταξύ αγοριών. Καμία από τις πτυχές δεν έχουν να κάνουν με την οικογένεια ή οτιδήποτε άλλο, αλλά με τις διαφορετικές συμπεριφορές και στάσεις που οδηγούν σε διάφορα εγκλήματα. Όλοι οι εγκληματίες έχουν διαφορετική νόηση και σκεπτικό για τη πράξη εγκλημάτων, αν και είναι πολύ δύσκολο να πει κανείς τι τους προκάλεσε αρκετά για να εκφράσουν ό, τι έχουν σχεδιάσει.

Σε όλο τον κόσμο θα βρείτε ανθρώπους που έχουν οικογενειακά προβλήματα, ή ζουν σε κακές γειτονιές, ναι και μερικοί άνθρωποι θα βρεθούν σε ένα σκοτεινό μέρος, ακόμη και ένα κελί. Αλλά αυτό μπορεί που είναι πραγματικά εξωφρενικό είναι ότι τα παιδιά που είναι πλούσια, τα οποία έχουν ό, τι θέλουν, εξακολουθούν να διαπράττουν εγκλήματα σαν και εκείνων που έχουν αρνητικό περιβάλλον. Οι άνθρωποι που έχουν προστατευμένη όλη τους τη ζωή και που έχουν όλη την προσοχή του κόσμου, οι άνθρωποι που λιγότερο θα περίμενε κανείς να διαπράξουν ένα έγκλημα, μπορεί να σας σοκάρουν μια ημέρα. Ήταν λιγότερο από 20 χρόνια πριν που το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας απέσυρε απότομα τα κεφάλαια για μια διάσκεψη σχετικά με τη γενετική και το έγκλημα μετά από καταγγελίες αγανακτισμένων που έλεγαν ότι η ιδέα της ευγονικής ήταν ενοχλητική. Ο πρόεδρος του Συνδέσμου Μαύρων Ψυχολόγων κατά το χρόνο δήλωσε ότι η έρευνα ήταν από μόνη της "κατάφωρη μορφή των στερεοτύπων και του ρατσισμού». Η μολυσμένη ιστορία της χρήσης βιολογίας για να εξηγήσει εγκληματική συμπεριφορά έχει ωθήσει εγκληματολόγους να απορρίψουν ή να αγνοήσουν τη γενετική και να επικεντρωθούν στις κοινωνικές αιτίες: άθλια φτώχεια, διαβρωτικούς εθισμούς, όπλα. Τώρα που το ανθρώπινο γονιδίωμα έχει ακολουθήσει, και οι επιστήμονες μελετούν τη γενετική σε ποικίλους τομείς όπως ο αλκοολισμός και η κομματική, εγκληματολόγοι προσεκτικά επιστρέφουν στο θέμα. Ένα μικρό μόνιμο προσωπικό εμπειρογνομώνων διερευνά το πώς τα γονίδια θα μπορούσα να

αυξήσουν τον κίνδυνο για τη διάπραξη ενός εγκλήματος και αν ένα τέτοιο χαρακτηριστικό μπορεί να κληρονομηθεί.

"Κατά τη διάρκεια των τελευταίων 30 ή 40 χρόνων οι περισσότεροι εγκληματολόγοι δεν θα μπορούσαν να πουν τη λέξη « γενετική » χωρίς φτύσιμο," όπως ο Terrie Moffitt E., ένας επιστήμονας συμπεριφοράς στο Πανεπιστήμιο Duke, είπε. «Σήμερα οι πιο συναρπαστικές σύγχρονες θεωρίες της εγκληματικότητας και της βίας ενώνουν κοινωνικά και βιολογικά θέματα μαζί."

Ερευνητές εκτιμούν ότι τουλάχιστον 100 μελέτες έχουν δείξει ότι τα γονίδια παίζουν ένα ρόλο στην εγκληματικότητα. "Πολύ καλές μεθοδολογικές εξελίξεις σημαίνουν ότι ένα ευρύ φάσμα γενετικών εργασιών γίνεται», δήλωσε ο John H. Laub, ο διευθυντής του ινστιτούτου της δικαιοσύνης, ο οποίος κέρδισε το βραβείο της Στοκχόλμης στην Εγκληματολογία την περασμένη εβδομάδα. Αυτός και άλλοι θα επιστήσουν την προσοχή, ωστόσο, ότι τα γονίδια έχουν επηρεαστεί από το περιβάλλον, το οποίο μπορεί να έχει σιωπάσει ή να επιδεινώσει βίαιες παρορμήσεις. Πολλοί άνθρωποι με την ίδια γενετική τάση για επιθετικότητα δεν πρόκειται ποτέ να ρίξουν μια γροθιά, ενώ άλλοι θα μπορούσε να είναι εγκληματίες καριέρας.

Το θέμα εξακολουθεί να προκαλεί ακανθώδη ηθικά και πολιτικά θέματα. Θα μπορούσε οι γενετικές εξετάσεις να χρησιμοποιηθούν για να προσαρμόσουν τα προγράμματα αποκατάστασης σε εγκληματίες; Πρέπει τα παιδιά ή ενήλικες με ένα βιολογικό δείκτη για βία να εντοπιστούν;

Ο καθένας στον τομέα συμφωνεί ότι δεν υπάρχει "γονίδιο της εγκληματικότητας." Αυτό που οι περισσότεροι ερευνητές ψάχνουν είναι τα κληρονομικά χαρακτηριστικά που συνδέονται με την επιθετικότητα και την αντικοινωνική συμπεριφορά, τα οποία μπορούν με τη σειρά τους να οδηγήσουν σε βίαιο έγκλημα. Μην περιμένετε κανέναν να ανακαλύψει πώς το DNA ενός ατόμου μπορεί να εντοπίσει τον επόμενο Bernard L. Madoff.

Και αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα, δήλωσε ο Troy Duster, ένας καθηγητής της κοινωνιολογίας και της βιοηθικής στο

Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, ο οποίος υποστηρίζει ότι οι μελέτες δεν εξετάζουν την ανελέητη και αρπακτική συμπεριφορά των πλουσίων και ισχυρών, αλλά η συμπεριφορά των μειονεκτουσών μειονοτήτων. "Κάθε εποχή πιστεύει ότι η τεχνολογία και η μεθοδολογία έχουν βελτιωθεί», είπε, «αλλά η ίδια η επιστήμη είναι προβληματική."

Ένα γονίδιο που έχει συνδεθεί με τη βία ρυθμίζει την παραγωγή της οξειδάσης Α μονοαμίνης, ένζυμο το οποίο ελέγχει την ποσότητα της σεροτονίνης στον εγκέφαλο. Οι άνθρωποι με μια εκδοχή του γονιδίου που παράγει λιγότερο από το ένζυμο τείνουν να είναι πολύ πιο παρορμητικοί και επιθετικοί, αλλά, όπως και Moffitt και η συνάδελφός της (και του συζύγου) Avshalom Caspi ανακάλυψε, η επίδραση του γονιδίου προκαλείται από αγχωτικές εμπειρίες.

Steven Pinker, καθηγητής ψυχολογίας στο Χάρβαρντ, του οποίου το επικείμενο βιβλίο, "Η καλύτερη άγγελος της φύσης μας», υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι έχουν γίνει λιγότερο βίαιοι κατά τη διάρκεια των χιλιετιών και δείχνει ότι ο τρόπος για να σκεφτεί κανείς για τη γενετική και το έγκλημα είναι να ξεκινήσει με την ανθρώπινη φύση και στη συνέχεια να εξετάσει τι προκαλεί το διακόπτη για ένα συγκεκριμένο χαρακτηριστικό να ενεργοποιηθεί ή να απενεργοποιηθεί.

"Δεν είναι μια απαίτηση για το πώς ο John και ο Μπιλ διαφέρουν, αλλά για το πώς κάθε αρσενικό είναι το ίδιο», είπε. Η κατανόηση της γενετικής βίας μπορεί "να σας πει ποια πτυχή του περιβάλλοντος θα πρέπει να εξετάσουμε."

Ανέφερε έναν από τους μεγαλύτερους παράγοντες κινδύνου που οδηγούν στο έγκλημα: παραμένουν άγαμοι αντί παντρεμένοι, ένα σύνδεσμο που απεκαλύφθη και από τον κ. Laub και Robert J. Sampson, έναν κοινωνιολόγο του Χάρβαρντ ο οποίος ήταν συν-νικητής του βραβείου της Στοκχόλμης. Ο γάμος μπορεί να χρησιμεύσει ως ένας διακόπτης που κατευθύνει άνδρες σε ενέργειες προς την επένδυση μιας οικογένειας αντί του ανταγωνισμού με άλλα αρσενικά, ο κ. Pinker, δήλωσε.

Κέβιν Μπίβερ, αναπληρωτής καθηγητής στο Κολλέγιο Florida State University της Εγκληματολογία και Ποινική Δικαιοσύνη, δήλωσε η γενετική μπορεί να ευθύνεται για την, ας πούμε, μισή από την επιθετική συμπεριφορά ενός ατόμου, αλλά και ότι το 50 τοις εκατό αποτελείται από εκατοντάδες ή χιλιάδες γονίδια που εκφράζονται με διαφορετικό τρόπο ανάλογα με το περιβάλλον .

Έχει προσπαθήσει να μετρήσει σε ποιες συνθήκες - έχοντας παραβατικούς φίλους, ζώντας σε μια γειτονιά σε μειονεκτική θέση – επηρεάζεται το αν μια προδιάθεση για βία είναι επιφανείς. Μετά τις σπουδές του σε δίδυμα και συγγενείς, ήρθε με ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα: Στα αγόρια που δεν εκτίθενται στους παράγοντες κινδύνου, η γενετική δεν έπαιξε κανένα ρόλο σε οποιαδήποτε βίαιη συμπεριφορά τους. Το θετικό περιβάλλον είχε εμποδίσει τους γενετικούς διακόπτες που επηρεάζουν την ενεργοποίηση της επιθετικότητας. Σε αγόρια με οκτώ ή περισσότερους παράγοντες κινδύνου, ωστόσο, τα γονίδια εξήγησε το 80 τοις εκατό της βίας τους. Οι διακόπτες τους έχουν ανάψει.

Ένα μια νέα έρευνα έχει επικεντρωθεί στον αυτοέλεγχο καθώς και την αναισθησία και την έλλειψη συναίσθησης, τακτικά χαρακτηριστικά που εμπλέκονται στην απόφαση να διαπράξει ένα έγκλημα. Όπως και τα άλλα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας, αυτά πιστεύεται ότι έχουν περιβαλλοντικά και γενετικά στοιχεία, αν και ο βαθμός της κληρονομικότητας συζητείται.

Σε ευρήματα από μια μακροχρόνια μελέτη των 1.000 μωρών που γεννήθηκαν το 1972 σε μια πόλη της Νέας Ζηλανδίας, η κα Moffitt και οι συνεργάτες της ανέφεραν πρόσφατα ότι τον λιγότερο αυτοέλεγχο ένα παιδί εμφανίζει στα 3 ετών, το πιο πιθανό αυτός ή αυτή είναι να διαπράξουν ένα έγκλημα περισσότερο από 30 χρόνια αργότερα. Σαράντα τρία τοις εκατό των παιδιών που θα σημειωθούν στο χαμηλότερο πέμπτο σε αυτοέλεγχο αργότερα έχουν καταδικαστεί για κάποιο έγκλημα, είπε, έναντι 13 τοις εκατό από αυτούς που θα σημειωθούν στο υψηλότερο πέμπτο.

Αλλά μια προδιάθεση δεν είναι πεπρωμένο. "Γνωρίζοντας ότι κάτι κληρονομείται δεν λέει σε καμία περίπτωση κάτι σχετικά με το αν αλλάζοντας το περιβάλλον θα το βελτιώσει," η κα Moffitt έγραψε σε ένα e-mail. "Για παράδειγμα, αυτο-έλεγχος είναι πολύ όπως και το ύψος, ποικίλλει ευρέως στον ανθρώπινο πληθυσμό, και αυτό είναι ιδιαίτερα κληρονομικό, αλλά αν μια αποτελεσματική παρέμβαση, όπως η καλύτερη διατροφή, εφαρμόζεται στο σύνολο του πληθυσμού, τότε ο καθένας γίνεται ψηλότερος από την τελευταία γενιά ».

Οι εγκληματολόγοι και οι κοινωνιολόγοι έχουν πολύ πιο επιφυλακτικοί σχετικά με γενετικά αίτια του εγκλήματος από τους ψυχολόγους. Το 2008, μια έρευνα που διεξήχθη από τον John Paul Wright, ο οποίος ηγείται μεταπτυχιακά προγράμματα στο Πανεπιστήμιο της Σχολής Cincinnati της Ποινικής Δικαιοσύνης, ανακάλυψε ότι «ούτε μία μελέτη σχετικά με τη σύνδεση της βιολογίας-εγκληματικότητας έχει δημοσιευθεί σε διατριβή μορφή τα τελευταία 20 χρόνια» από ένα Ph.D. πρόγραμμα ποινικής δικαιοσύνης, εκτός από δύο διατριβές που είχε προσωπικά επιβλέψει (μία εκ των οποίων ήταν του κ. Μπίβερ).

Ο κ. Wright είπε τώρα σκέπτεται ότι "στην εγκληματολογία ανατρέπεται το κλίμα, ιδίως μεταξύ των νεότερων μελετητών."

Αλλά οι πρόσφατες έρευνες τείνουν να είναι έξω από τα κύρια φόρουμ εγκληματολογίας. Ο κ. Μπίβερ, για παράδειγμα, δημοσίευσε ένα έγγραφο στη Βιολογική Ψυχιατρική τον Φεβρουάριο, που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα θετά παιδιά των οποίων οι βιολογικοί γονείς είχαν παραβεί το νόμο "είχαν σημαντικά περισσότερες πιθανότητες να συλληφθούν, καταδικαστούν σε αστυνομική επιτήρηση, φυλακιστούν και συλληφθούν πολλαπλές φορές σε σύγκριση με υιοθετημένα άτομα των οποίων οι βιολογικοί γονείς δεν είχαν συλληφθεί. "

Κατά την Αμερικανική Ένωση για την Πρόοδο της Επιστήμης, τον Φεβρουάριο, ο Adrian Raine ο πρόεδρος του τμήματος εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνιας και ένας πρωτοπόρος στον τομέα της, παρουσίασε ένα έγγραφο που δείχνει πώς οι διακυμάνσεις στα τμήματα του εγκεφάλου ενός μικρού παιδιού που ρυθμίζουν τα συναισθήματα - πιστεύεται ότι

είναι ένα προϊόν των γονιδίων και του περιβάλλοντος - κατέληξε να είναι μια καλή ένδειξη της εγκληματικής συμπεριφοράς αργότερα στη ζωή.

Ο κ. Σαμψών, ο οποίος σχεδίαζε να παραστεί στην εναρκτήρια ημέρα του συνεδρίου Ινστιτούτο Δικαιοσύνης, δήλωσε ότι «η κοινωνιολογία δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από τη γενετική έρευνα,» αλλά υποστήριξε ότι οι πιο ενδιαφέρουσες ερωτήσεις για το έγκλημα, όπως γιατί ορισμένες κοινότητες έχουν ένα υψηλότερο ποσοστό εγκληματικότητας από άλλες, δεν είναι ανιχνεύσιμες σε όλες με τη γενετική. "Όσο πιο εξελιγμένη η γενετική έρευνα, τόσο περισσότερο θα δείξει τη σημασία του κοινωνικού πλαισίου», είπε.

Πηγές:http://www.nytimes.com/2011/06/20/arts/genetics-and-crime-at-institute-of-justice-conference.html?pagewanted=all&_r=0

Η κλοπή και οι μορφές της

Η κλοπή είναι [έγκλημα](#) που τιμωρείται από τον [Ποινικό Κώδικα](#) στα άρθρα 372 ΠΚ επ. Είναι η αφαίρεση ξένου κινητού πράγματος από την [κατοχή](#) άλλου με σκοπό την παράνομη ιδιοποίηση. Στη βασική της μορφή είναι [πλημμέλημα](#) και τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών.

Διακεκριμένες μορφές

Υπάρχουν μορφές κλοπής ανάλογα με το αντικείμενο ή με τον τρόπο που τιμωρούνται βαρύτερα (διακεκριμένη κλοπή). Αν το αντικείμενο είναι "ιδιαίτερα μεγάλης αξίας" ο δράστης τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Επίσης

1. αν από τόπο προορισμένο για θρησκευτική λατρεία αφαιρέθηκε πράγμα αφιερωμένο σ' αυτή,
2. αν αφαιρέθηκε πράγμα επιστημονικής, καλλιτεχνικής, αρχαιολογικής ή ιστορικής σημασίας που βρισκόταν σε συλλογή

- εκτιθέμενη σε κοινή θέα ή σε δημόσιο οίκημα ή σε άλλο δημόσιο τόπο
3. αν αφαιρέθηκε πράγμα που μεταφερόταν με οποιοδήποτε δημόσιο συγκοινωνιακό μέσο ή ήταν τοποθετημένο σε χώρο προορισμένο για εναπόθεση πραγμάτων προς μεταφορά ή παραλαβή ή μεταφερόταν από ταξιδιώτη
 4. αν η κλοπή τελέστηκε από δύο ή περισσότερους που είχαν ενωθεί για να διαπράττουν κλοπές ή ληστείες,
 5. αν η πράξη τελέστηκε από πρόσωπο που διαπράττει κλοπές ή ληστείες κατ'επάγγελμα ή κατά συνήθεια ή
 6. αν η συνολική αξία των αντικειμένων της κλοπής υπερβαίνει το ποσό των 67.000 Ευρώ . Τότε η κλοπή είναι [κακούργημα](#) και τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών.

Ελαφρύτερη μορφή κλοπής είναι η κλοπή ευτελούς αξίας (φυλάκιση ως έξι μηνών ή χρηματική ποινή), η οποία μάλιστα αν έγινε από ανάγκη για άμεση χρήση ή ανάλωση μπορεί κατά την κρίση του δικαστηρίου να παραμείνει και ατιμώρητη

Πως εκτελούνται οι κλοπές και ο ρόλος της δικαιοσύνης

Σύμφωνα με το θρύλο, ο Ρομπέν των Δασών, πίστευε ότι είχε το δικαίωμα να κλέβει. Η αγγλική παράδοση μας λέει ότι έκλεβε από τους πλούσιους και έδινε τα κλοπιμαία στους φτωχούς. Ο κληρικός που αναφέρεται παραπάνω πιστεύει και αυτός ότι η φτώχεια αποτελεί ισχυρό κίνητρο κλοπής. Πολλά ακόμα, όμως, που διαπράττουν κλοπές σε καταστήματα ωθούνται από κίνητρα διαφορετικά από τη φτώχεια, συγκίνηση, φόβο και παράλληλα και δύναμη αισθάνονται για το γεγονός αυτό.

Οι ληστείες στις μέρες μας διαφέρουν από τα παλαιά χρόνια. Πλέον έχουν εφευρεθεί καινούρια πράγματα ώστε να διευκολυνθεί η κλοπή σημαντικού ή μη αντικειμένου. Οι ληστές λειτουργούν οργανωμένα σε οποιαδήποτε αποστολή έχουν. Ο σκοπός τους είναι να μην αφήσουν ίχνη και να κλέψουν χωρίς να τους αντιληφθεί η αστυνομία. Οι ληστές συνήθως βρίσκονται σε κάποια ομάδα οι οποίοι

προσπαθούν να διευκολυνθούν στην ληστεία μοιράζοντας την εργασία που θα μπορεί να κάνει το άτομο ώστε να είναι μία σωστή κλοπή.

Όμως αν αποκαλυφθούν τότε αυτομάτως τους συλλαμβάνει η αστυνομία και δικάζεται σύμφωνα με το αντικείμενο ή με τα χρήματα που έκλεψε. Βέβαια υπάρχουν πολλές προϋποθέσεις γιατί ο ληστής να πάσχει από κάποιο ψυχιατρικό πρόβλημα και να μην μπορεί να υποστεί την φυλακή αλλά θα του δοθεί ευκαιρία να παραμείνει ασφαλής εκείνος και οι γύρω του. Επίσης ένας ληστής έχει την δυνατότητα να αποφυλακιστεί με εγγύηση έως την απόφαση του δικαστηρίου.

Τι είναι έγκλημα ;

Έγκλημα είναι κατά τον ορισμό του [Ποινικού Κώδικα](#) "πράξη άδικη και καταλογιστή στο δράστη της, η οποία τιμωρείται από το νόμο" (ΠΚ 14). Το έγκλημα είναι η κεντρική έννοια του [Ποινικού Δικαίου](#). Τα στοιχεία της έννοιας του εγκλήματος, όπως προκύπτουν από αυτόν τον ορισμό, είναι:

- Πράξη η παράλειψη (ενέργεια)
- Άδικη (αντιτιθέμενη στο νόμο) και
- Καταλογιστή (ασύγγνωστη)

Τα εγκλήματα διακρίνονται σε [κακουργήματα](#), [πλημμελήματα](#) και σε [πταίσματα](#).

Κακούρηγμα

Ως **κακούρηγμα** χαρακτηρίζεται το [έγκλημα](#) εκείνο που τιμωρείται από το νόμο με ποινή κάθειρξης τουλάχιστον πέντε ετών. Στα κακουργήματα η φυλάκιση ονομάζεται κάθειρξη. Τα κακουργήματα δικάζονται από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο ή από το Τριμελές Εφετείο. Το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο αποτελείται από έναν (ή μία) Πρόεδρο Πρωτοδικών ως πρόεδρο, δύο Πρωτοδίκες και τέσσερις [ενόρκους](#) ως μέλη. Κατ' έφεση (σε δεύτερο βαθμό) τα κακουργήματα που υπάγονται στο ΜΟΔ δικάζονται από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο, που αποτελείται από έναν Πρόεδρο Εφετών, δύο Εφέτες και τέσσερις [ενόρκους](#). Τα κακουργήματα

που υπάγονται στο Τριμελές Εφετείο δικάζονται κατ' έφεση από το Πενταμελές Εφετείο, αποτελούμενο από έναν (ή μία) Πρόεδρο Εφετών ως πρόεδρο και τέσσερις Εφέτες ως μέλη.

Πλημμέλημα

Ως **πλημμέλημα** χαρακτηρίζεται το [έγκλημα](#) εκείνο που τιμωρείται από το νόμο με φυλάκιση έως πέντε ετών. Τα πλημμελήματα εκδικάζονται ενώπιον του [Πλημμελειοδικείου](#). Τα πλημμελήματα που τιμωρούνται από το νόμο με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών δικάζονται από το Μονομελές Πλημμελειοδικείο, που αποτελείται από έναν (ή μία) Πρόεδρο Πρωτοδικών ή από έναν Πρωτοδίκη. Τα υπόλοιπα πλημμελήματα δικάζονται από το Τριμελές Πλημμελειοδικείο, που αποτελείται από έναν (ή μία) [Πρόεδρο Πρωτοδικών](#) και δύο [Πρωτοδίκες](#). Η διάκριση αυτή δεν είναι απόλυτη, καθώς ο νομοθέτης έχει εισαγάγει μια σειρά εξαιρέσεων και βαρύτερα πλημμελήματα τα έχει υπαγάγει για λόγους ταχύτητας της διαδικασίας στην αρμοδιότητα του μονομελούς, ενώ ελαφρύτερα λόγω σπουδαιότητας στην αρμοδιότητα του τριμελούς. Κατ' [έφεση](#) (σε δεύτερο βαθμό) εκδικάζονται τα μεν του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου, τα δε του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου ενώπιον του (Τριμελούς) Εφετείου, αποτελούμενου από έναν (ή μία) [Πρόεδρο Εφετών](#) και δύο [Εφέτες](#).

Για να κριθεί κάποιος ένοχος για πλημμέλημα, απαιτείται να έχει [δόλο](#) (πρόθεση), εκτός κι αν ο νόμος τιμωρεί ρητώς και την [αμέλεια](#) (π.χ. ανθρωποκτονία από αμέλεια, σωματική βλάβη από αμέλεια).

Τα Πλημμελήματα μπορούν να δικαστούν και με τη διαδικασία του [Αυτοφώρου](#), εάν ο δράστης συλληφθεί μέχρι το βράδυ της επόμενης ημέρας από την τέλεση του εγκλήματος (το μέγιστο 48 ώρες πλην ένα λεπτό από την τέλεση της πράξης) και εφ' όσον τα πραγματικά περιστατικά είναι ξεκάθαρα. Τότε δικάζονται από το [Αυτόφωρο Μονομελές Πλημμελειοδικείο](#) ή [Αυτόφωρο Τριμελές Πλημμελειοδικείο](#) στην επόμενη συνεδρίασή του.

Για τα πλημμελήματα πριν παραπεμφθούν στο Δικαστήριο μπορεί ο [εισαγγελέας](#) να διατάξει [προανάκριση](#) ή σπανιότερα [ανάκριση](#), εάν τα πραγματικά περιστατικά δεν είναι ξεκάθαρα και απαιτείται διερεύνηση.

Πταίσμα

Ως **πταίσμα** χαρακτηρίζεται το [έγκλημα](#) εκείνο για το οποίο ο νόμος προβλέπει ως [ποινή](#) την [κράτηση](#) ή την επιβολή [προστίμου](#). Η διάρκεια της κράτησης κυμαίνεται από μία ημέρα ως ένα μήνα, εκτός αν κατά περίπτωση ο νόμος ορίζει διαφορετικά.

Τα πταίσματα είναι η ελαφρύτερη μορφή εγκλήματος (βαρύτερα είναι τα [κακουργήματα](#) και τα [πλημμελήματα](#)) και εκδικάζονται στα [Πταισματοδικεία](#). Τα πταίσματα τιμωρούνται πάντοτε και όταν τελέστηκαν από [αμέλεια](#), εκτός αν ο [νόμος](#) απαιτεί ρητά [δόλο](#).

Κακοποίηση

Το φαινόμενο της κακοποίησης συναντάται κατά κύριο λόγο στις 'ασθενέστερες' όπως λέμε κοινωνικές ομάδες, συχνότερα στις γυναίκες και τα παιδιά.

Ηλεκτρονικό έγκλημα

Η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας, η ανάπτυξη της πληροφορικής και η ευρύτατη χρήση του Διαδικτύου έχουν επιφέρει επαναστατικές αλλαγές στο σύνολο των καθημερινών δραστηριοτήτων, στην παραγωγική διαδικασία, στις συναλλαγές, στην εκπαίδευση, στη διασκέδαση, ακόμα και στον τρόπο σκέψης του σύγχρονου ανθρώπου. Μαζί με αυτές τις αλλαγές, οι οποίες κατά κανόνα βελτιώνουν την ποιότητα της ζωής μας, υπεισέρχονται και οι παράμετροι που ευνοούν την ανάπτυξη νέων μορφών εγκληματικότητας. Οι νέες αυτές μορφές εγκληματικότητας θεσμοθετούνται με τον όρο «Ηλεκτρονικό Έγκλημα».

Η πληροφορική τεχνολογία κατέστησε δυνατή τη διάπραξη ενός ευρέως φάσματος εγκληματικών πράξεων, οι οποίες απαιτούν εξειδίκευση και

αυξημένη κατάρτιση. Ως «Ηλεκτρονικό Έγκλημα», λοιπόν, θεωρούνται οι αξιόποινες εγκληματικές πράξεις που τελούνται με τη χρήση ηλεκτρονικών υπολογιστών και συστημάτων επεξεργασίας δεδομένων και τιμωρούνται με συγκεκριμένες ποινές από την ελληνική νομοθεσία. Ανάλογα με τον τρόπο τέλεσης διαχωρίζονται σε εγκλήματα τελούμενα με τη χρήση Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (computer crime) και σε Κυβερνοεγκλήματα (cyber crime), εάν τελέσθηκε μέσω του Διαδικτύου.

Μορφές Κυβερνοεγκλήματος

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα έρευνας που διεξήγαγε η McConnell International σε 52 χώρες, με τίτλο «Cyber Crime... and Punishment?» κατατάσσει τα αδικήματα που διαπράττονται στον Κυβερνοχώρο στις παρακάτω δέκα κατηγορίες:

Παρεμπόδιση (κυβερνο)κυκλοφορίας, Τροποποίηση και Κλοπή δεδομένων, Εισβολή και Σαμποτάζ σε δίκτυο, Μη εξουσιοδοτημένη πρόσβαση, Διασπορά ιών, Υπόθαλψη αδικημάτων, Πλαστογραφία και Απάτη.

Κύριες μορφές Κυβερνοεγκλημάτων που εξιχνιάσθηκαν στην Ελλάδα από το Τμήμα Ηλεκτρονικού Εγκλήματος/ΔΑΑ

- 1. Απάτες μέσω Διαδικτύου**
- 2. Παιδική πορνογραφία**
- 3. Cracking και hacking**
- 4. Διακίνηση-πειρατεία λογισμικού**
- 5. Πιστωτικές κάρτες**
- 6. Διακίνηση ναρκωτικών**
- 7. Έγκλημα στα chat rooms**

Ελληνική νομοθεσία

Ο Ν. 1805/88, αφορά τα εγκλήματα που διαπράττονται με ηλεκτρονικούς υπολογιστές (computer crimes) και στο βαθμό που τα προβλεπόμενα εγκλήματα (370B, 370Γ, 386Α) διαπράττονται και σε περιβάλλον Διαδικτύου (Internet), τότε τα άρθρα αυτά εφαρμόζονται και στις συγκεκριμένες περιπτώσεις.

Στην ελληνική νομοθεσία όμως, δεν υπάρχει νόμος που να αναφέρεται αποκλειστικά σε θέματα Διαδικτύου και να ρυθμίζει τη συμπεριφορά των χρηστών του Διαδικτύου από άποψη Ποινικού Δικαίου. Ως εκ τούτου, η Ελλάδα συνεργάζεται με τα άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Συμβουλίου της Ευρώπης, καθώς και άλλων διεθνών οργανισμών, για την αντιμετώπιση των σχετικών θεμάτων.

Ανεξάρτητα όμως από το εάν ο ανωτέρω νόμος και οι διεθνείς συνεργασίες επαρκούν ή όχι για την ποινική κάλυψη των θεμάτων που προκύπτουν από την ανάπτυξη της Πληροφορικής, το βέβαιον είναι ότι, δεν επαρκούν για την τελεία αντιμετώπιση των εγκλημάτων που έχουν τελεστεί με τη χρήση του Διαδικτύου.

Πρόσφατα τέθηκε σε ισχύ το Π.Δ. 47/2005, από την Α.Δ.Α.Ε. (Αρχή Διασφάλισης Απορρήτου των Επικοινωνιών), το οποίο αφορά τις διαδικασίες, τεχνικές και οργανωτικές εγγυήσεις για την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών και τη διασφάλισή του. Ενώ, σύντομα αναμένεται να τεθεί σε ισχύ η Συνθήκη της Βουδαπέστης.

Άρθρο 370B

1. Όποιος αθέμιτα αντιγράφει, αποτυπώνει, χρησιμοποιεί, αποκαλύπτει σε τρίτον ή οπωσδήποτε παραβιάζει στοιχεία ή προγράμματα υπολογιστών τα οποία συνιστούν κρατικά, επιστημονικά ή επαγγελματικά απόρρητα ή απόρρητα επιχείρησης του δημοσίου ή ιδιωτικού τομέα, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 3 μηνών. Ως απόρρητα θεωρούνται κι εκείνα που ο νόμιμος κάτοχός τους από δικαιολογημένο ενδιαφέρον τα μεταχειρίζεται ως απόρρητα, ιδίως όταν

έχει λάβει μέτρα για να παρεμποδίζεται ως απόρρητα, ιδίως όταν έχει λάβει μέτρα για να παρεμποδίζονται τρίτοι να λάβουν γνώση τους.

2. Αν ο δράστης είναι στην υπηρεσία του κατόχου των στοιχείων, καθώς και αν το απόρρητο είναι ιδιαίτερα μεγάλης οικονομικής σημασίας, επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους.

3. Αν πρόκειται για στρατιωτικό ή διαπλαστικό απόρρητο ή για απόρρητο που αναφέρεται στην ασφάλεια του κράτους, η κατά την παρ. 1 πράξη τιμωρείται κατά τα άρθρα 146 και 147.

4. Οι πράξεις που προβλέπονται στις παρ.1 και 2 διώκονται ύστερα από έγκληση.

άρθρο 370Γ

1. Όποιος χωρίς δικαίωμα αντιγράφει ή χρησιμοποιεί προγράμματα υπολογιστών, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι έξι μήνες και με χρηματική ποινή διακοσίων ενενήντα (290) ευρώ έως πέντε χιλιάδων εννιακοσίων (5.900) ευρώ.

2. Όποιος αποκτά πρόσβαση σε στοιχεία που έχουν εισαχθεί σε υπολογιστή ή σε περιφερειακή μνήμη υπολογιστή ή μεταδίδονται με συστήματα τηλεπικοινωνιών, εφόσον οι πράξεις αυτές έγιναν χωρίς δικαίωμα ιδίως με παραβίαση απαγορεύσεων ή μέτρων ασφαλείας που είχε λάβει ο νόμιμος κάτοχός τους, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τρεις μήνες ή με χρηματική ποινή τουλάχιστον είκοσι εννέα ευρώ. Αν η πράξη αναφέρεται στις διεθνείς σχέσεις ή την ασφάλεια του κράτους, τιμωρείται κατά το άρθρο 148.

3. Αν ο δράστης είναι στην υπηρεσία του νόμιμου κατόχου των στοιχείων, η πράξη της προηγούμενης παραγράφου τιμωρείται μόνο αν απαγορεύεται ρητά από εσωτερικό κανονισμό ή από έγγραφη απόφαση του κατόχου ή αρμοδίου υπαλλήλου του.

4. Οι πράξεις των παρ. 1 έως 3 διώκονται ύστερα από έγκληση.

Άρθρο 386Α - Απάτη με υπολογιστή -

Όποιος, με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλο παράνομο περιουσιακό όφελος, βλάπτει ξένη περιουσία, επηρεάζοντας τα στοιχεία υπολογιστή είτε με μη ορθή διαμόρφωση του προγράμματος είτε με επέμβαση κατά την εφαρμογή του είτε με χρησιμοποίηση μη ορθών ή ελλιπών στοιχείων είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, τιμωρείται με τις ποινές του προηγούμενου άρθρου. Περιουσιακή βλάβη υφίσταται και αν τα πρόσωπα που την υπέστησαν είναι άδηλα. Για την εκτίμηση του ύψους της ζημιάς είναι αδιάφορο αν παθόντες είναι ένα ή περισσότερα πρόσωπα.

Νομοθεσία διαδικτυακών εγκλημάτων στην αλλοδαπή

Στην Αγγλία από τον Φεβρουάριο του 2001, οι hacker, αναλόγως με τη σημασία του χτυπήματος θεωρούνται και τρομοκράτες.

Στην Αμερική θεωρείται τρομοκρατική οποιαδήποτε πράξη μη εξουσιοδοτημένης πρόσβασης σε Η/Υ, και τιμωρείται με φυλάκιση ως και ισόβια (ανάλογα με τη σημασία της εισβολής), χωρίς δυνατότητα μείωσης τις ποινής.

Hackers και crackers

Τους "εγκληματίες του Κυβερνοχώρου" μπορούμε να τους διακρίνουμε σε δύο κατηγορίες ανάλογα με τον τρόπο διείσδυσης και το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα:

α) Σ' αυτούς που "επιτίθενται" στα computer απλώς από ευχαρίστηση ή περιέργεια, χωρίς όμως να επιδιώκουν κάποιο οικονομικό όφελος. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν, οι δράστες που "εισβάλουν" σε υπολογιστή δια της χρήσεως του Διαδικτύου (hackers) για να μάθουν απλώς, κάποια προσωπικά στοιχεία, η για να εντοπίσουν κάποιο πρόβλημα στην πληροφοριακή υποδομή εταιριών, τραπεζών κ.α. (τρύπα συστήματος), και στη συνέχεια να κοινοποιήσουν αυτό με σκοπό την αμοιβή τους η την πρόσληψή τους στην εταιρία.

β) Σ' αυτούς που ενεργούν από οικονομικό όφελος (crackers). Ανήκουν αυτοί που δεν "εισβάλουν" απλώς για να μάθουν κάτι, αλλά μόλις μάθουν το στοιχείο που επιθυμούν (π.χ. τον αριθμό της πιστωτικής κάρτας) δίνουν και την κατάλληλη εντολή στην Τράπεζά για την μεταφορά ενός ποσού στον λογαριασμό τους.

Νομικός ορισμός του hacker

Ως hacker μπορεί να ορισθεί το άτομο εκείνο το οποίο χωρίς δικαίωμα αποκτά πρόσβαση σε στοιχεία που έχουν εισαχθεί σε υπολογιστή ή σε περιφερειακή μνήμη υπολογιστή ή μεταδίδονται με συστήματα τηλεπικοινωνιών. (Οι hacker εμφανίστηκαν για πρώτη φορά κατά τη δεκαετία του 1970 στις ΗΠΑ, ως δράστες σε τηλεπικοινωνιακά συστήματα).

Ιοί - Προστασία των δεδομένων από ιούς

Μια ιδιαίτερα συχνή και επικίνδυνη μορφή εγκληματικότητας που εμφανίζεται στο Διαδίκτυο είναι η αλλοίωση ή διαγραφή των δεδομένων με ιούς. Οι ιοί των υπολογιστών είναι ειδικά προγράμματα που έχουν την ικανότητα να εξαπλώνονται από μόνα τους. Διακρίνονται σε δύο μορφές: στους ιούς των προγραμμάτων και στους ιούς των συστημάτων. Οι δράστες τιμωρούνται σύμφωνα με το άρθρο 381 του Π.Κ. αλλά έχουν και αστικές ευθύνες.

Μέτρα προστασίας

Προληπτικά μέτρα προστασίας πρέπει πάντα να λαμβάνονται από τους χρήστες Διαδικτύου, διότι οι κίνδυνοι από ιούς, παράνομες εισβολές και υπερβολικές χρεώσεις σε τηλεφωνικούς λογαριασμούς είναι συχνότατοι.

Κατά προτίμηση, ο χρήστης που εισέρχεται στο Διαδίκτυο από dial up σύνδεση θα πρέπει να κλείνει με κωδικό που θα προμηθευτεί από τον Ο.Τ.Ε τις εξερχόμενες διεθνείς κλήσεις, καθόσον υπάρχει ο κίνδυνος του dialer (κώδικας που συνδέει τον η/υ του χρήστη σε I.S.P της αλλοδαπής με αποτέλεσμα την υπερβολική τηλεφωνική χρέωση του).

Επίσης, ο χρήστης θα πρέπει να έχει εγκαταστήσει προγράμματα για την προστασία από ιούς και ηλεκτρονικές επιθέσεις.

Κίνδυνοι για τα παιδιά

- Τα παιδιά μπορούν να εκτεθούν σε ακατάλληλο πορνογραφικό ή προσβλητικό περιεχόμενο.
- Τα παιδιά μπορούν να έρθουν σε επαφή με αγνώστους που μπορούν να τα βλάψουν.
- Τα παιδιά υπόκεινται σε πιέσεις από τις έμμεσες αλλά επιβλητικές διαφημίσεις στο Διαδίκτυο.
- Τα παιδιά μπορούν να εθιστούν στη χρήση του Διαδικτύου και έτσι κινδυνεύουν να παραμελήσουν τις κοινωνικές τους δραστηριότητες, τις σχολικές τους υποχρεώσεις, τα παιχνίδια τους με φίλους.

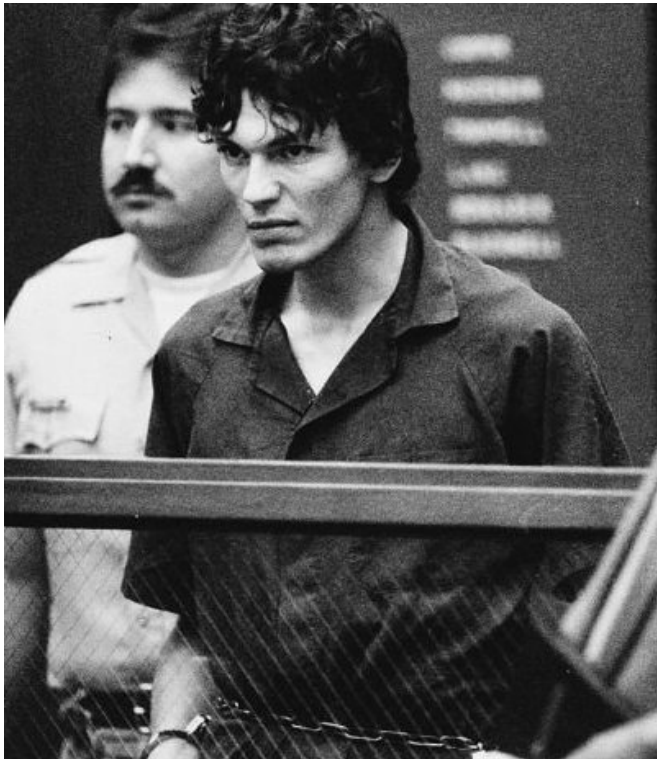
ΟΙ ΠΟΙΟ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Γιος του Σαμ

Ο David Berkowitz, γνωστός και ως «Γιος του Σαμ», σκότωσε έξι και τραυμάτισε επτά ανθρώπους στην πόλη της Νέας Υόρκης από τον Ιούλιο του 1976 έως τον Αύγουστο του 1977. Συνήθως για τις επιθέσεις του χρησιμοποιούσε ένα 0,44 διαμετρήματος περιστροφο Bulldog. Όταν τον συνέλαβαν ισχυρίστηκε ότι τον ανάγκαζε να σκοτώσει το σκυλί του γείτονά του, ο Sam. Σήμερα βρίσκεται σε φυλακή της Νέας Υόρκης και θα βρίσκεται εκεί για τα επόμενα 365 χρόνια.

The Night Stalker

Ο Richard Ramirez, γνωστός και ως Night Stalker, καταδικάστηκε τελικά για 13 κατηγορίες για φόνο, 5 κατηγορίες για απόπειρα ανθρωποκτονίας, 11 σεξουαλικές επιθέσεις, και 14 διαρρήξεις. Για να τον εντοπίσουν, οι ντετέκτιβ της αστυνομίας σύγκριναν το DNA που βρήκαν με το DNA όλων όσων είχαν καταδικαστεί για βίαιες επιθέσεις στην Καλιφόρνια...

Ο Ramirez ήταν θαυμαστής του περίφημου συγκροτήματος AC/DC. Κατά την σύλληψη του ισχυρίστηκε, πως επηρεάστηκε για τις πράξεις του, από το τραγούδι Night Prowler των AC/DC. Ένα τραγούδι που αναφέρεται σε επισκέψεις αργά το βράδυ στην φιλενάδα σου, όταν οι υπόλοιποι κοιμούνται. Μάλιστα σε μια από τις δολοφονίες, στον τόπο του εγκλήματος βρέθηκε ένα καπέλο που είχε πάνω του ραμμένο το λογότυπο του συγκροτήματος. Ο Night Stalker έχει καταδικαστεί σε θάνατο.

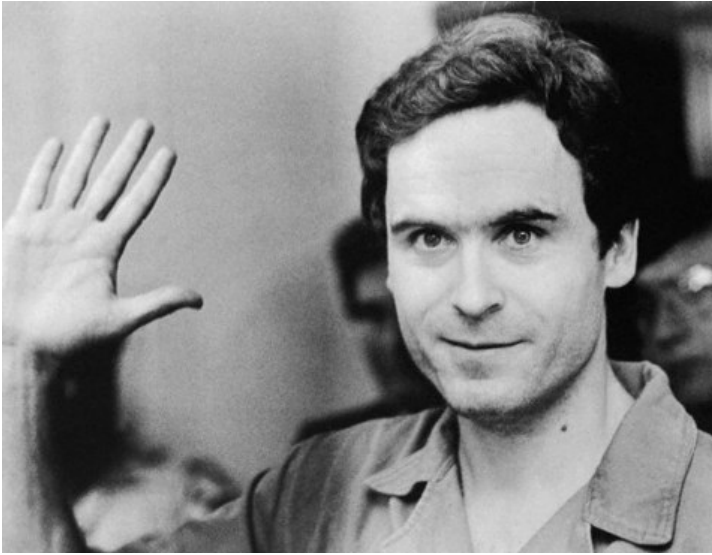
Ο κανίβαλος του Μιλγουόκι

Ο Jeffrey Dahmer, γνωστός και ως κανίβαλος του Μιλγουόκι εργάζονταν σε ένα εργοστάσιο σοκολάτας. Μάλιστα από τους συναδέλφους του θεωρούνταν ήπιος και γαλήνιος άνθρωπος. Στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν. Σε διάστημα 13 ετών από το 1978 μέχρι και το 1991 όταν και συνελήφθη, σκότωσε 17 άνδρες και αγόρια.

Οι δολοφονίες του ήταν φρικιαστικές.. νεκροφιλία, κανιβαλισμός, και βασανισμός μέχρι θανάτου. Πέθανε στην φυλακή, όταν ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από κάποιον άλλο τρόφιμο, το 1994.

Ted Bundy

Ο ιδανικός γαμπρός για κάθε πεθερά. Τουλάχιστον μέχρι να αποκαλυφθεί ποιος πραγματικά ήταν. Η διπλή ζωή του ξεκινούσε την ώρα που έδυε ο ήλιος. Πάρκαρε το αυτοκίνητο του, έδενε με ένα επίδεσμο το χέρι του και ζητούσε βοήθεια από μαθήτριες να του κουβαλήσουν τα βιβλία στο αυτοκίνητο. Η δράση του κράτησε 4 χρόνια. Από το 1974 έως και το 1978 που συνελήφθη. Στη δίκη υπερασπίστηκε τον εαυτό του χωρίς δικηγόρο, παίρνοντας δύναμη από τα γράμματα των γυναικών που έφταναν κατά χιλιάδες στη φυλακή.

Μάλιστα παντρεύτηκε μία συγκρατούμενή του με την οποία απέκτησε και παιδί. Αν και ομολόγησε 28 φόνους, οι αρχές υπολόγισαν ότι μπορεί να ξεπερνούσαν τους 100. Στις 25 Ιανουαρίου του 1989 εκτελέστηκε από τις αρχές με ηλεκτρική καρέκλα.

Aileen Wuornos

Από το 1989 έως το 1990, η πόρνη Aileen Wuornos δολοφόνησε επτά άνδρες στη Φλόριντα, υποστηρίζοντας αργότερα ότι την είχαν βιάσει. Μετά από παγίδα που της έστησε η λεσβία πρώην ερωμένη της, μαζί με την αστυνομία, συνελήφθη και έδωσε μια συγκλονιστική, λεπτομερή ομολογία. Η δίκη της Aileen στιγματίστηκε από πολλά ξεσπάσματα της ίδιας, αρκετές αντιφάσεις στους ισχυρισμούς της καθώς και από την απόλυτη προδοσία που ένωσε βλέποντας την Tygia, την φίλη της, να καταθέτει ενώπιον όλων εναντίον της. Στις 27 Ιανουαρίου ακούστηκε η ετυμηγορία της δίκης.

Οι ένορκοι βρήκαν την Aileen ένοχη για φόνο πρώτου βαθμού του Richard Mallory αρχικά, και καθώς έβγαιναν από την αίθουσα εκείνη σε μια από τις οργισμένες εκρήξεις της φώναξε: «Είμαι αθώα! Με βίασαν! Ελπίζω να σας βιάσουν και εσάς! Αποβράσματα της Αμερικής!» Ομόφωνα καταδικάστηκε σε εκτέλεση στην ηλεκτρική καρέκλα. Μέχρι τον Φεβρουάριο του 1993 είχε καταδικαστεί 6 φορές σε θανατική ποινή.

Charles Manson

Γεννήθηκε το 1934 στο Κεντάκι και σύντομα άρχισε να μπεινοβγαίνει σε αναμορφωτήρια ενώ στα μέσα της δεκαετίας του 1960 έγινε οπαδός της εκκλησίας της Σαϊεντολογίας. Το 1960 καταδικάστηκε για μαστροπεία, απάτη και κλοπή αυτοκινήτων. Αφέθηκε ελεύθερος το 1967 και μετακόμισε στο Σαν Φρανσίσκο όπου ίδρυσε την οργάνωση «οικογένεια». Τα 40 περίπου μέλη της εγκαταστάθηκαν σε ένα ράντσο της Σέμι Βάλεϊ και άρχισαν να εξοπλίζονται για τον «Ορυμαγδό», τον πυρηνικό και φυλετικό πόλεμο που είχε προβλέψει ο αρχηγός τους. Ο Μάνσον εμφανιζόταν ως ο Μεσσίας που μια μέρα θα έπαιρνε τους πιστούς του, θα έμπαιναν μέσα από μια σπηλιά στα έγκατα της γης και θα ζούσαν σε μια μυστική πόλη. Τον Ιούλιο του 1969 η «Οικογένεια» δολοφόνησε ένα μουσικό παραγωγό. Λίγο αργότερα εισέβαλε στο σπίτι του σκηνοθέτη Ρομάν Πολάνσκι και δολοφόνησε τη σύζυγό του, ηθοποιό Σάρον Τέιτ, και τέσσερα ακόμη άτομα. Θα ακολουθήσουν και άλλοι φόντοι.

Στη λίστα θανάτου της «Οικογένειας» υπήρχαν πολλές διασημότητες όπως η Ελίζαμπεθ Τέιλορ, ο Ρίτσαρντ Μπάρτον, ο Στίβ Μακ Κουίν και ο Φράνκ Σινάτρα. Τον Δεκέμβριο του 1969 ο Μάνσον συνελήφθη μαζί με δέκα οπαδούς του. Καταδικάστηκε σε ισόβια. Ο 77χρονος Μάνσον βρίσκεται σήμερα στις Φυλακές Κόρκοραν της Καλιφόρνιας.

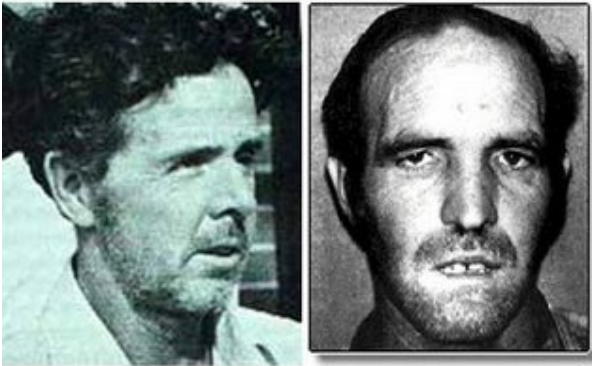
Ted Kaczynski

Ο Τεντ Καζίνσκι απόφοιτος του Χάρβαρντ και πρώην καθηγητής μαθηματικών του πανεπιστημίου της Καλιφόρνια, από το 1978 έως το 1996 έστειλε 16 γράμματα-βόμβες. Από τις επιθέσεις έχασαν τη ζωή τους τρεις άνθρωποι και ακρωτηριάστηκαν άλλοι είκοσι.

Συνελήφθη όταν τελικά τον «κάρφωσε» στις Αρχές ο αδελφός του «τσεπώνοντας» και την επικήρυξη του ενός εκατομμυρίου δολαρίων. Στη δίκη που ακολούθησε ο ερημίτης της Μοντάνα ανακηρύχθηκε σχιζοφρενής, αλλά καταδικάστηκε σε τετράκις ισόβια κάθειρξη. Σήμερα εκτίει την ποινή του στην φυλακή Supermax του Κολοράντο.

Henry Lee Lucas και Ottis Toole

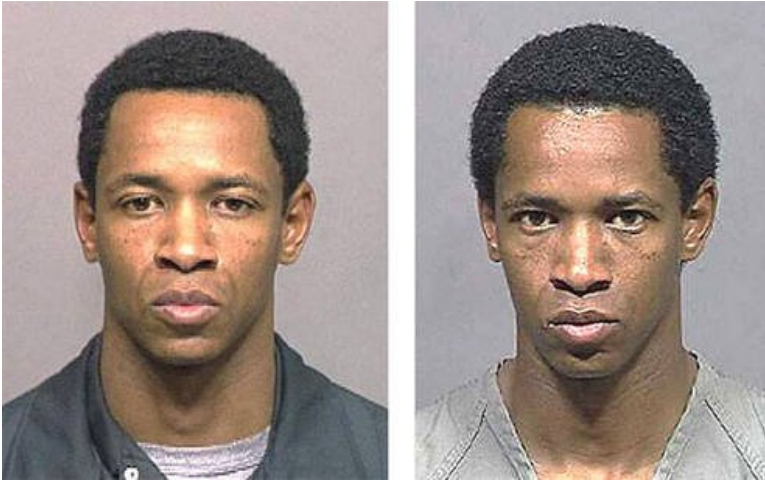

Το θανατηφόρο δίδυμο έδρασε στην περίοδο 1976 – 1985 έχοντας στο ενεργητικό του πάνω από 200 επιβεβαιωμένα θύματα σε 18 πολιτείες των ΗΠΑ.

Ο Lucas είχε δείξει από παιδί τα προσόντα του, καθώς είχε οδηγηθεί νωρίς στη φυλακή για δολοφονία και βιασμό της μητέρας του. Όταν βγήκε, γνώρισε τον Otis Toole, ένα τραβεστί που έπασχε από βαριάς μορφής σχιζοφρένεια, και μαζί βασάνισαν, σκότωσαν και κατακρεούργησαν εκατοντάδες θύματα. Το “αταίριαστο ζευγάρι” διακρίθηκε για φόνους ανθρώπων που έκαναν ωτοστόπ. Συχνά απλά τους χτυπούσαν με το αυτοκίνητο, όταν δεν είχαν ιδιαίτερη όρεξη να τους σκοτώσουν με βασανιστήρια. Τα προβλήματα άρχισαν όταν ο πρώτος άρχισε να έχει σεξουαλικές σχέσεις με την επτάχρονη ανιψιά του δεύτερου. Όταν συνελήφθησαν, ομολόγησαν ότι διέπραξαν περισσότερους από 500 φόνους, αλλά θεωρήθηκε ότι υπερέβαλαν για να περάσουν στο πάνθεον των serial killers.

Όταν συνελήφθησαν παραδέχθηκαν περισσότερους από 500 φόνους. Οι κακές γλώσσες βέβαια λένε ότι οι δύο συλληφθέντες φρόντισαν να υπερβάλουν σε σχέση με τις επιδόσεις τους, αφού οι πραγματικοί φόνοι που έκαναν ήταν πολύ λιγότεροι. Ο Lucas εκτελέστηκε στο Τέξας ενώ ο Ottis πέτυχε μετατροπή της θανατικής ποινής του έξι φορές σε ισόβια κάθειρξη λόγω διάγνωσης βαριάς σχιζοφρένειας. Τελικά πέθανε στις 15 Σεπτεμβρίου του 1996 στη φυλακή.

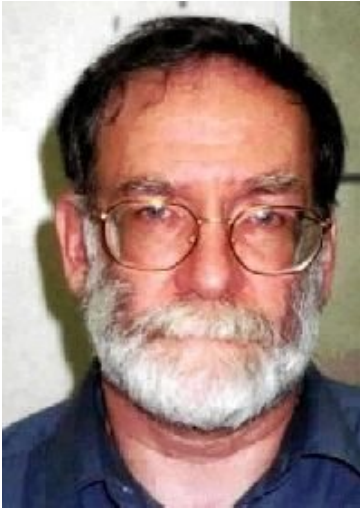
John Allen Muhammad

Ο John Allen Muhammad, βετεράνος του Πολέμου του Κόλπου του 1991, ήταν ο ελεύθερος σκοπευτής που είχε προκαλέσει τον τρόμο στην Washington επι τρεις εβδομάδες το 2002 σκοτώνοντας 16 ανθρώπους και τραυματίζοντας άλλους δύο.

Τελικά συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο με θανατηφόρα ένεση. Το 2009 η ποινή του εκτελέστηκε στις φυλακές της Βιρτζίνια. Ο 17χρονος, όταν έγιναν οι φόντοι, συνεργός του Μαίνο καταδικάστηκε με ποινή ισόβιας κάθειρξης.

Harold Frederick

Ο Harold Frederick “Fred” Shipman, βρετανός γιατρός αντί να εργάζεται για να σώζει ζωές τις έπαιρνε. Σκότωσε τουλάχιστον 218 ασθενείς του – κυρίως ηλικιωμένες γυναίκες – και ενδεχομένως μέχρι και 508 με μοιραίες ενέσεις ναρκωτικών από το 1975 έως το 1998.

Καταδικάστηκε το 2000 σε ισόβια, χωρίς δυνατότητα αναστολής. Κρεμάστηκε στο κελί του το 2004.

Ο δολοφόνος ΒΤΚ

Η ονομασία ΒΤΚ βγαίνει από τα αρχικά των αγγλικών λέξεων «δένω», «βασανίζω» και «σκοτώνω» – τη μέθοδο δηλαδή που ακολούθησε ο Ντένις Λιν Ρέινερ στα 10 θύματά του στο Σέτζγουικ του Κάνσας των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1974 μέχρι το 1991.

Ο φιλήσυχος οικογενειάρχης Ντένις Ράντερ έδρασε επί 17 ολόκληρα χρόνια! Αποκαλώντας τον εαυτό του βασανιστή δολοφόνο, ο σαδιστής εγκληματίας ενημέρωνε συνεχώς την αστυνομία για τα εγκλήματά του, στέλνοντας στοιχεία και γράμματα.

Όταν αυτά τα βάνουσα σεξουαλικά εγκλήματα σταμάτησαν ξαφνικά, η υπόθεση παραμελήθηκε ενώ ο παρανοϊκός δολοφόνος ήταν ακόμα ελεύθερος. Συνελήφθη τελικά το 2004, όταν έστειλε στην αστυνομία δισκέτα από την εκκλησία όπου υπηρετούσε ως πρόεδρος του συμβουλίου. Καταδικάστηκε σε ισόβια στις 18 Αυγούστου του 2005.

Yorkshire Ripper

Ο Peter Sutcliffe, γνωστός ως «The Yorkshire Ripper» σκότωσε συνολικά 13 γυναίκες στην περιοχή του Yorkshire), στην πλειοψηφία τους ιερόδουλες. Συνελήφθη λίγο πριν διαπράξει τη 14η δολοφονία, όταν η αστυνομία τον έπιασε στα πράσα το 1981 με μια ιερόδουλη-υποψήφιο θύμα.

Χρησιμοποιούσε σφυρί για να ακινητοποιήσει τα θύματα του πριν τα αποτελειώσει με μαχαίρι. Κατά την σύλληψη του από τις αρχές ισχυρίστηκε ότι ο Θεός του είπε να σκοτώσει πόρνες.

Zodiac

Κατά συρροήν δολοφόνος που έδρασε από τα τέλη του '60 και κυρίως τη δεκαετία του '70 στην περιοχή του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο. Ο «Zodiac» κυνηγούσε κυρίως ζευγάρια, τα οποία δολοφονούσε έπειτα από μια μαρτυρική διαδικασία τρομοκρατώντας τους κατοίκους της περιοχής.

Το πρώτο θύμα του ήταν μια 18χρονη φοιτήτρια, η Cheri Jo Bates. Στον τόπο του εγκλήματος βρέθηκε ένα αντρικό ρολόι, το αποτύπωμα μιας μπότας και ιστοί, ενώ από την ανάλυση των δεδομένων του εγκλήματος, φάνηκε ότι η φοιτήτρια προφανώς γνώριζε το δράστη, οπότε η αστυνομία υπέθεσε ότι μάλλον είχε να κάνει με έγκλημα πάθους.

Το επόμενο διάστημα στάλθηκαν μια σειρά από επιστολές σε τρεις διαφορετικές εφημερίδες, αναφέροντας λεπτομέρειες που μόνον ο δολοφόνος θα μπορούσε να γνωρίζει και συνοδεύονται με κάτι γραμμένο σε κώδικα. .

H E R > 9 J Λ V P X I ⊙ L T G ⊙ ⊙
 N 9 + B φ ■ O ■ D W Y · < ■ K 7 ⊙
 B Y 3 M + u z G W φ ⊙ L ■ ⊙ H J
 S 9 9 Δ Λ J Δ ■ V ⊙ 9 O + + R K ⊙
 □ Δ M + ⊕ ⊥ T ⊙ I ⊙ F P + P ⊙ X /
 9 ▲ R Λ F J O - ■ ⊙ C ■ F > ⊙ D φ
 ■ ⊙ + K ⊙ ■ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ X 6 V · ⊕ L I
 φ G ⊙ J 7 τ ■ ⊙ + □ N Y ⊕ + □ L Δ
 ⊙ < M + 8 + Z R ⊙ F B ⊙ Y A ⊙ ⊙ K
 - ⊕ J u v + Λ J + ⊙ 9 Δ < F B Y -
 U + R / ⊙ ⊥ E I D Y B 9 8 T M K ⊙
 ⊙ < ⊙ J R J I ■ ⊙ T ⊙ M · + P B F
 ⊕ ⊙ Δ S Y ■ + N I ⊙ F B ⊙ φ ⊙ ▲ R
 J G F N Λ 7 ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ · ⊙ V ⊙ ⊥ + +
 Y B X ⊙ ■ ⊙ Δ C E > V u z ⊙ - +
 I ⊙ · ⊙ ⊕ B K φ ⊙ 9 Λ · 7 M ⊙ ⊙ ⊙
 R ⊙ T + L ⊙ ⊙ C < + F J W B I ⊕ L
 + + ⊙ W C ⊕ W ⊙ P O S H T / φ ⊙ 9
 I F X ⊙ W < Δ ⊥ B D Y O B ■ - C ⊙
 > M D H N 9 X S ⊕ Z ⊙ ▲ A I K ⊙ +

Τα μηνύματα δημοσιεύονται και ένας δάσκαλος καταφέρνει να σπάσει τον κώδικα. Το μήνυμα ήταν το εξής:

«Μου αρέσει να σκοτώνω ανθρώπους γιατί έχει πολύ πλάκα. Έχει πιο πολύ πλάκα από το κυνήγι, γιατί ο άνθρωπος είναι το πιο επικίνδυνο ζώο απ' όλα. Το να σκοτώνω κάτι είναι η πιο δυνατή εμπειρία, είναι ακόμη καλύτερη από το να ξεδίνεις με ένα κορίτσι. Το καλύτερο όλων είναι πως, όταν πεθάνω, θα ξαναγεννηθώ στον Παράδεισο και όλοι όσους έχω σκοτώσει θα γίνουν σκλάβοι μου. Δεν θα σας πω το όνομά μου, γιατί θα προσπαθήσετε να με κάνετε να σταματήσω να συλλέγω σκλάβους για τη μετέπειτα ζωή»

Ο Zodiac φέρεται να είναι υπεύθυνος για τουλάχιστον πέντε φόνους ενώ χρεώνεται ανεπίσημα και άλλες 36 δολοφονίες, καθώς είχαν γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνονται σαν ατυχήματα.

Οι έρευνες για την σύλληψη του απέτυχαν ενώ για ορισμένους υπόπτους τα στοιχεία δεν ήταν τέτοια που θα μπορούσαν να αποδείξουν ότι κάποιος από αυτούς ήταν ο Zodiac.

Τις περισσότερες πιθανότητες είχε συγκεντρώσει ο Άρθουρ Λέι Άλεν ο οποίος πέθανε το 1992.

Το 2009 η υπόθεση ξανάνοιξε για τις αρχές. Μία γυναίκα 47 ετών

υποστήριξε στις αστυνομικές αρχές ότι ο πατέρας της ήταν αυτός που είχε σκορπίσει τον τρόμο στο Σαν Φρανσίσκο πριν από αρκετές δεκαετίες. Η Ντέμπορα Πέρεζ, κόρη του Γκάι Γουορντ Χέντρικσον. Να σημειωθεί πως ο πατέρας της Πέρεζ απεβίωσε το 1983 ενώ η ίδια αναφέρει πως όταν ήταν σε ηλικία επτά ετών- είχε ταχυδρομήσει κάποια απ τα γράμματα του Ζοδίας.

Φόνος εκ προμελέτης και Ανθρωποκτονία

Φόνος εκ προμελέτης

203.-(1) Κάθε πρόσωπο το οποίο εκ προμελέτης επιφέρει το θάνατο άλλου προσώπου με παράνομη πράξη ή παράλειψη, είναι ένοχο του κακούργηματος του φόνου εκ προμελέτης.

(2) Κάθε πρόσωπο που βρίσκεται ένοχο για φόνο εκ προμελέτης θα υπόκειται σε ποινή φυλάκισης διά βίου.

Προμελέτη

204. Προμελέτη είναι η πρόθεση πρόκλησης θανάτου οποιουδήποτε προσώπου η οποία αποδεικνύεται με ευθύ τρόπο ή συμπερασματικά, αδιάφορα αν τέτοιο πρόσωπο είναι εκείνο που εφονεύθη ή όχι, η οποία υπάρχει τόσο πριν από τη διενέργεια της πράξης ή παράλειψης που θα προκαλέσει το θάνατο όσο και κατά το χρόνο τέτοιας διενέργειας.

Ανθρωποκτονία

205.-(1) Κάθε πρόσωπο το οποίο επιφέρει το θάνατο άλλου προσώπου με παράνομη πράξη ή παράλειψη, είναι ένοχο του κακούργηματος της ανθρωποκτονίας.

(2) Παράνομη παράλειψη είναι εκείνη που συνιστά υπαίτια αμέλεια παράλειψης εκτέλεσης καθήκοντος αν και δεν υφίσταται πρόθεση πρόκλησης θανάτου.

(3) Κάθε πρόσωπο το οποίο διαπράττει το κακούργημα της ανθρωποκτονίας υπόκειται σε ποινή φυλάκισης διά βίου.

Να φονεύει εξαιτίας πρόκλησης

208. Όταν πρόσωπο το οποίο φονεύει παράνομα άλλο κάτω από περιστάσεις οι οποίες με την έλλειψη των διατάξεων του άρθρου αυτού θα συνιστούσαν φόνο εκ προμελέτης, διενεργεί την πράξη η οποία επιφέρει το θάνατο σε βρασμό ψυχικής ορμής που οφείλεται σε ξαφνική πρόκληση, δηλαδή σε άδικη πράξη, ύβρη ή εκνευρισμό τέτοιας φύσης ώστε να αποστερεί το συνετό άνθρωπο της ικανότητας για αυτοέλεγχο και πριν παρασχεθεί ο χρόνος για κατευνασμό της ψυχικής ορμής τέτοιου ανθρώπου, είναι ένοχος μόνο ανθρωποκτονίας.

Παιδοκτονία

209.-(1) Όταν γυναίκα επιφέρει το θάνατο τέκνου της ηλικίας κάτω των δώδεκα μηνών, με εσκεμμένη πράξη ή παράλειψη, αλλά κατά το χρόνο της πράξης ή της παράλειψης η πνευματική της ισορροπία είναι διαταραγμένη λόγω της μη πλήρους ανάρρωσης της, από την επίδραση του τοκετού του τέκνου ή λόγω της επίδρασης που επακολουθεί ο θηλασμός του πιο πάνω τοκετού, είναι ένοχη του κακούργηματος της παιδοκτονίας και δύναται για τέτοιο ποινικό αδίκημα να τύχει μεταχείρισης και να τιμωρηθεί ως αν ήταν ένοχη ανθρωποκτονίας, ανεξάρτητα του ότι οι περιστάσεις ήσαν τέτοιες, ώστε με την έλλειψη του άρθρου αυτού το ποινικό αδίκημα θα υπαγόταν σε φόνο εκ προμελέτης.

(2) Αν κατά τη δίκη γυναίκας για φόνο εκ προμελέτης του τέκνου της ηλικίας κάτω των δώδεκα μηνών, το Δικαστήριο ήθελε κρίνει ότι αυτή, με εσκεμμένη πράξη ή παράλειψη, επέφερε το θάνατο τέκνου της ηλικίας κάτω των δώδεκα μηνών, αλλά κατά το χρόνο της πράξης ή παράλειψης η πνευματική της ισορροπία ήταν διαταραγμένη λόγω της μη πλήρους ανάρρωσης της από την επίδραση του τοκετού του τέκνου ή λόγω της επίδρασης που επακολούθησε ο θηλασμός από τον πιο πάνω τοκετό, δύναται, ανεξάρτητα του ότι οι περιστάσεις ήταν τέτοιες, ώστε με την έλλειψη των διατάξεων του άρθρου αυτού, αυτό θα ηδύνατο να τη βρει ένοχη του φόνου εκ προμελέτης, να τη βρει ένοχη παιδοκτονίας.

Πρόκληση θανάτου λόγω αλόγιστης, απερίσκεπτης ή επικίνδυνης πράξης

210. Όποιος, λόγω αλόγιστης, απερίσκεπτης, ή επικίνδυνης πράξης ή συμπεριφοράς, που δεν ανάγεται σε υπαίτια αμέλεια, χωρίς πρόθεση επιφέρει το θάνατο άλλου προσώπου, είναι ένοχος αδικήματος και σε περίπτωση καταδίκης υπόκειται σε φυλάκιση μέχρι τεσσάρων χρόνων ή σε χρηματική ποινή που δεν υπερβαίνει τις δύο χιλιάδες πεντακόσιες λίρες.

Περιορισμός ως προς το χρόνο του θανάτου

213. Κανένας δεν θεωρείται ότι φόνευσε άλλο πρόσωπο, αν ο θάνατος τέτοιου προσώπου δεν επακολούθησε σε ένα χρόνο και μια ημέρα από την αιτία του θανάτου.

Στην πιο πάνω περίοδο συνυπολογίζεται και η ημέρα κατά την οποία διαπράχτηκε η τελευταία παράνομη πράξη η οποία συνέβαλε στην αιτία του θανάτου. Στην περίπτωση που η αιτία του θανάτου είναι παράλειψη στην τήρηση ή στην εκτέλεση καθήκοντος σε αυτή την περίοδο συνυπολογίζεται και η ημέρα κατά την οποία έπαψε η παράλειψη αυτή.

Στην περίπτωση που η αιτία του θανάτου είναι μερικώς παράνομη πράξη και μερικώς όμως παράλειψη κατά την τήρηση ή εκτέλεση καθήκοντος σε αυτή την περίοδο συνυπολογίζεται η ημέρα κατά την οποία διαπράχτηκε η τελευταία παράνομη πράξη ή η ημέρα κατά την οποία έπαψε η παράλειψη, οποιαδήποτε από αυτές είναι η μεταγενέστερη.

Κύριες Μορφές Κακοποίησης

Η σωματική κακοποίηση: περιλαμβάνει κάθε είδους τραυματισμούς και κακώσεις που δεν οφείλονται σε ατυχήματα.

Η ψυχολογική κακοποίηση: περιλαμβάνει απόρριψη, εκφοβισμό, απομόνωση, εκμετάλλευση ή υποτίμηση.

Η Ηθική κακοποίηση: περιλαμβάνει την παραμέληση και την ανεπαρκή φροντίδα που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την υγεία ή την ανάπτυξη του θύματος.

Η Σεξουαλική κακοποίηση: εμπεριέχει ασελγείς πράξεις, αιμομιξία ή βιασμό με ή χωρίς σεξουαλική επαφή.

Μύθοι και Αλήθειες για την Κακοποίηση

Μύθος: Ότι τα θύματα προκαλούν την κακοποίηση τους.

Αλήθεια: Αυτή είναι η πιο συχνή δικαιολογία που χρησιμοποιούν οι θύτες.

Μύθος: Ότι σε μερικές γυναίκες αρέσει να τις κακοποιούν.

Αλήθεια: Σε κανένα δεν αρέσει να κακοποιείται, αλλά ο φόβος είναι ο κυριότερος λόγος που δεν αντιδρούν.

Μύθος: Ότι η βία μεταξύ συζύγων δεν είναι ποινικό αδίκημα.

Αλήθεια: Η βία είναι ποινικό αδίκημα το οποίο μπορεί να οδηγήσει και στη φυλακή.

Μύθος: Ότι τα παιδιά δεν επηρεάζονται.

Αλήθεια: Οι επιπτώσεις της βίας (άμεση ή έμμεση) πάνω στα παιδιά είναι πάντοτε τραυματικές.

ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Από τη γέννηση ως τον θάνατο, σε περιόδους ειρήνης όσο και πολέμου, οι γυναίκες αντιμετωπίζουν διακρίσεις και βία από την πολιτεία, την τοπική κοινωνία και την οικογένεια. Η βρεφοκτονία κοριτσιών στερεί από αμέτρητες γυναίκες την ίδια τη ζωή. Κάθε χρόνο, εκατομμύρια γυναίκες βιάζονται από τον σύζυγο ή τον σύντροφό τους, από συγγενείς, από φίλους και αγνώστους, από εργοδότες και συναδέλφους, από αστυνομικούς και στρατιώτες. Από την ενδοοικογενειακή βία υποφέρουν γυναίκες, παιδιά και άνδρες, όμως η συντριπτική πλειονότητα των θυμάτων είναι γυναίκες και κορίτσια. Στις ένοπλες συγκρούσεις, η βία κατά των γυναικών χρησιμοποιείται συχνά ως όπλο πολέμου, με σκοπό να ταπεινώσει τις ίδιες τις γυναίκες ή και την κοινότητα στην οποία ανήκουν.

Η βία κατά των γυναικών δεν περιορίζεται σε κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό ή οικονομικό σύστημα, αλλά είναι διαδεδομένη σε κάθε κοινωνία στον κόσμο. Δεν γνωρίζει διαχωριστικές γραμμές από πλευράς πλούτου, φυλής ή πολιτισμού. Οι δομές ισχύος στο εσωτερικό της κοινωνίας, οι οποίες διακρίνουν τη βία κατά των γυναικών, είναι βαθιά ριζωμένες και αδιάλλακτες. Η βία, ως βίωμα ή ως απειλή, εμποδίζει τις γυναίκες σε όλο τον κόσμο να ασκήσουν και να απολαύσουν πλήρως τα δικαιώματά τους.

Η 25η Νοεμβρίου λοιπόν είναι η Παγκόσμια Ημέρα κατά της Βίας εναντίον των Γυναικών.

Οι ρίζες της βίας

Το βαθύτερο αίτιο της βίας κατά των γυναικών βρίσκεται στις δυσμενείς διακρίσεις, οι οποίες αρνούνται στις γυναίκες την ισότητα με τους άνδρες σε όλους τους τομείς της ζωής. Η βία είναι ριζωμένη στις διακρίσεις και ταυτόχρονα εξυπηρετεί την ενίσχυση των διακρίσεων.

Η Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών αναφέρει ότι η βία κατά των γυναικών αποτελεί «εκδήλωση των ιστορικά άνισων συσχετισμών ισχύος μεταξύ ανδρών και γυναικών, που έχουν οδηγήσει στην επικυριαρχία των ανδρών στις γυναίκες και στις διακρίσεις σε βάρος των τελευταίων» και ότι «η βία κατά των γυναικών είναι ένας από τους νευραλγικούς κοινωνικούς μηχανισμούς, μέσω των οποίων οι γυναίκες οδηγούνται σε υποδεέστερη θέση συγκριτικά με τους άνδρες».

Η βία κατά των γυναικών δεν είναι ούτε «φυσιολογική», ούτε «αναπόφευκτη». Αποτελεί έκφραση συγκεκριμένων, ιστορικά και πολιτισμικά προσδιορισμένων, αξιών και προτύπων. Οι κοινωνικοί και πολιτικοί θεσμοί καλλιεργούν την υποταγή των γυναικών και τη βία κατά των γυναικών. Ορισμένες πολιτισμικές πρακτικές και παραδόσεις -ιδίως εκείνες που σχετίζονται με τις έννοιες καθαρότητας και της αγνότητας-χρησιμοποιούνται για να εξηγήσουν ή να δικαιολογήσουν τη βία αυτού του είδους.

Παρ' όλο που η βία κατά των γυναικών είναι οικουμενικό φαινόμενο, πολλές γυναίκες γίνονται στόχοι λόγω της φυλής τους, της κοινωνικής τους τάξης, της πολιτισμικής τους προέλευσης, της σεξουαλικής τους ταυτότητας ή του στίγματος του HIV/AIDS (οροθετικότητα).

Η φτώχεια και η περιθωριοποίηση τροφοδοτούν τη βία κατά των γυναικών και παράλληλα προκύπτουν από αυτήν. Παγκοσμίως, οι γυναίκες εμφανίζουν υψηλότερα ποσοστά φτώχειας απ' ό,τι οι άνδρες, η φτώχεια τους είναι πιο έντονη απ' ό,τι των ανδρών, και οι αριθμοί των φτωχών γυναικών αυξάνονται συνεχώς. Τη στιγμή που οι αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης αφήνουν όλο και περισσότερες γυναίκες παγιδευμένες στο περιθώριο της κοινωνίας, είναι εξαιρετικά δύσκολο γι' αυτές τις γυναίκες να ξεφύγουν από καταστάσεις κακοποίησης και να επιτύχουν προστασία και επανόρθωση. Ο αναλφαριθμητισμός και η φτώχεια περιορίζουν σημαντικά τις δυνατότητες των γυναικών να οργανωθούν για να αγωνιστούν για αλλαγή της κατάστασης. Οι νεαρές γυναίκες υπόκεινται συχνά σε σεξουαλική κακοποίηση όχι μόνο επειδή είναι γυναίκες, αλλά και επειδή είναι νέες και ευάλωτες. Σε μερικές κοινωνίες, τα κορίτσια υποβάλλονται σε καταναγκαστική σεξουαλική επαφή, εξαιτίας της πλάνης ότι η σεξουαλική επαφή με μία παρθένα θα θεραπεύσει τον άνδρα από το HIV/AIDS. Όμως, η ηλικία δεν προσφέρει καμία προστασία. Ενώ κάποιες κοινωνίες σέβονται τη σοφία των ηλικιωμένων γυναικών και τους προσφέρουν υψηλότερη κοινωνική θέση και μεγαλύτερη αυτονομία, άλλες κακομεταχειρίζονται αυτές που είναι εύθραυστες και μόνες, ιδίως τις χήρες.

Ο έλεγχος της γυναικείας σεξουαλικότητας είναι ένα ισχυρό μέσο, με το οποίο οι άνδρες ασκούν την κυριαρχία τους πάνω στις γυναίκες. Οι γυναίκες που δεν συμμορφώνονται με τα καθιερωμένα πρότυπα θηλυκότητας, συχνά αντιμετωπίζουν αυστηρές τιμωρίες. Η ικανότητα των ανδρών να ελέγχουν την εκδήλωση της σεξουαλικότητας των γυναικών και τις αναπαραγωγικές τους δραστηριότητες ενισχύεται από τις ενέργειες ή την αδράνεια της πολιτείας.

Τα αναπαραγωγικά δικαιώματα -το δικαίωμα στην αναπαραγωγική υγειονομική μέριμνα και το δικαίωμα στην αναπαραγωγική αυτονομία-

έχουν κεντρική σημασία προκειμένου να μπορούν οι γυναίκες να ελέγχουν την ίδια τους τη ζωή. Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν ελεύθερα και υπεύθυνα για τον αριθμό των παιδιών, τον κατάλληλο χρόνο τεκνοποίησης και το μεσοδιάστημα μεταξύ των γεννήσεων. Έχουν το δικαίωμα να επιτύχουν τα υψηλότερα επίπεδα σεξουαλικής και αναπαραγωγικής υγείας. Αυτό προϋποθέτει πρόσβαση στην υγειονομική μέριμνα,

την πληροφόρηση και την επιμόρφωση σχετικά με την αντισύλληψη. Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να λαμβάνουν αποφάσεις ελεύθερα, απαλλαγμένες από διακρίσεις, εξαναγκασμό και βία.

Η βία κατά τη διάρκεια ενόπλων συγκρούσεων καταστρέφει τις ζωές ανδρών και γυναικών, αλλά ο συστηματικός βιασμός, όπως παρατηρήθηκε σε πολλές πρόσφατες συγκρούσεις, στρέφεται πρωταρχικά εναντίον των κοριτσιών και των γυναικών. Οι βιασμοί, οι ακρωτηριασμοί και οι δολοφονίες κοριτσιών και γυναικών αποτελούν συνηθισμένες πολεμικές πρακτικές και διαπράττονται τόσο από τις κυβερνητικές δυνάμεις όσο και από ένοπλες ομάδες.

Οι μορφές βίας που συνδέονται στενά με το φύλο είναι επίσης ενδημικές σε κοινωνίες στρατιωτικοποιημένες ή σπαρασσόμενες από τον πόλεμο. Σε κοινωνίες που επηρεάζονται σημαντικά από την «κουλτούρα των όπλων», η ιδιοκτησία και η χρήση όπλων μεγεθύνει τις υπάρχουσες ανισότητες μεταξύ των φύλων, ενισχύοντας την κυριαρχική θέση των ανδρών και συντηρώντας την υποταγή των γυναικών. Οι βίαιες διενέξεις μέσα στο σπίτι συχνά γίνονται πιο θανάσιμες για τα κορίτσια και τις γυναίκες όταν οι άνδρες έχουν όπλα.

Μακροπρόθεσμη βλάβη, εκτεταμένη ζημιά

Οι συνέπειες της βίας κατά των γυναικών ξεπερνούν κατά πολύ την άμεση σωματική βλάβη του θύματος. Η ψυχολογική βλάβη και η απειλή νέας βίας διαβρώνουν την αυτοπεποίθηση της γυναίκας, αναστέλλοντας την ικανότητά της να υπερασπιστεί τον εαυτό της ή να προβεί σε ενέργειες κατά του θύτη. Όταν η βία δεν αναγνωρίζεται και δεν γίνεται παραδεκτή, υπάρχουν πρόσθετες ψυχολογικές επιπτώσεις και η γυναίκα είναι λιγότερο πιθανό να αναζητήσει βοήθεια. Κάποιες

από τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις της βίας κατά των γυναικών είναι η κατάχρηση αλκοόλ και ναρκωτικών, η κατάθλιψη, άλλες διαταραχές της ψυχικής υγείας και η αυτοκτονία.

Οι επιπτώσεις της βίας κατά των γυναικών έχουν αντίκτυπο στην οικογένεια και την τοπική κοινωνία. Τα παιδιά που εκτίθενται στη βία έχουν μεγαλύτερη πιθανότητα να γίνουν θύματα ή θύτες.

Η βία ως πραγματικότητα ή ως απειλή δημιουργεί μία διάχυτη ατμόσφαιρα φόβου που βάζει φραγμό στη ζωή των γυναικών, περιορίζοντας την ελευθερία κίνησης και την ικανότητά τους να συμμετέχουν στη δημόσια λήψη αποφάσεων, αλλά και πλήττοντας το βιοτικό τους επίπεδο.

Η βία κατά των γυναικών αποδυναμώνει την κοινωνία οικονομικά, πολιτικά και πολιτισμικά. Το άμεσο οικονομικό κόστος της βίας κατά των γυναικών είναι τεράστιο, από πλευράς απώλειας εργατωρών, απώλειας εσόδων και ιατρικής δαπάνης. Το έμμεσο κόστος από τον περιορισμό του ενεργητικού ρόλου, που

μπορούν να αναλάβουν οι γυναίκες στην ανάπτυξη της τοπικής τους κοινωνίας, είναι ανυπολόγιστο.

Ανεξέλεγκτη βία

Όσο οι δράστες της βίας κατά των γυναικών μπορούν να διαπράττουν τα εγκλήματά τους χωρίς το φόβο της ποινικής δίωξης ή της τιμωρίας, ο κύκλος της βίας δεν θα σπάσει ποτέ.

Σε μερικές χώρες, οι διακρίσεις σε βάρος των γυναικών είναι ενσωματωμένες στη νομοθεσία. Ακόμα και όπου η νομοθεσία δεν κάνει διακρίσεις, οι πραγματικές πρακτικές των κυβερνητικών υπηρεσιών, της αστυνομίας και των εισαγγελέων συχνά υποθάλπουν τις διακρίσεις και τη βία κατά των γυναικών. Σε πολλές χώρες, οι νόμοι είναι ανεπαρκείς, η αστυνομία αδιαφορεί και το σύστημα απονομής δικαιοσύνης είναι δυσπρόσιτο, δαπανηρό και προκατειλημμένο κατά των γυναικών. Εάν μία γυναίκα δεν μπορεί να παρουσιάσει απτές αποδείξεις -πάνω στο σώμα της- της βίας που της ασκήθηκε, η αστυνομία και οι λοιπές αρχές επιβολής του νόμου είναι συχνά απρόθυμες να την πιστέψουν και να τη

βοηθήσουν. Πολλές τοπικές κοινωνίες συνεργούν στη δικαιολόγηση και την παράβλεψη της βίας κατά των γυναικών και επιδοκιμάζουν σιωπηλά τις παραλείψεις της πολιτείας να οδηγήσει τους δράστες ενώπιον της δικαιοσύνης.

Το ζήτημα της ατιμωρησίας για τη βία κατά των γυναικών είναι σύνθετο. Πολλές γυναίκες είναι απρόθυμες να στραφούν εναντίον συγγενών τους μέσω του νομικού συστήματος, εξαιτίας συναισθηματικών δεσμών και του φόβου μήπως χάσουν την κηδεμονία των παιδιών τους. Οι γυναίκες αποθαρρύνονται, επίσης, από την αναζήτηση δικαιοσύνης μέσω των δικαστηρίων επειδή τα συστήματα ποινικής δικαιοσύνης, πάρα πολύ συχνά, τις καθιστούν υπεύθυνες για τη βία, υποστηρίζοντας ότι αυτή «ενθαρρύνθηκε» ή «υποκινήθηκε» από τη συμπεριφορά της ίδιας της γυναίκας. Από τη στιγμή που οι γυναίκες συχνά στερούνται την ίση πρόσβαση στα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα, πολλές δεν έχουν την οικονομική ή άλλη δυνατότητα να προσφύγουν στο νομικό σύστημα.

Λογοδοσία

Μερικές φορές, οι κυβερνητικοί φορείς όπως η αστυνομία ή οι δυνάμεις ασφαλείας ευθύνονται άμεσα για πράξεις βίας κατά των γυναικών. Παρ' όλα αυτά, σε πολλές περιπτώσεις, ο δράστης δεν είναι ένας εκπρόσωπος της πολιτείας αλλά ένας ιδιώτης, μια ομάδα ατόμων ή μια οργάνωση. Σύζυγοι, συγγενείς, γιατροί, θρησκευτικοί ηγέτες, μέσα ενημέρωσης, προϊστάμενοι και επιχειρήσεις, όλοι αυτοί μπορεί να φέρουν ευθύνες για πράξεις βίας κατά των γυναικών. Η Διεθνής Αμνηστία πιστεύει πως αυτοί οι ιδιώτες (μη κρατικά όργανα) πρέπει να σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όλοι έχουμε κάποια βασικά καθήκοντα σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η κοινότητα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κατά παράδοση, θεωρεί τις κυβερνήσεις υπεύθυνες για την αποτυχία τους να αποτρέψουν τη βία κατά των γυναικών, και προσβλέπει σε αυτές για τη λήψη μέτρων για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Πολλές άλλες ομάδες ανθρώπων έχουν εξουσία πάνω στις ζωές των γυναικών και πρέπει να λογοδοτούν όταν διαπράττουν ή παραβλέπουν πράξεις βίας

κατά των γυναικών, ή όταν αποτυγχάνουν να εκπληρώσουν τις ευθύνες τους για την προστασία των γυναικών από τη βία.

Σε πολλές χώρες υπάρχουν παράλληλες αρχές, που διοικούνται από τους πρεσβύτερους του γένους, από τους αρχηγούς της φυλής ή από θρησκευτικούς ηγέτες και ασκούν επίσημο ή ανεπίσημο έλεγχο στις ζωές των γυναικών. Μερικές φορές διαπράττουν πράξεις βίας κατά των γυναικών. Άλλοτε ενθαρρύνουν ή επιτρέπουν τέτοιες πράξεις. Παρ' όλα αυτά, σε χώρες όπου το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης είναι αναποτελεσματικό, οι αρχές αυτού του είδους μπορούν να είναι -σε μερικές περιπτώσεις- το μόνο αποτελεσματικό μέσο επανόρθωσης για τις γυναίκες που διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Η εξουσία πάνω σε καίρια δικαιώματα των γυναικών, όπως η εκπαίδευση και οι κοινωνικές υπηρεσίες, εναπόκειται συχνά στις τοπικές ή δημοτικές αρχές και όχι στις εθνικές κυβερνήσεις. Αυτές οι αρχές έχουν επίσης τη δύναμη να προστατεύσουν τις γυναίκες από τη βία, μέσω της αστυνομίας, των δικαστηρίων και των καταφυγίων για τα θύματα της βίας.

Κάποιες από τις πιο φρικτές περιπτώσεις βιασμού, ακρωτηριασμού και φόνου γυναικών και κοριτσιών, που διαπράχθηκαν τόσο από κυβερνητικές δυνάμεις όσο και από ένοπλες ομάδες, ανέκυψαν από τις πρόσφατες συγκρούσεις ανά τον κόσμο. Οι ένοπλες ομάδες πρέπει να λογοδοτούν για τις πράξεις βίας κατά των γυναικών που διαπράττουν οι δυνάμεις τους.

Η λογοδοσία μπορεί να είναι ιδιαίτερα δύσκολο να επιτευχθεί όταν η μορφή της κακοποίησης διασχίζει εθνικά σύνορα. Η σωματεμπορία γυναικών και κοριτσιών, η κακομεταχείριση των μεταναστών εργαζομένων ή των προσφύγων και τα βιάσματα

των αντικανονικών ή χωρίς έγγραφα μεταναστών, θέτουν ιδιαίτερες προκλήσεις για το πώς μπορεί να διασφαλιστεί η προστασία και η δυνατότητα επανόρθωσης για τις γυναίκες εκείνες, για τις οποίες καμία χώρα δεν παραδέχεται τις ευθύνες της.

Το πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ένα από τα επιτεύγματα των ακτιβιστών για τα δικαιώματα των γυναικών ήταν ότι απέδειξαν πως η βία κατά των γυναικών αποτελεί παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το βήμα αυτό μεταβάλλει την αντίληψη της βίας κατά των γυναικών, από ιδιωτικό ζήτημα σε θέμα δημόσιου ενδιαφέροντος, και σημαίνει ότι οι δημόσιες αρχές είναι υποχρεωμένες να προβούν σε ενέργειες. Η παράλληλη ανάπτυξη προτύπων για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο ενισχύει αυτή την υποχρέωση λογοδοσίας.

Από τη στιγμή που η βία κατά των γυναικών τοποθετείται στο πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δημιουργείται μία κοινή γλώσσα εργασίας για τους ακτιβιστές κατά της βίας και διευκολύνεται η ανάπτυξη παγκόσμιων και περιφερειακών δικτύων. Αυτά τα δίκτυα επιπλήττουν τις ίδιες τους τις κυβερνήσεις και υποκινούν την καθιέρωση νέων διεθνών νομικών προτύπων και πρακτικών. Η ρητή κατάταξη του βιασμού στα εγκλήματα πολέμου και τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, στα καταστατικά των διεθνών ποινικών δικαστηρίων, αποτελεί παράδειγμα αυτών των νέων προτύπων.

Το πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εξειδικεύει επίσης τις υποχρεώσεις που υπέχουν οι κυβερνήσεις, με βάση το διεθνές δίκαιο, να προάγουν και να προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών. Παρέχει μηχανισμούς για να καθίστανται οι κυβερνήσεις υπόλογες εάν παραλείψουν να ανταποκριθούν σε αυτές τις υποχρεώσεις.

Ένα από τα πιο ισχυρά χαρακτηριστικά του πλαισίου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι η βασική αρχή ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι οικουμενικά: όλοι οι άνθρωποι έχουν ίσα δικαιώματα επειδή είναι άνθρωποι. Η επίκληση της οικουμενικότητας αντικρούει μία από τις συνηθέστερες δικαιολογίες για τη χρήση βίας κατά των γυναικών: ότι είναι αποδεκτή επειδή αποτελεί μέρος της κουλτούρας της κοινωνίας. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να μπορούν να απολαμβάνουν όλα τα

ανθρώπινα δικαιώματα και η κουλτούρα ή η παράδοση δεν δικαιολογούν την παραβίαση των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών.

Ο αγώνας για να καθιερωθούν τα δικαιώματα των γυναικών ως ανθρώπινα δικαιώματα δεν ήταν εύκολος. Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, οι ομάδες της κοινωνίας των πολιτών και οι πολιτικές παρατάξεις δεν είναι απρόσβλητες από τις κυρίαρχες κοινωνικές συμπεριφορές, και κάποιες συνεχίζουν να μην αναγνωρίζουν τα δικαιώματα των γυναικών ως ανθρώπινα δικαιώματα. Αναμφίβολα, κάποιες περιλαμβάνουν στους κόλπους τους άνδρες που είναι και οι ίδιοι δράστες πράξεων βίας κατά των γυναικών.

Σε κοινότητες ή κοινωνίες που θεωρούν ότι ο ρόλος της γυναίκας περιορίζεται στις οικογενειακές υποχρεώσεις, οι ακτιβίστριες και οι ακτιβιστές για τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών έχουν να ξεπεράσουν την προκατάληψη που θέλει τις γυναίκες να μην αναλαμβάνουν ηγετικό ρόλο. Οι γυναίκες που διαμαρτύρονται για μεροληπτικούς νόμους και πρακτικές, κατηγορούνται συχνά ως προδότες της πίστης ή της κουλτούρας τους ή ως εχθροί του κράτους. Οι ακτιβίστριες και οι ακτιβιστές που προωθούν δικαιώματα με κεντρική σημασία για την ταυτότητα και την αυτονομία της γυναίκας, όπως τα γενετήσια και τα αναπαραγωγικά δικαιώματα, αντιμετωπίζουν ιδιαίτερη εχθρότητα.

Παρά τους κινδύνους, τα προγράμματα και τα σχέδια για την αντιμετώπιση, την καταπολέμηση και την πρόληψη της βίας κατά των γυναικών έχουν σημειώσει άνηση τις τελευταίες δεκαετίες. Λειτουργεί πλέον σε όλα τα μέρη του κόσμου ένα τεράστιο φάσμα πρωτοβουλιών κατά της βίας. Κάποιες διευθύνονται από μικρές ομάδες απλών γυναικών, άλλες από μεγάλες διεθνείς οργανώσεις, κάποιες άλλες από κυβερνήσεις. Επιπλέον, οι αυξανόμενες ερευνητικές προσπάθειες έχουν οδηγήσει σε μία όλο και πιο λεπτομερή και εμπειριστατωμένη γνώση και κατανόηση των αιτίων και των συνεπειών της βίας κατά των γυναικών. Όμως η βία συνεχίζεται.

Τα στατιστικά στοιχεία για τη βία κατά των γυναικών αποκαλύπτουν μία παγκόσμια κατάσταση, καταστροφική για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η βία κατά των γυναικών αν ο κόσμος σμικρυνθεί σε ένα παγκόσμιο χωριό 1.000 ατόμων:

-500 είναι γυναίκες

-Θα ήταν 510, αλλά 10 δεν γεννήθηκαν ποτέ εξαιτίας επιλεκτικής λόγω φύλου άμβλωσης.

-300 είναι από την Ασία.

-167 θα ξυλοκοπηθούν στη διάρκεια της ζωής τους.

-100 θα είναι θύματα βιασμού ή απόπειρας βιασμού κατά τη διάρκεια της ζωή τους.

Γεωγραφική κατανομή της βίας κατά των γυναικών:

-Ανεξαρτήτως περιοχής, οι βιασμοί σπάνια καταγγέλλονται και οι δράστες χαιρούν ατιμωρησίας, κυρίως στις εμπόλεμες περιοχές, όπου η σεξουαλική βία γιγαντώνεται. Η ενδοοικογενειακή βία δεν λείπει, δυστυχώς, από καμία χώρα του πλανήτη.

-Ασία:

Δεν υπάρχει καμία προστασία για τις γυναίκες που ζουν στις χώρες του Κόλπου, καθώς την κηδεμονία τους την έχει άνδρας συγγενής.

Σε Ινδία, Ινδονησία, Σρι Λάνκα και Μαλαισία εφαρμόζεται ακόμη ο ακρωτηριασμός των σεξουαλικών οργάνων.

Σε Ιράν, Τουρκία, Πακιστάν γίνονται ακόμη «φόντοι τιμής».

-Αφρική:

Σε 28 χώρες υφίσταται ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων των κοριτσιών, βάρβαρος αναχρονισμός που αρκετοί μετανάστες έχουν φέρει και στις χώρες υποδοχής στην Ευρώπη.

Οι βιασμοί στις εμπόλεμες περιοχές είναι μαζικοί (Κονγκό, Σουδάν/Νταρφούρ, Ρουάντα, Σιέρα Λεόνε) και εκτεταμένη η σεξουαλική δουλεία και το τράφικινγκ γυναικών.

Η σεξουαλική βία κατά των γυναικών έχει οδηγήσει σε υψηλότερα ποσοστά μόλυνσης από τον ιό του AIDS: ειδικότερα στα κορίτσια και

στις νεαρές γυναίκες στην υποσαχάρια Αφρική, που συχνά αναφέρουν ότι εξαναγκάστηκαν σε σεξουαλική συνεύρεση, η διάδοση του ιού του AIDS είναι τρεις φορές υψηλότερη από τον μέσο όρο των αγοριών στις αντίστοιχες ηλικίες.

Στη Νότια Αφρική σκοτώνεται μία γυναίκα κάθε 18 ώρες.

-Αμερική:

Στις ΗΠΑ, ένα όπλο στο σπίτι αυξάνει τον κίνδυνο της δολοφονίας κατά 41%, δηλαδή κατά 272 γυναίκες. Μία στις τρεις γυναίκες ιθαγενείς θα βιαστεί στη διάρκεια της ζωής της.

Μεξικό: Αδιερεύνητες και ατιμώρητες παραμένουν απαγωγές, βιασμοί και δολοφονίες γυναικών στο Χουάρες. Το ίδιο συμβαίνει και με γυναίκες στη Γουατεμάλα.

Κολομβία: «Εξαφανίζεται» μία γυναίκα κάθε 14 μέρες.

-Ευρώπη: Χαρακτηρίζεται ανεπαρκής η προστασία στα θύματα ενδοοικογενειακής βίας ενώ ατιμωρησία ή απροθυμία παραπομπής περιβάλλει τους δράστες των επιθέσεων.

Στη Ρωσία δολοφονήθηκαν 14.000 γυναίκες το 1999, στη Βρετανία δολοφονούνται από τους συντρόφους τους περίπου δύο γυναίκες την εβδομάδα και στην Ισπανία μία κάθε πέντε μέρες.

Στο Κόσσοβο είναι οι ίδιες οι διεθνείς δυνάμεις που έχουν συμβάλει στην αύξηση του τράφικινγκ, στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη βιάστηκαν δεκάδες χιλιάδες γυναίκες στο πεντάμηνο διάστημα των συγκρούσεων, το

1992. Αυτού του είδους τα στατιστικά στοιχεία αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου.

Ενδοοικογενειακή βία

Η ενδοοικογενειακή βία είναι η αθέατη βία, που συμβαίνει πίσω από κλειστές πόρτες και θεωρείται, δυστυχώς ακόμη και σήμερα, αυστηρά οικογενειακή υπόθεση. Είναι ένα από τα πιο καλά κρυμμένα μυστικά. Τα ίδια τα θύματα, τις περισσότερες φορές, δεν αντιδρούν. Αλλά και όσοι γνωρίζουν δεν επεμβαίνουν, για να τη σταματήσουν. Μια γυναίκα

που κακοποιείται έχει ανάγκη την άμεση παρέμβασή μας. Αντιδρώντας, μπορούμε να σώσουμε μια ζωή. Η ανοχή διαιωνίζει το πρόβλημα.

Μορφές

Σωματική κακοποίηση είναι, όταν ο άντρας:

Χτυπάει τη γυναίκα, στο πρόσωπο ή το σώμα, με τα χέρια του ή τα πόδια του.

Την απειλεί ή της επιτίθεται, με αιχμηρά αντικείμενα.

Τη σπρώχνει βίαια.

Ψυχολογική κακοποίηση είναι, όταν ο άντρας:

Χρησιμοποιεί προσβλητικά λόγια, την εξευτελίζει, την ταπεινώνει, τη βρίζει.

Την υποτιμά, τη μειώνει, την κάνει να αισθάνεται ότι δεν είναι άξια να πει ή να κάνει τίποτα σωστά.

Προσπαθεί να την απομονώσει, από το φιλικό και οικογενειακό της περιβάλλον και, συστηματικά, σχολιάζει αρνητικά και κατακρίνει τις σχέσεις, που έχει μαζί τους.

Αποθαρρύνει κάθε προσπάθειά της, για εύρεση εργασίας.

Προσπαθεί να την έχει οικονομικά εξαρτημένη.

Δεν της επιτρέπει να διαχειρίζεται τα περιουσιακά της στοιχεία.

Την αναγκάζει να ζητά χρήματα ή έγκριση, για όλες τις προσωπικές ή οικογενειακές ανάγκες, ακόμα κι αν εργάζεται.

Την υποβάλλει σε ψυχολογικούς εκβιασμούς και διλήμματα.

Σεξουαλική κακοποίηση είναι, όταν ο άντρας:

Εξαναγκάζει τη γυναίκα σε συνουσία, χωρίς τη θέλησή της.

Την αντιμετωπίζει σαν σεξουαλικό αντικείμενο και κριτικάρει τη σεξουαλική της συμπεριφορά.

Η ενδοοικογενειακή βία είναι η πιο συνηθισμένη μορφή άσκησης σωματικής, ψυχολογικής, σεξουαλικής ή και οικονομικής βίας από έναν άντρα σε μία γυναίκα και η σωματική η πιο επικίνδυνη και φανερό εκδήλωσή της, γιατί βάζει σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα μίας γυναίκας. Συνήθως ξεκινά με ένα χαστούκι, κλιμακώνεται και καταλήγει σε καθημερινό εφιάλτη με τα εξής στάδια: επίθεση, μετάνοια, συγγνώμη, υπόσχεση ότι δεν θα επαναληφθεί, περίοδο συμφιλίωσης και ξανά επίθεση.

Η ψυχολογική ή οικονομική βία μπορεί να μην καταλήγουν πάντα και σε σωματική, μία σωματικά όμως κακοποιημένη γυναίκα έχει σίγουρα κακοποιηθεί και ψυχολογικά. Ο σύντροφος ή ο σύζυγός της ελέγχει τη ζωή της, την απομονώνει από το περιβάλλον της, της στερεί την ελευθερία, την εκβιάζει, την απειλεί, με αποτέλεσμα εκείνη να χάσει τον αυτοσεβασμό της, να απομονωθεί και να καταλήξει σε αρκετές περιπτώσεις με σοβαρές ψυχικές διαταραχές όπως μελαγχολία και κατάθλιψη. Άλλοτε, η άσκηση βίας είναι οικονομική οδηγώντας σε πλήρη εξάρτηση της γυναίκας από το σύζυγο ή σύντροφό της, ο οποίος ελέγχει απόλυτα τα έσοδα και τα έξοδά της και της αφαιρεί το δικαίωμα να διαχειρίζεται τα χρήματά της.

Η σιωπή δεν είναι πάντα χρυσός

Μια γυναίκα-θύμα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι δεν ευθύνεται για την βία που ασκείται πάνω της και ότι δεν θα πρέπει να περιμένει να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή της για να αντιδράσει. Η κακοποίησή της αποτελεί ποινικό αδίκημα και έτσι θα πρέπει να αντιμετωπίζεται. Δυστυχώς, δεν αντιδρούν όλες οι γυναίκες με τον ίδιο τρόπο στη βία που τους ασκείται. Κάποιες διεκδικούν το δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια, ενώ κάποιες άλλες δεν καταφέρνουν να προστατέψουν τον εαυτό τους και υποτάσσονται στη "μοίρα" τους.

Η γυναίκα-θύμα θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να ασκεί οποιαδήποτε μορφή βίας πάνω της. Άλλωστε, αν επιλέξει να μην αντιδράσει, θα βρεθεί σύντομα σε αδιέξοδο. Και αυτό γιατί η αποδοχή μιας βίαιης συμπεριφοράς ενθαρρύνει το θύτη να συνεχίσει τις επιθέσεις και προκαλεί στην ίδια αισθήματα ντροπής και

ενοχής. Αν μάλιστα φθάσει στο σημείο να κατηγορεί τον εαυτό της για ότι της συμβαίνει, χάνει τον αυτοσεβασμό και την αυτοπεποίθησή της.

Αυτό που θα πρέπει να συνειδητοποιήσει είναι ότι η αποτελεσματικότερη μορφή αντίδρασης είναι η υπεράσπιση του εαυτού της και όχι η απομόνωση. Συζητώντας το πρόβλημά της, θα μπορέσει να εξωτερικεύσει τα αισθήματά της και να βρει ένα τρόπο αντιμετώπισής του. Ακόμη και αν η γυναίκα-θύμα θεωρεί ότι η περίπτωση της δεν είναι σοβαρή, καλό θα ήταν να απευθυνθεί σε κάποιον ειδικό ή σε κάποια γυναικεία οργάνωση και να βρει το θάρρος και το κουράγιο να προστατέψει τον εαυτό της από μία νέα επίθεση.

Προφίλ δράστη

Οι δράστες μπορεί να είναι οποιουδήποτε μορφωτικού, οικονομικού, πολιτισμικού επιπέδου και να ανήκουν, σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Έχουν αυστηρά προκαθορισμένες αντιλήψεις, για το στερεότυπο ανδρικό ρόλο, μέσα στην οικογένεια. Στην πλειοψηφία τους, έχουν μια επιτηδευμένα άψογη κοινωνική συμπεριφορά.

Προφίλ θύματος

Οι γυναίκες, κάτω από τέτοιες συνθήκες, συνήθως, σιωπούν, κλείνονται στον εαυτό τους, χάνουν τον αυτοσεβασμό και την αυτοπεποίθησή τους, η αυτοεκτίμηση τους μειώνεται, νιώθουν παγιδευμένες και, συχνά, παρουσιάζουν συμπτώματα μελαγχολίας και κατάθλιψης. Συνήθως, θεωρούν τον εαυτό τους υπαίτιο, για ότι τους συμβαίνει.

Έρευνα που εκπόνησε η Γενική Γραμματεία Ισότητας

Το υλικό της έρευνας προέρχεται από γυναίκες-θύματα, που ζήτησαν αρωγή στα Συμβουλευτικά Κέντρα Αθήνας - Πειραιά της Γενικής Γραμματείας Ισότητας, κατά το χρονικό διάστημα 1.1.2005 έως 31.10.2005.

Συγκεκριμένα, στα κέντρα αυτά έγιναν 2.035 κλήσεις γυναικών όλων των κοινωνικών τάξεων. Από τις γυναίκες-θύματα οι 810 έκλεισαν και ραντεβού με τις ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς και νομικούς των Κέντρων, ώστε να τις συμβουλευσουν πώς θα διαχειριστούν το

τραγικό φαινόμενο που συμβαίνει πίσω από τις κλειστές πόρτες των σπιτιών τους. Αναλυτικότερα, από την έρευνα προέκυψε ότι: το 16% των γυναικών - θυμάτων ενδοοικογενειακής βίας που απευθύνθηκαν στα Συμβουλευτικά Κέντρα, είναι αλλοδαπές, παντρεμένες ή σύντροφοι Ελλήνων. Απ' αυτές, οι 4 από τις 10 αλλοδαπές προέρχονται από τα Βαλκάνια. Στη πλειονότητά τους είναι νόμιμες και εργάζονται στη χώρα μας, γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα και επίσης από τη δημοσιότητα του θέματος, αλλά και την παρατηρητικότητα τους, ξέρουν σε ποιους φορείς θα απευθυνθούν για να ζητήσουν βοήθεια.

Το 68% των γυναικών που υπέστησαν κακοποίηση και απευθύνθηκαν στα Συμβουλευτικά Κέντρα Αθήνας και Πειραιά είναι έγγαμες. Ήλιο προσοχής είναι το γεγονός ότι το 20,5%, δηλαδή περίπου 1 στις 5 γυναίκες είναι διαζευγμένες ή σε διάσταση, δηλαδή έχουν ήδη απομακρυνθεί από το δράστη πριν προσέλθουν στα Συμβουλευτικά Κέντρα.

Ο μύθος ότι η κακοποιημένη γυναίκα είναι συνήθως χαμηλού μορφωτικού επιπέδου δεν επιβεβαιώνεται. Εντυπωσιακή είναι η διαπίστωση ότι 7 στις 10 γυναίκες είναι δευτεροβάθμιας, τεχνολογικής ή πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Άξιο προσοχής είναι το γεγονός ότι 3 στις 10 γυναίκες-θύματα ενδοοικογενειακής βίας είναι απόφοιτες τεχνολογικών ή πανεπιστημιακών σχολών. Συνεπώς, η γυναίκα ενδέχεται να καταστεί θύμα βίας ανεξαρτήτως του μορφωτικού επιπέδου της.

Μια γυναίκα καθίσταται θύμα κακοποίησης, ανεξαρτήτως της οικονομικής της κατάστασης. Σύμφωνα με την έρευνα προκύπτει ότι 6 στις 10 γυναίκες που υπέστησαν κακοποίηση και προσήλθαν στα Συμβουλευτικά Κέντρα της Γενικής Γραμματείας Ισότητας βρίσκονται σε μέτρια ή καλή οικονομική κατάσταση.

Ακόμη, 1 στις 3 γυναίκες-θύματα ενδοοικογενειακής βίας (ποσοστό που αντιστοιχεί στο 34%), ομολόγησε ότι παντρεύτηκε το δράστη ενώ είχε δείγματα βίαιης συμπεριφοράς του (ψυχολογική, σωματική ή σεξουαλική κακοποίηση) και πριν από το γάμο μαζί του. Ωστόσο, τα

δείγματα αυτά βίαιης συμπεριφοράς δεν αποτέλεσαν ανασταλτικό παράγοντα για την απόφασή της να προχωρήσει σε γάμο μαζί του.

Δράστες ενδοοικογενειακής βίας είναι πρωτίστως οι σύζυγοι, το ποσοστό ανέρχεται στο μέγεθος του 83%, ενώ στις απλές συντροφικές σχέσεις μόνο ένα ποσοστό της τάξης του 10% κακοποιεί τη σύντροφό του.

Επίσης καταγράφηκε ότι κακοποίηση της γυναίκας γίνεται και από άτομα του οικογενειακού ή κοινωνικού της περίγυρου (πατέρας, αδελφός, τέκνο, άλλο).

Τα θύματα ομολογούν σε αναλογία 2 στις 3 ότι βρίσκονται σ' αυτήν τη σχέση περισσότερο από 10 έτη.

Ακόμα οι 3 από τις 5 γυναίκες που υπέστησαν κακοποίηση και προσήλθαν στα Συμβουλευτικά Κέντρα της Γ.Γ.Ι. ανέφεραν ότι βιώνουν ψυχολογική και σωματική βία.

Τρεις στις 4 γυναίκες-θύματα ενδοοικογενειακής βίας έχουν αναζητήσει βοήθεια στο παρελθόν (Αστυνομία, δικαστήρια, νοσοκομεία, πρόνοια κ.λπ.), πριν απευθυνθούν στα Συμβουλευτικά Κέντρα της Γενικής Γραμματείας Ισότητας. Έρα είναι έκδηλη τόσο η ανάγκη της ύπαρξης εξειδικευμένων δομών για την παροχή βοήθειας, όσο και η νομοθεσία που θα δράσει ανασταλτικά για τους άνδρες.

Οι δράστες ενδοοικογενειακής βίας μπορεί να είναι οποιοδήποτε μορφωτικού και οικονομικού επιπέδου. Το φαινόμενο της βίας είναι διαταξικό. Συγκεκριμένα όσον αφορά στο μορφωτικό επίπεδο των δραστών, κατά προσέγγιση 6 στους 10 δράστες είναι δευτεροβάθμιας, τεχνολογικής ή πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Ειδικότερα, 1 στους 4 δράστες είναι ανώτερης ή ανώτατης εκπαίδευσης. Όσον αφορά δε την εργασιακή κατάσταση των δραστών, μόλις 1 στους 10 δράστες είναι άνεργος.

Η κατανάλωση αλκοόλ ή η χρήση τοξικών ουσιών σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί την κύρια αιτία εκδήλωσης βίας. Ωστόσο μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να επιδρά έμμεσα στην εκδήλωσή της. Σύμφωνα με τη δειγματοληπτική στατιστική αξιοποίηση στοιχείων που αφορούν

την κακοποίηση, 2 στους 3 δράστες ενδοοικογενειακής βίας δεν κάνουν χρήση ουσιών (αλκοόλ, ναρκωτικά, ψυχοφάρμακα).

Τι πρέπει να κάνετε, αν είστε θύμα σωματικής κακοποίησης

* Αν υπάρχει σωματική κακοποίηση και μπορείτε να φύγετε, πηγαίνετε σε ένα εφημερεύον νοσοκομείο, σε σταθμό Α' Βοηθειών ή καλέστε το 166.

* Αν ο σύντροφός σας σας εμποδίζει να φύγετε, φωνάξτε βοήθεια ή καλέστε το 100.

* Μπορείτε να πάτε στο Αστυνομικό Τμήμα για να υποβάλετε μήνυση ή για να ζητήσετε να του γίνουν συστάσεις.

* Σκόπιμο είναι επίσης να ζητήσετε να καταγραφεί το γεγονός στο βιβλίο συμβάντων του Τμήματος ή στα βιβλία του νοσοκομείου.

* Μπορείτε να καταφύγετε και στην Εισαγγελία για να υποβάλετε μήνυση ή για να του γίνουν συστάσεις από τους αστυνομικούς. Αν ο σύντροφός σας είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος, ο εισαγγελέας μπορεί να εκδώσει ένταλμα συλλήψεως.

* Επίσης, μπορείτε να πάρετε σημείωμα για να εξεταστείτε από τον ιατροδικαστή. Μία ιατροδικαστική βεβαίωση αποτελεί χρήσιμο στοιχείο σε περίπτωση ποινικής δίωξης ή διαζυγίου.

* Αν θέλετε να απομακρυνθείτε από το σπίτι σας, καλό είναι να προχωρήσετε σε ασφαλιστικά μέτρα για μετοίκηση.

* Αν έχετε πάρει μαζί σας τα παιδιά, θα πρέπει να προχωρήσετε σε ασφαλιστικά μέτρα για να αποκτήσετε την προσωρινή επιμέλεια και διατροφή.

* Αν θέλετε να απομακρύνετε το σύντροφό σας από το σπίτι, θα πρέπει να κάνετε αίτηση για μετοίκηση του.

* Τη σκοπιμότητα ή όχι των παραπάνω μέτρων, ανάλογα με την περίπτωση σας, μπορεί να σας την αναλύσει ο δικηγόρος ή νομικός που βρίσκεται στο Κέντρο για Κακοποιημένες Γυναίκες.

Πώς μπορείτε να βοηθήσετε ένα θύμα κακοποίησης

- * Προσπαθήστε να του δείξετε ότι βρίσκεστε δίπλα του και πως είστε διατεθειμένη να μοιραστείτε το πρόβλημά του.
- * Ενημερώστε το για τις υπηρεσίες όπου μπορεί να απευθυνθεί. Αν δεν μπορεί ή διστάζει, αναλάβετε το εσείς και πληροφορήστε το για το τι μπορεί να κάνει.
- * Αν δεν τολμά να επισκεφτεί μόνο του κάποια από τις υπηρεσίες υποστήριξης, πηγαίνετε μαζί του.
- * Συζητήστε μαζί του, χωρίς όμως να το πιέσετε να πάρει κάποια απόφαση.
- * Βοηθήστε το να πιστέψει στον εαυτό του, στις ικανότητες και τις δυνάμεις του.
- * Προσφέρετε του την υλική βοήθεια που μπορεί να έχει ανάγκη: χρήματα, προσωρινή στέγη ή φιλοξενία, απασχόληση.
- * Αν βρίσκεται σε κρίση ή σε κατάσταση πανικού, συνοδεύστε το στην αστυνομία, σε δικηγόρο ή ιατροδικαστή.
- * Αν είστε αυτόπτης μάρτυρας περιστατικού κακοποίησης, μη μείνετε απλοί θεατές αλλά αντιδράστε για να αποτρέψετε μία ακόμη πιο δυσάρεστη εξέλιξη.

Νομοθετικό πλαίσιο

Η βία ενάντια στις γυναίκες ως κοινωνικό φαινόμενο αποτελεί αντικείμενο ρύθμισης των κανόνων του Δικαίου της Ελληνικής Νομοθεσίας. Οι συγκεκριμένες διατάξεις όμως αναφέρονται κυρίως γενικά στα εγκλήματα κατά της προσωπικής ελευθερίας, της τιμής και της προσωπικότητας του ατόμου, καθώς και στα εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας.

Στα πλαίσια αυτών των γενικών κανόνων υπάρχουν και ορισμένες διάσπαρτες εξειδικεύσεις που αντιμετωπίζουν ζητήματα βίας κατά των γυναικών.

Η βία που ασκείται κατά των γυναικών εκδηλώνεται με πολλαπλές μορφές συμπεριφοράς, που θίγει είτε τη σωματική τους υπόσταση είτε την ψυχική και πνευματική τους οντότητα.

Νομοθετικά οι προβλεπόμενες μορφές βίας είναι αυτές που ρυθμίζονται κυρίως από τις γενικές διατάξεις του Αστικού και Ποινικού Δικαίου αλλά και από άλλους ειδικούς Νόμους (Εργατικό Δίκαιο κλπ.) και αφορούν τις παρακάτω περιπτώσεις:

Α. Σωματικές βλάβες (ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤ, άρθρα 308,308Α,309,310,311,314, 315).

Β. Εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής (ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18, άρθρα 336, 337, 338, 343, 344).

Γ. Εγκλήματα κατά της τιμής (ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ, άρθρα 361, 361Α, 368).

Δ. Προσβολή της προσωπικότητας (ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ: άρθρο 57, 59, 932).

Οι διατάξεις περί βιασμού έχουν μεταρρυθμιστεί τελευταία με το Ν.1419/1984.

Καθιερώθηκε η αυτεπάγγελτη δίωξη για τα εγκλήματα βιασμού.

Ο συζυγικός βιασμός δεν αποτελεί ιδιαίτερο αδίκημα. Είναι δυνατόν όμως να στηριχθεί στον εξαναγκασμό του άλλου σε ανοχή, ή στην επιχείρηση ασελγούς πράξης με σωματική βία ή με απειλή σοβαρού και άμεσου κινδύνου, χωρίς βεβαίως να υπάρχει σχετική νομολογία των Δικαστηρίων μέχρι σήμερα.

Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση άσκησης ψυχολογικής βίας, όπου δεν συνίσταται ιδιαίτερο αδίκημα αλλά κάθε σχετική μορφή βίας συνιστά προσβολή της προσωπικότητας του ατόμου που και αυτή ρυθμίζεται από τις γενικές διατάξεις του Αστικού και Ποινικού Κώδικα.

Ιδιαίτερα για το αδίκημα της παρενόχλησης στους χώρους δουλειάς ή οπουδήποτε αλλού η Ελληνική Νομοθεσία παρέχει προστασία στις

γυναίκες, με γενικές όμως διατάξεις που υπάρχουν διάσπαρτες είτε στον Αστικό και Ποινικό Κώδικα είτε σε ειδικότερους νόμους.

Μέτρα για την αντιμετώπιση της βίας ενάντια στις γυναίκες

- Συντονισμός των υπηρεσιών κυρίως της αστυνομίας και του δικαστικού σώματος για την αντιμετώπιση του προβλήματος.
- Ίδρυση Κέντρων για γυναίκες που έχουν υποστεί κακοποίηση ή βία οποιασδήποτε μορφής σε όλη τη χώρα.
- Διοργάνωση ειδικών σεμιναρίων ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης ατόμων που ασχολούνται επαγγελματικά με θέματα βίας (π.χ. δικαστικοί, αστυνομικοί, νοσηλευτικό προσωπικό κλπ).
- Προτεραιότητα στην έρευνα για τη βία κατά των γυναικών.
- Κατάρτιση οδηγού καταγραφής περιστατικών βίας κάθε μορφής κατά των γυναικών, που θα προωθηθεί από τα συναρμόδια Υπουργεία Υγείας-Πρόνοιας, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης με δεσμευτικό τρόπο για τις επιμέρους υπηρεσίες.
- Προώθηση νομοθετικής ρύθμισης που να αφορά :
 - α) τη σωματική και σεξουαλική βία κατά των γυναικών κατά την εργασία και
 - β) την προστασία της αξιοπρέπειας ανδρών και γυναικών στους χώρους δουλειάς.

ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

Η παιδική κακοποίηση είναι διαδεδομένη και μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε κουλτούρα, εθνικότητα και κοινωνική τάξη. Μπορεί να έχει τη μορφή σωματικής, συναισθηματικής, λεκτικής ή σεξουαλική κακοποίησης. Κακοποίηση είναι επίσης και η παραμέληση του παιδιού που ενδέχεται να έχει τα ίδια αποτελέσματα με τις άλλες μορφές κακοποίησης, δηλαδή από τραυματισμούς έως και το θάνατο.

Η σωματική κακοποίηση περιλαμβάνει ξυλοδαρμό, κάψιμο ή σπάσιμο των κοκάλων του. Σεξουαλική κακοποίηση είναι ή εσκεμμένη έκθεση

του παιδιού σε σεξουαλικές δραστηριότητες τις οποίες το παιδί δεν κατανοεί και στις οποίες δεν συναινεί. Αυτό σημαίνει πως το παιδί εξαναγκάζεται ή πείθεται για κάποια σεξουαλική δραστηριότητα από κάποιον άλλον. Τέτοια δραστηριότητα μπορεί να είναι άγγιγμα ή χάιδεμα στα γεννητικά όργανα ή το στήθος του παιδιού ή σε κάποιο άλλο μέρος του σώματός του, έκθεση των γεννητικών οργάνων κάποιου άλλου στο παιδί, στοματική επαφή με γεννητικά όργανα καθώς και πρωκτική ή κολπική διείσδυση, οποιαδήποτε μορφή επιδειξιμανίας ή ηδονοβλεψίας και τέλος οποιαδήποτε μορφή έκθεσης του παιδιού σε πορνογραφικό υλικό.

Ως παιδική παραμέληση ορίζεται η εσκεμμένη ή από απερισκεψία στέρηση των απαραίτητων στοιχείων για την επιβίωση του παιδιού, όπως μη παροχή ή ελλιπής παροχή τροφής, ρουχισμού, καταφυγίου ή ιατρικής φροντίδας. Τέλος, η συναισθηματική κακοποίηση περιλαμβάνει στέρηση αγάπης, στοργής, ανακούφισης.

Δεν είναι πάντα εύκολο να αναγνωριστεί ένα κακοποιημένο παιδί. Αυτό γιατί συνήθως τα κακοποιημένα παιδιά δεν παραπονιούνται, από φόβο μη κατηγορηθούν τα ίδια για ότι έχει συμβεί, επειδή νομίζουν πως δεν θα τα πιστέψουν ή γιατί αγαπούν το άτομο που τα κακοποιεί. Για τους παραπάνω κυρίως λόγους, αλλά και γιατί μπορεί να μη θέλουν να αντιμετωπίσουν την αλήθεια, οι γονείς συχνά δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν τα συμπτώματα.

Αν υποψιάζεστε πως κάποιο παιδί κακοποιείται, πρέπει να εξεταστεί επειγόντως από κάποιο ειδικευμένο άτομο ή φορέα καθώς χρειάζεται άμεση υποστήριξη το συντομότερο δυνατόν. Η εξέταση από γιατρό πρέπει να γίνεται το πολύ μέσα στις επόμενες 72 ώρες καθώς τα σημάδια ή οι τραυματισμοί από την κακοποίηση είναι προσωρινά. Επειδή μπορεί να συνυπάρχουν διάφορες μορφές κακοποίησης χρειάζεται ολοκληρωμένη εξέταση από γιατρό. Όσο περισσότερο καιρό υπάρχει ή κακοποίηση τόσο λιγότερες οι πιθανότητες για πλήρη ανάρρωση.

Προσέξτε για ανεξήγητες αλλαγές στο σώμα ή τη συμπεριφορά του παιδιού. Προβείτε σε εξέταση μόνο αν έχετε λόγο να υποπτεύεστε κακοποίηση, αλλιώς μπορεί το παιδί να τρομάξει.

Προσέξτε για τις παρακάτω ενδείξεις:

Σημάδια σωματικής κακοποίησης : κάποιος τραυματισμός (μελανιά, πρήξιμο, εκδορά κοιλιακό ή κρανιακό τραύμα) που δεν μπορεί να εξηγηθεί ή δικαιολογηθεί.

Σημάδια σεξουαλικής κακοποίησης: φοβική συμπεριφορά (εφιάλτες, κατάθλιψη, ασυνήθεις φόβοι, τάσεις φυγής), κοιλιακός πόνος, βραδινή ενούρηση, μόλυνση της ουρικής οδού, πόνος ή αιμορραγία των γεννητικών οργάνων, ύπαρξη σεξουαλικά μεταδιδόμενης ασθένειας, έντονη σεξουαλική συμπεριφορά, ανάρμοστη για την ηλικία του παιδιού.

Σημάδια συναισθηματικής κακοποίησης: ξαφνική αλλαγή στην αυτοεκτίμηση του παιδιού, πονοκέφαλοι ή στομαχόπονοι χωρίς ιατρική αιτία, παράλογοι φόβοι, αύξηση των εφιαλτών ή τάση φυγής.

Σημάδια συναισθηματικής παραμέλησης: μη αύξηση τους βάρους (ιδιαίτερα στα βρέφη), απεγνωσμένη φιλόστοργη συμπεριφορά, μανιώδης όρεξη και κλοπή φαγητού.

Ένας συνδυασμός ατομικών, σχεσιακών, κοινοτικών και κοινωνικών παραγόντων συνεισφέρουν στην αύξηση του ρίσκου κακοποίησης και κακομεταχείρισης ενός παιδιού. Αν και τα παιδιά δεν ευθύνονται για αυτά που υφίστανται, έχει βρεθεί πως κάποια χαρακτηριστικά αυξάνουν τις πιθανότητες να κακοποιηθούν. Οι παρακάτω είναι παράγοντες που συμβάλλουν και όχι άμεσες αιτίες.

Οι υπερβολικές ευθύνες και υποχρεώσεις που μπορεί να έχει η φροντίδα ενός ανάπηρου ή διανοητικά καθυστερημένου παιδιού

Η κοινωνική απομόνωση της οικογένειας

Η έλλειψη κατανόησης των αναγκών του παιδιού, και της ανάπτυξής του

Ιστορικό ενδοοικογενειακής βίας

Η ανέχεια και άλλα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα

Η έλλειψη οικογενειακής οργάνωσης η συνοχής, η διάλυση της οικογένειας, και η βία συμπεριλαμβανομένης και της βίας μεταξύ του ζευγαριού

Η χρήση ουσιών στην οικογένεια

Νέοι, μόνοι ,μη βιολογικοί γονείς

Η ύπαρξη μη ουσιαστικών σχέσεων γονιού-παιδιού και η ύπαρξη αρνητικών αλληλεπιδράσεων

Η ύπαρξη σκέψεων και συναισθημάτων των γονιών που υποστηρίζουν κακοποιητικές συμπεριφορές

Το άγχος ή η ψυχολογική καταπόνηση των γονιών ή άλλες ιδιόμορφες πνευματικές συνθήκες

Αν υποψιάζεστε πως το παιδί σας μπορεί να είναι θύμα κακοποίησης οποιασδήποτε μορφής απευθυνθείτε στον παιδίατρό σας και σε κάποιον αρμόδιο φορέα («χαμόγελο του παιδιού», αστυνομία κ.λ.π). Χρειάζεται να γίνουν άμεσες κινήσεις καθώς όσο περνάει ο καιρός τόσο τα πράγματα χειροτερεύουν για το παιδί. Αν το παιδί σας έχει κακοποιηθεί, μπορεί να είστε ο μόνος ή η μόνη που μπορεί να το βοηθήσει. Μη καθυστερήσετε να αναφέρετε το γεγονός. Η άρνηση του προβλήματος θα κάνει τα πράγματα χειρότερα. Μπορεί να οδηγήσει σε επανάληψη της κακοποίησης μειώνοντας τις πιθανότητες ανάρρωσης του παιδιού. Σε οποιαδήποτε μορφή κακοποίησης η ασφάλεια του παιδιού προέχει.

Χρειάζεται ένα ασφαλές περιβάλλον μακριά από τη πιθανότητα επανάληψης.

Στις περισσότερες περιπτώσεις τα παιδιά που κακοποιούνται υποφέρουν περισσότερο ψυχολογικά παρά σωματικά. Ένα παιδί που κακοποιείται η κακομεταχειρίζεται, μπορεί να παρουσιάσει κατάθλιψη, τάσεις αυτοκτονίας ή βίαιη συμπεριφορά. Ένα μεγαλύτερο παιδί μπορεί

να κάνει χρήση ουσιών ή αλκοόλ, να παρουσιάσει τάσεις φυγής ή να κακοποιήσει άλλους. Ως ενήλικας μπορεί να εμφανίσει διαπροσωπικές και σεξουαλικές δυσκολίες, κατάθλιψη ή αυτοκτονική συμπεριφορά.

Κατά κανόνα, όσο μικρότερη ηλικία έχει το παιδί και όσο στενότερη η σχέση του με αυτόν ή αυτή που το κακοποιεί, τόσο και μεγαλύτερο το ψυχικό του τραύμα.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΗΛΙΚΟΥ

Σοκ στην Πάρο. Θύμα άγριου ξυλοδαρμού έπεσε 15χρονη, η οποία νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση στο «Αττικό» νοσοκομείο.

Η μητέρα είναι αυτή που εντόπισε την κόρη της ημίγυμνη και γεμάτη μώλωπες σε όλο της το σώμα σε παραλία του νησιού, αλλά και με ένα πολύ σοβαρό τραύμα στο κεφάλι. Αρχικά, το κορίτσι διεκομίσθη στο Κέντρο Υγείας της Πάρου, ωστόσο, λόγω της σοβαρότητας της κατάστασής της, μεταφέρθηκε τη νύχτα με ελικόπτερο Super Puma στο «Αττικό» Νοσοκομείο. Από τις εξετάσεις στις οποίες υπεβλήθη, διαπιστώθηκε δε ότι η 15χρονη φέρει και χτύπημα στην κοιλιά, ενώ έχει υποστεί θλάση στον πνεύμονα. Χειρουργήθηκε στο κεφάλι και παραμένει διασωληνωμένη στην Εντατική. Έπειτα από αίτημα του πατέρα της, θα υποβληθεί σε ιατροδικαστική εξέταση για να διαπιστωθεί τυχόν σεξουαλική κακοποίησή της. Για την υπόθεση διενεργείται προανάκριση από το Αστυνομικό Τμήμα της Πάρου.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Στο οικονομικό έγκλημα η επίτευξη μεγάλου οικονομικού ή άλλου οφέλους μέσω διάπραξης παρανομιών είναι μία μόνο από τις δραστηριότητες που αναλαμβάνονται και ασφαλώς όχι ο αποκλειστικός

στόχος των εμπλεκόμενων σ' αυτό. Το έγκλημα δηλ. αυτό έρχεται συνήθως ως απόρροια μιας ριψοκίνδυνης οικονομικής δραστηριότητας και όχι ως ο κύριος στόχος αυτής της δραστηριότητας. Και η μορφή αυτή εγκληματικότητας έχει προσλάβει ιδιαίτερη έκταση στην Ελλάδα, ιδίως από τη δεκαετία '80 και μετά.

Πέρα από τις κλασικές περιπτώσεις φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής, τα τελευταία χρόνια, έχουν σημειώσει έξαρση δραστηριότητες όπως οι μεθοδευμένες τελωνειακές παραβάσεις (κυρίως λαθρεμπόριο υγρών καυσίμων), η παράνομη λήψη επιχορηγήσεων και επιδοτήσεων από κοινοτικά κονδύλια («ευρωπαϊκά» - π.χ. δημιουργία «νέων» θέσεων με απόλυση του προσωπικού και επαναπρόσληψή του στην ίδια επιχείρηση με άλλο όνομα), η εξαπάτηση, με εικονικές αγορές μετοχών, εις βάρος ατόμων που επενδύουν τα εισοδήματά τους στο Χρηματιστήριο, η οικειοποίηση τραπεζικών καταθέσεων προς ίδιον όφελος, η παραβίαση διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας (ιδίως παράνομη κυκλοφόρηση μαγνητοταινιών και ψηφιακών κασετών – CDs ή DVDs), η διευκόλυνση ξεπλύματος χρημάτων από τράπεζες, ανταλλακτήρια, καζίνο κ.λπ., η νόθευση του ανταγωνισμού με την αθέμιτη προώθηση trusts και cartels ή με καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης επιχειρήσεων, καθώς και η ανάπτυξη εξελιγμένων μεθόδων προς αποφυγή πληρωμής φόρων – π.χ. εικονική μεταβίβαση κεφαλαίων από την Ελλάδα σε θυγατρικές ή υπεράκτιες εταιρείες του εξωτερικού, καθώς και η αλλοίωση της εικόνας των πραγματικών κερδών μιας εταιρείας μέσω υπερτιμολόγησης εισαγομένων προϊόντων και υποτιμολόγησης εξαγομένων.

Ια Έχουμε αύξηση της εγκληματικότητας στην Ελλάδα;

Ο συνήθης όγκος βεβαιωμένης (από την Αστυνομία) συνολικής εγκληματικότητας, δηλ. πλημμελημάτων και κακουργημάτων, κάθε χρόνο σημειώνει τις τελευταίες δεκαετίες ελαφρά αύξηση: Από 295.353 περιπτώσεις το 1980, σε 330.803 το 1990, σε 373.680 το 1999 και σε 441.839 το 2003 (τα πλέον πρόσφατα στοιχεία της αστυνομικής στατιστικής εγκλημάτων).

Όμως τα περισσότερα από τα «εγκλήματα» αυτά είναι δευτερεύοντα αδικήματα: τροχαίες παραβάσεις, αγορανομικές παραβάσεις και παραβάσεις ως προς την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών. Εάν επικεντρωθεί το ενδιαφέρον μόνο στα κακουργήματα, τότε η αύξηση είναι πολύ εντονότερη: Από 1.042 το 1980, σε 4.690 το 1990, σε 4.993 το 1999 και σε 5.131 το 2003. Μάλιστα το 1995 τα κακουργήματα είχαν φθάσει τα 8.244, αλλά έκτοτε σημειώθηκε μείωση, που όμως είναι περισσότερο πλασματική και λιγότερο πραγματική, δεδομένου ότι, με τον ν. 2408/1996, μετατράπηκαν σε πλημμελήματα σειρά συνήθων στην πράξη κακουργημάτων, όπως είναι οι πλαστογραφίες, οι απάτες και οι υπεξαιρέσεις μέχρις ορισμένου ποσού, οι αρπαγές τσάντας κ.λπ.

Άλλωστε, τα περισσότερα από τα σημαντικά αδικήματα εμφανίζουν αυξητικές τάσεις και μετά το 1995: πλαστογραφίες, απάτες, ναρκωτικά, αντίσταση, σωματικές βλάβες, βιασμοί (μικρή σταθεροποίηση ή καθοδική τάση παρατηρείται ωστόσο στις ανθρωποκτονίες από πρόθεση, στις ληστείες, τις κλοπές και τους εμπρησμούς). Βέβαια, οι αριθμοί αυτοί αφορούν μόνο σε βεβαιωμένα εγκλήματα, σε αυτά δηλ. που (απλώς) περιήλθαν σε γνώση των αστυνομικών αρχών.

Άρα δεν απεικονίζουν την πραγματική εγκληματικότητα, αφού αρκετά εγκλήματα δεν καταγγέλλονται, είτε λόγω απροθυμίας των θυμάτων, είτε και λόγω αδυναμίας των διωκτικών αρχών να τα εντοπίζουν και να τα εξιχνιάζουν (πράγματι, από τα βεβαιωμένα εγκλήματα συνολικά

εξιχνιάζονται το 80,4% και από τα κακουργήματα μόλις το 58,2%, σύμφωνα με τα στοιχεία του 1999, ενώ και σύμφωνα με τα αντίστοιχα στοιχεία για το 2003, τα εξιχνιασθέντα εγκλήματα (γενικά) ανέρχονταν σε 83,3%, τα δε εξιχνιασθέντα κακουργήματα σε 60,4%).

Εξάλλου, στη διαχρονική αξιολόγηση αυτών των στοιχείων σημασία έχουν και παράγοντες όπως οι αυξομειώσεις των γεννήσεων και οι μεταβολές της νομοθεσίας, πράγμα που συνέβη, όπως σημειώθηκε ήδη, και με τον ν. 2408/1996. Πάντως, ανεξάρτητα από τις επιφυλάξεις αυτές, κατά τα υπάρχοντα στοιχεία η Ελλάδα φαίνεται, σε διευρωπαϊκό επίπεδο, να έχει μια μέτριας έκτασης βεβαιωμένη εγκληματικότητα, με μέσο όρο 3.759 εγκλημάτων ανά 100.000 κατοίκους, για το 1998, έναντι 4.214 για την Ιταλία, 6.099 για τη Γαλλία και 7.869 για τη Γερμανία, 8.576 για τη Μ. Βρετανία και 13.520,8 για τη Σουηδία, αλλά μόλις 690 της Κύπρου και 653 της Πορτογαλίας (στοιχεία Interpol), αν και για την ορθή εκτίμηση αυτών των στοιχείων πρέπει να ληφθεί υπόψη η διαφορά του εύρους και της φύσης των αξιόποινων πράξεων στην κάθε χώρα, καθώς και η ετοιμότητα των θυμάτων να καταγγέλλουν τις πράξεις αυτές στις κατά τόπους διωκτικές αρχές.

Πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα ότι τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερα άτομα νεαρής ηλικίας 13 - 29 ετών γίνονται δράστες εγκλημάτων(από 35,5% του συνολικού αριθμού δραστών το 1980, φθάσαμε στο 45,46% το 1999 και στο 47,33% το 2002).

Ιβ Έχουμε διαφορετικού είδους εγκλήματα στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια ;

Πέρα από τις όποιες αυξητικές τάσεις, διαφορές εμφανίζονται και ως προς την ποιότητα των εγκλημάτων κατά τα τελευταία χρόνια. Ιδίως σημειώνουν έξαρση τρεις κατηγορίες εγκλημάτων:

(α) Τα εγκλήματα βίας, που τελούνται μάλιστα, συχνά, με τρόπο θρασύ, αδίστακτο και καλοσχεδιασμένο. Π.χ. οι ληστείες (=προσβολές κατά της ιδιοκτησίας με στοιχείο σωματικής βίας ή σοβαρής απειλής)

από 81 στις αστυνομικές στατιστικές το 1980, έφθασαν στις 1.102 το 1990, στις 2.048 το 1999 και στις 2.320 το 2003 (δηλ. περίπου 29 φορές περισσότερες σε 23 χρόνια, με κατά μέσο όρο 6,4 καταγραφόμενες ληστείες την ημέρα).

Μικρότερη είναι η αύξηση σε αδικήματα που δεν έχουν το στοιχείο της βίας - π.χ. κλοπές (από 17.750 το 1980, σε 74.024 το 1999 και σε 68.255 το 2003 – αύξηση κατά 4 περίπου φορές σε 23 χρόνια) και απάτες (από 443 το 1980, σε 1019 το 1999 και σε 1.076 το 2003, δηλ. περίπου 2,4 φορές περισσότερες σε 23 χρόνια).

(β) Το οργανωμένο έγκλημα. Πέρα από τα εγκλήματα διακίνησης ναρκωτικών, που απετέλεσαν την παραδοσιακή μορφή οργανωμένου εγκλήματος στην Ελλάδα κατά τη δεκαετία του '70 και μετέπειτα, σημειώθηκε από τη δεκαετία του '80 και ιδίως του '90 η διάπραξη και άλλου είδους εγκλημάτων από ομάδες εγκληματιών, των οποίων οι δράστες έχουν ως κύρια χαρακτηριστικά την ιεραρχική διάρθρωση, τον αποκλειστικό ή κύριο στόχο της επίτευξης μεγάλου οικονομικού ή άλλου οφέλους μέσω αυτής της διάπραξης εγκλημάτων καθώς και τις στενές διασυνδέσεις με τον κρατικό μηχανισμό (διαφθορά).

Τέτοιες περιπτώσεις οργανωμένου εγκλήματος στην Ελλάδα είναι:

η αθέμιτη διακίνηση γυναικών και παιδιών με σκοπό τη σεξουαλική τους εκμετάλλευση,

λαθρομεταναστών, όπλων, τσιγάρων κ.λπ. (κυρίως μετά την αλλαγή του πολιτικοοικονομικού καθεστώτος στις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης και, επίσης, μετά την κατάργηση των ελέγχων στα σύνορα της Ενιαίας Αγοράς της Ευρώπης την 1.1.1993),

η παροχή «προστασίας» σε κέντρα διασκέδασης ή επιχειρήσεις κ.λπ.,

η κλοπή αυτοκινήτων με σκοπό την εκβίαση των ιδιοκτητών τους,

η διάπραξη δολοφονιών από «συνδικάτα του εγκλήματος»,

οι απαγωγές, το συστηματικό ξέπλυμα χρήματος,

η συστηματική εμπορία αρχαιοτήτων,

η πλαστογράφηση έργων τέχνης,

η καταπάτηση και πώληση δασικών ή άλλων εκτάσεων του

Δημοσίου, η πρόκληση ναυαγίου προς είσπραξη ασφάλειας κ.λπ. (για το οργανωμένο έγκλημα στη σύγχρονη Ελλάδα βλ. τη μελέτη μου στο περ. «Ποινική Δικαιοσύνη», 1999, 1017-1026).

(γ) Σε αντίθεση με την προηγούμενη κατηγορία του οργανωμένου εγκλήματος, στο οικονομικό έγκλημα η επίτευξη μεγάλου οικονομικού ή άλλου οφέλους μέσω διάπραξης παρανομιών είναι μία μόνο από τις δραστηριότητες που αναλαμβάνονται και ασφαλώς όχι ο αποκλειστικός στόχος των εμπλεκομένων σ' αυτό. Το έγκλημα δηλ. αυτό έρχεται συνήθως ως απόρροια μιας ριψοκίνδυνης οικονομικής δραστηριότητας και όχι ως ο κύριος στόχος αυτής της δραστηριότητας. Και η μορφή αυτή εγκληματικότητας έχει προσλάβει ιδιαίτερη έκταση στην Ελλάδα, ιδίως από τη δεκαετία '80 και μετά.

Πέρα από τις κλασικές περιπτώσεις φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής, τα τελευταία χρόνια, έχουν σημειώσει έξαρση δραστηριότητες όπως οι μεθοδευμένες τελωνειακές παραβάσεις (κυρίως λαθρεμπόριο υγρών καυσίμων), η παράνομη λήψη επιχορηγήσεων και επιδοτήσεων από κοινοτικά κονδύλια («ευρωπαϊκά» - π.χ. δημιουργία «νέων» θέσεων με απόλυση του προσωπικού και επαναπρόσληψή του στην ίδια επιχείρηση με άλλο όνομα), η εξαπάτηση, με εικονικές αγορές μετοχών, εις βάρος ατόμων που επενδύουν τα εισοδήματά τους στο Χρηματιστήριο, η οικειοποίηση τραπεζικών καταθέσεων προς ίδιον όφελος, η παραβίαση διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας (ιδίως παράνομη κυκλοφόρηση μαγνητοταινιών και ψηφιακών κασετών – CDs ή DVDs), η διευκόλυνση ξεπλύματος χρημάτων από τράπεζες, ανταλλακτήρια, καζίνο κ.λπ., η νόθευση του ανταγωνισμού με την αθέμιτη προώθηση trusts και cartels ή με καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης επιχειρήσεων, καθώς και η ανάπτυξη εξελιγμένων μεθόδων προς αποφυγή πληρωμής φόρων – π.χ. εικονική μεταβίβαση κεφαλαίων από την Ελλάδα σε θυγατρικές ή υπεράκτιες εταιρείες του εξωτερικού, καθώς και η αλλοίωση της εικόνας των πραγματικών κερδών μιας

εταιρείας μέσω υπερτιμολόγησης εισαγομένων προϊόντων και υποτιμολόγησης εξαγομένων.

Πού οφείλεται αυτή η αύξηση της εγκληματικότητας και η ποιοτική της διαφοροποίηση κατά τα τελευταία χρόνια;

Θα μπορούσαν εδώ να επισημανθούν τρεις κατηγορίες παραγόντων:

1) Δομικός παράγων: Από τη δεκαετία του '60 σημειώθηκε μεγάλη συσσώρευση πληθυσμού στα αστικά κέντρα – π.χ. στην Αθήνα με την ευρύτερη περιφέρειά της (νομός Αττικής) έχει καταλήξει, με άνω των 3 εκατ. πληθυσμό, να στεγάζεται το 29,4% του συνόλου των κατοίκων της Ελλάδας (στοιχεία απογραφής 2001). Η κατάσταση αυτή είναι φανερό ότι μειώνει τις δυνατότητες άτυπου κοινωνικού ελέγχου οι οποίες αντιθέτως υπάρχουν στην επαρχία, και επαυξάνει τις ευκαιρίες διαφυγής των δραστών σε άλλες περιοχές της Ελλάδας ή του εξωτερικού, ενώ συνάμα υποθάλπει την ανεργία (έχει φθάσει στην Ελλάδα σε ποσοστό άνω του 10% η επίσημη, καταγεγραμμένη ανεργία) και άρα την ανταγωνιστικότητα και την έλλειψη του πνεύματος αλληλεγγύης μεταξύ των πολιτών. Παράλληλα, λόγω του συνωστισμού και της κακής πολεοδομικής χωροταξίας (με συνήθη την έλλειψη χώρων πρασίνου κ.λπ.), δημιουργούνται καταστάσεις εκνευρισμού και προδιάθεσης για επιθετικότητα.

Εξάλλου, η έξαρση της ανεργίας σε συνδυασμό, κατά τα τελευταία έτη, και με ένα γενικότερο πνεύμα δυσλειτουργίας βασικών κοινωνικοποιητικών θεσμών (οικογένειας, σχολείου), ηθικής χαλάρωσης, καταναλωτισμού και εύκολου πλουτισμού, έχει οδηγήσει σε έξαρση των εγκλημάτων κατά της περιουσίας, τα οποία τελούνται πλέον όχι μόνο για λόγους απλής κάλυψης βιοποριστικών αναγκών, όσο προπάντων για λόγους «ευμάρειας», δηλ. καλύτερης «ποιότητας ζωής», ή και για λόγους καθαρής απληστίας (π.χ. προς απόκτηση δεύτερου ή τρίτου αυτοκινήτου και έπαυλης).

2) Μη δομικοί παράγοντες:

Εδώ θα πρέπει ιδίως να αναφερθούν τρεις τέτοιοι

παράγοντες:

Πρώτον, το μεγάλο κύμα αλλοδαπών που εισέρρευσαν και στην Ελλάδα, κυρίως από τα βόρεια σύνορά της, μετά την κατάρρευση των καθεστώτων του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», περί τις αρχές της δεκαετίας '90. Βέβαια, οι περισσότεροι από τους αλλοδαπούς αυτούς, που υπολογίζονται σήμερα (2004) στην Ελλάδα περί το 1.000.000 συνολικά, δεν ήλθαν στην Ελλάδα με εγκληματικές διαθέσεις, αλλά απλώς για να βρουν μια δουλειά και να επιβιώσουν ως οικονομικοί μετανάστες. Ορισμένοι όμως από αυτούς, όντας δραπέτες αλβανικών φυλακών ή έχοντας διασυνδέσεις με εγκληματικά κυκλώματα της πατρίδας τους, ανέλαβαν να συντονίσουν, σε συνεργασία και με Έλληνες συνεργούς, διάφορες αθέμιτες δραστηριότητες οργανωμένου εγκλήματος, όπως ιδίως η διακίνηση γυναικών, λαθρομεταναστών, όπλων, ναρκωτικών κ.λπ. από τις πατρίδες τους προς την Ελλάδα (στις περιπτώσεις αυτές γίνεται συνήθως λόγος για «μαφίες», όπως η ρωσική, η αλβανική κ.λπ.). Εξάλλου, ορισμένοι άλλοι αλλοδαποί, μη βρίσκοντας εργασία και έχοντας μια όχι τόσο «ευρωπαϊκή» αντίληψη περί ιδιοκτησίας, κατέφυγαν, για να επιβιώσουν, σε ληστείες και κλοπές, προκαλώντας έτσι ενίοτε στον πληθυσμό αισθήματα ξενοφοβίας.

Βέβαια, τα κρούσματα αυτά είναι συγκριτικώς περιορισμένα – π.χ. σε αδικήματα εκτός από τροχαία ο αριθμός των γνωστών αλλοδαπών δραστών το 1999 (κατά τον μήνα βεβαίωσης του αδικήματος) έφθασε μόλις τους 18.192 και το 2003 τους 22.963. Από την άλλη όμως πλευρά, ο αριθμός των αλλοδαπών δραστών, κυρίως σε εγκλήματα κατά της περιουσίας, εμφανίζει σαφέστατες αυξητικές τάσεις από χρόνο σε χρόνο, που έστω και αν είναι σύστοιχες με τον κατ' έτος αυξανόμενο αριθμό των αλλοδαπών στη χώρα μας, όμως εμφανίζονται δυσανάλογες προς τον αντίστοιχο αριθμό των Ελλήνων δραστών. Π.χ., ενώ το 1993 είχαν καταγραφεί 923 κλοπές από αλλοδαπούς έναντι 7.990 από Έλληνες (αναλογία 1 προς 8,6), το 1999 καταγράφηκαν 2.619 τέτοιες περιπτώσεις από αλλοδαπούς έναντι 5.856 από Έλληνες (αναλογία 1 προς 2,2!), και το 2003 2.248 κλοπές από αλλοδαπούς έναντι 6.271 από ημεδαπούς (αναλογία 1 προς 2,8), γεγονός που υποδηλώνει ότι η οικονομική και κοινωνική ενσωμάτωση των

αλλοδαπών στον Ελληνικό πληθυσμό δεν έχει ακόμη επιτευχθεί στον επιθυμητό βαθμό.

Δεύτερος μη δομικός παράγοντας, που ευνόησε την ποσοτική και ποιοτική διαφοροποίηση της εγκληματικότητας στην Ελλάδα κατά τα τελευταία έτη είναι αναμφισβήτητα η έξαρση των ναρκωτικών. Από 400 επίσημα βεβαιωμένες περιπτώσεις παραβίασης της σχετικής νομοθεσίας το 1980 φθάσαμε το 1999 στις 6.692 περιπτώσεις και το 2003 στις 10.556, δηλ. περίπου 26 φορές επάνω μέσα σε 23 χρόνια! Και βεβαίως αυτά είναι μόνο τα επίσημα στοιχεία και μάλιστα αυτά που σχετίζονται ευθέως με παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών. Από εκεί και πέρα υπάρχει σωρεία άλλων περιπτώσεων που είτε δεν έρχονται ποτέ στη δημοσιότητα είτε και αφορούν μορφές εγκληματικότητας στις οποίες εξωθούνται έμμεσα οι εξαρτημένοι για να ικανοποιήσουν το πάθος τους: ληστείες, διαρρήξεις φαρμακείων, πλαστογραφίες ιατρικών συνταγών, πορνεία, σωματεμπορία κ.λπ. Σύμφωνα, μάλιστα, με ενδιαφέρουσα Έκθεση Εξεταστικής Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που δημοσιεύθηκε το 1986, με εισηγητή τον Sir Jack Stewart Clark (σελ. 13), άνω του 50% των ατόμων που συλλαμβάνονται στην Ευρώπη για κάποιο αδίκημα, έχουν άμεση ή έμμεση σχέση με τα ναρκωτικά!

Προφανές είναι, λοιπόν, ότι αυτή η εξέλιξη έχει επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό και την εγκληματικότητα στην Ελλάδα, η οποία από τις αρχές της δεκαετίας '80 έπαυσε να είναι ένα απλό διαμετακομιστικό κέντρο της λεγόμενης «Βαλκανικής Οδού», και εξελίχθηκε σε αυτοτελή στόχο διάθεσης ναρκωτικών από το οργανωμένο μεγαλεμπόριο.

Τρίτος μη δομικός παράγοντας είναι, τέλος, η επίδραση που ασκεί ιδίως από τις αρχές της δεκαετίας '90 στην Ελλάδα η τηλεόραση. Η δυσμενής αυτή επίδραση της τηλεόρασης στην εγκληματικότητα οφείλεται όχι μόνο στη συνεχή σφυροκόπηση του κοινού με θέματα βίας (είτε με τηλεταινίες βίαιου περιεχομένου, είτε και μέσω των δελτίων ειδήσεων, όπου υπερτονίζονται επίσης, γενικότερα, με την καλλιέργεια ενός πνεύματος καταναλωτισμού και εύκολης ζωής, που παρωθεί στην προαναφερθείσα «εγκληματικότητα της ευμάρειας».

3) Λειτουργικοί παράγοντες.

Εδώ εντάσσεται ο τρόπος λειτουργίας όλων εκείνων των φορέων που έχουν ως αποστολή τη δίωξη ή γενικότερα την αντιμετώπιση του εγκλήματος (αστυνομία, εισαγγελικές αρχές, δικαστικές αρχές, σωφρονιστικές αρχές) και των οποίων οι υπηρεσίες δεν φαίνεται ότι πέτυχαν να προσαρμοσθούν έγκαιρα και αποτελεσματικά στις νέες μορφές εγκληματικότητας και στον όγκο των υποθέσεων που άρχισαν να τις

κατακλύζουν. Φαίνεται, ότι η αύξηση και η ποιοτική διαφοροποίηση της εγκληματικότητας από τη δεκαετία '80 και μετά συντελέσθηκε με τέτοιο τρόπο, ώστε η κρατική μηχανή να βρεθεί ανέτοιμη στη λήψη και «υλοποίηση» των αναγκαίων μέτρων αντιμετώπισης. Ειδικότερα, οι αστυνομικές αρχές μόλις τελευταία άρχισαν να αποκτούν τον απαραίτητο τεχνολογικό εξοπλισμό και την εκπαίδευση που χρειάζεται για να αντεπεξέλθουν στις νέες προκλήσεις των καιρών, ενώ επίσης μόλις το 1998 οργανώθηκαν σώματα συνοροφυλάκων για να αποτρέπουν την ανεξέλεγκτη διείσδυση αλλοδαπών λαθρομεταναστών από τα σύνορα.

Επίσης, οι εισαγγελικές και δικαστικές αρχές εξακολουθούν να δυσκολεύονται σημαντικά στην έγκαιρη εκδίκαση υποθέσεων και στηναπονομή της δικαιοσύνης, λόγω και του υπέρμετρου αριθμού μηνύσεων ετησίως (περί τις 180.000 μηνύσεις!). Υπολογίζεται μάλιστα ότι στα δικαστήρια Αττικής, συμπεριλαμβανομένου και του Πειραιά, ο όγκος των αποφάσεων της τελευταίας 10ετίας ήταν περίπου 1.000.000 και ότι από αυτές παραμένουν ακόμη ανεκτέλεστες οι 250.000. Επίσης επισημαίνεται ότι σπάνια μία μήνυση για πλημμέλημα στην Αθήνα εκδικάζεται πρωτοδίκως προ της παρόδου 3 τουλάχιστον ετών από την υποβολή της.

Τέλος και οι σωφρονιστικές αρχές αντιμετωπίζουν από το 1989 και μετέπειτα σοβαρό πρόβλημα συμφόρησης των φυλακών, αφού π.χ. τον Οκτώβριο του 2004 κρατούνταν άνω των 8.500 ατόμων σε φυλακές 5.584 οργανικών θέσεων, πράγμα που καθιστά, ελλείψει χώρων, ανέφικτη οποιαδήποτε προσπάθεια για ικανοποιητικούς χώρους

κράτησης, εργασία, επαγγελματική επιμόρφωση και κοινωνική επανένταξη των κρατουμένων. Είναι προφανές ότι όλη αυτή η δυσλειτουργία στην απονομή της δικαιοσύνης έχει, πέραν των άλλων, ουσιαστική επίπτωση στην εγκληματικότητα, αφού καθίσταται έως ένα βαθμό αβέβαιη η σύλληψη και τιμώρηση των εγκληματιών και ατονεί, έτσι, η γενική και ειδική πρόληψη (άλλωστε, με την πάροδο του χρόνου το αποδεικτικό υλικό εξασθενίζει στη μνήμη των μαρτύρων, ενώ ελλοχεύει και ο κίνδυνος της παραγραφής).

III Πώς μπορεί να αντιμετωπισθεί η κατάσταση;

Είναι, βέβαια, γεγονός ότι για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων χρειάζεται η χάραξη μιας μακροπρόθεσμης προληπτικής και κατασταλτικής πολιτικής κατά του εγκλήματος, πράγμα που μόλις πρόσφατα έχει αρχίσει, περιορισμένα, να συμβαίνει. Κυρίως χρειάζεται, κατά τη γνώμη μου, πέρα από την ενδυνάμωση της νομοθεσίας απέναντι σε νέες μορφές εγκληματικότητας και τη σύσφιγξη της συνεργασίας με άλλες χώρες, στο πλαίσιο της Europol, της Eurojust και των συμβάσεων Schengen, η ορθολογική και συστηματική αντιπαράθεση του Κράτους με τους παράγοντες εκείνους, που, όπως επισημάνθηκε ήδη, ευνοούν ή διευκολύνουν την ανάπτυξη της εγκληματικότητας.

Βεβαίως, δεν είναι καθόλου εύκολο να αντιμετωπισθούν οι δομικοί παράγοντες και, δη, η συσσώρευση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού στα αστικά κέντρα. Μπορούν, όμως, να γίνουν σημαντικά βήματα ως προς τον τρόπο χειρισμού του θέματος των οικονομικών λαθρομεταναστών, ώστε οι άνθρωποι αυτοί και τα παιδιά τους, μέσα στο πλαίσιο μιας κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής, από πηγή εγκληματικότητας να αποτελέσουν κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας και θετικό στοιχείο ανάπτυξης της οικονομίας της, ιδίως σε εργασιακούς τομείς όπου υπάρχει απροθυμία των Ελλήνων να απασχοληθούν.

Επίσης, πολλά μπορούν να γίνουν στο θέμα των ναρκωτικών, μέσω κατάλληλης ενημέρωσης των μαθητών και του κοινού, καθώς και στο

θέμα της τηλεόρασης, μέσω μιας αυστηρότερης εφαρμογής των σχετικών διεθνών κανόνων που προβλέπουν περιορισμούς στην προβολή ειδήσεων ή ταινιών «άσκοπης βίας».

Περαιτέρω, μπορεί να βελτιωθεί σημαντικά το επίπεδο των κρατικών υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με την καταπολέμηση του εγκλήματος, μέσα από τη λήψη θεσμικών μέτρων που θα μπορούσαν να αποσυμφορήσουν το έργο των δικαστικών λειτουργιών. Επίσης, οι κρατικές αυτές υπηρεσίες αντιμετώπισης του εγκλήματος θα μπορούσαν να λειτουργήσουν αποτελεσματικότερα εφόσον εφοδιασθούν με σύγχρονο τεχνολογικό εξοπλισμό (π.χ. βάσεις δεδομένων), καθώς και εφόσον υπάρξει αύξηση, μισθολογική εξύψωση και εξειδίκευση του προσωπικού τους.

Ειδικότερα:

Σε επίπεδο διωκτικών αρχών και ιδίως της αστυνομίας, επιβάλλεται η διεύρυνση της συνεργασίας αυτών των αρχών με ξένες ομόλογές τους προς αντιμετώπιση της διεθνούς εγκληματικότητας, καθώς και η ευρύτερη αντιμετώπιση των οργανωτικών και λειτουργικών αδυναμιών που εμφανίζει η αστυνομία για την τελεσφόρα δίωξη του εγκλήματος (βελτίωση της εκπαίδευσης και του εξοπλισμού των αστυνομικών, απαλλαγή τους από άλλα «εξωαστυνομικά» καθήκοντα, όπως η επίδοση δικογράφων, τήρηση αξιοκρατικών κριτηρίων κατά τις μεταθέσεις και την προαγωγή τους, εξασφάλιση σ' αυτούς ενός αξιοπρεπούς επιπέδου διαβίωσης κ.λπ.).

Σε επίπεδο δικαστικών αρχών ενδείκνυται κυρίως η ελάφρυνση του φόρτου εργασίας τους. Τούτο μπορεί να επιτευχθεί με αποποινικοποίηση δευτερεύουσας σημασίας αδικημάτων, θεσμοθέτηση διαδικασιών εξωποινικής διαμεσολάβησης -mediation- για ελαφρές μορφές αδικημάτων, αύξηση του αριθμού των δικαστών και δικαστικών υπαλλήλων και προσεκτική απλούστευση ορισμένων σταδίων της ποινικής διαδικασίας, αλλά με παράλληλο σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου, όπως αυτά απορρέουν από τις διεθνείς συμβάσεις (κυρίως ά. 6 ΕΣΔΑ) και την

ερμηνεία τους. Είναι προφανές ότι με την αποσυμφόρηση αυτή της δικαστηριακής ύλης, καθώς και με την επιτυχή λειτουργία της Εθνικής Σχολής Δικαστών, που ιδρύθηκε με τον ν. 2331/1995, οι υποθέσεις θα μπορέσουν να εκδικάζονται σε συντομότερο χρόνο μετά την τέλεση του εγκλήματος, να εξετάζονται από όλες τις σημαντικές τους πλευρές και να κρίνονται με τα εχέγγυα μιας στέρεης επιστημοσύνης.

Τέλος, σε σωφρονιστικό επίπεδο χρειάζεται επίσης να ληφθούν συντονισμένα μέτρα πρωτίστως για την αποσυμφόρηση των φυλακών από ελαφρόπουνους κρατούμενους. Προς την κατεύθυνση αυτή σημαντικά υπήρξαν τα μέτρα που έλαβαν ορισμένοι νόμοι από το 1991 και μετά ως προς την αύξηση του ορίου μετατροπής και της υφ' όρον αναστολής εκτέλεσης της ποινής, απλής ή υπό επιτήρηση. Επίσης στο ίδιο αυτό σωφρονιστικό πλαίσιο λαμβάνονται μέτρα για τη βελτίωση των όρων διαβίωσης στις φυλακές και κυρίως για την εισαγωγή προγραμμάτων επιμόρφωσης και εργασίας κρατουμένων τόσο στον Κορυδαλλό, όσο και στην υπόλοιπη Ελλάδα, καθώς και για την ίδρυση Κέντρων Απεξάρτησης.

Πέρα, όμως, από τα πιο πάνω μέτρα, ζωτικής σημασίας είναι ν' αντιμετωπισθεί και το πρόβλημα της εισροής των αλλοδαπών, αλλά με υπευθυνότητα και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό, και όχι, βέβαια, με ξενοφοβικές υστερίες και μεσαιωνικό «κυνήγι μαγισσών», όπως δυστυχώς συμβαίνει συχνά τα τελευταία χρόνια.

Οι παραπάνω σκέψεις καταγράφουν ορισμένες αναγκαίες βελτιώσεις φορέων της ποινικής καταστολής, έτσι ώστε να αντιμετωπισθεί μέσω αυτών αποτελεσματικότερα η εγκληματικότητα. Είναι όμως φανερό ότι η κύρια αντιμετώπιση της εγκληματικότητας θα πρέπει να γίνει σε επίπεδο πρόληψης, με τη χάραξη μιας ολοκληρωμένης πολιτικής κατά του εγκλήματος, έπειτα από επιστημονική μελέτη των σχετικών προβλημάτων. Ο σχεδιασμός μιας τέτοιας αντεγκληματικής πολιτικής θα μπορούσε να γίνει είτε με το «Συμβούλιο Πρόληψης της Εγκληματικότητας» που ιδρύθηκε με το ν. 1738/1987 αλλά λειτούργησε έως τώρα για λίγο μόνο χρονικό διάστημα λόγω οργανωτικών δυσλειτουργιών, είτε και με κάποιο άλλο παρεμφερές διυπουργικό όργανο. Βασικοί στόχοι του οργάνου αυτού, πέρα από τη

χάραξη μιας μακροπρόθεσμης αντεγκληματικής πολιτικής, θα ήταν να προωθήσει και στη χώρα μας, πράγμα που ήδη έχει αρχίσει ενμέρει να συμβαίνει με βάση το ά. 16 ν. 2713/1999 (σε συνεργασία με τις κατά τόπους δημοτικές αρχές, την εκκλησία, ή άλλες οργανώσεις), ορισμένους θεσμούς προληπτικού ή και διαμεσολαβητικού χαρακτήρα μεταξύ δράστη και θύματος (mediation), που βρίσκουν από καιρό ιδιαίτερη απήχηση σε χώρες του εξωτερικού.

Επίσης το όργανο αυτό θα μπορούσε να ενημερώνει το κοινό υπεύθυνα για το πρόβλημα της εγκληματικότητας, να συντονίζει επιστημονικές έρευνες πανεπιστημιακών ή άλλων ερευνητικών φορέων για κρίσιμα προβλήματα εγκληματικότητας, να συνεργάζεται με ομόλογους φορείς του εξωτερικού για την πρόληψη της εγκληματικότητας σε διασυνοριακό πλαίσιο, και να προτείνει στη συνέχεια νομοθετικά ή άλλα μέτρα προς αντιμετώπιση των εν λόγω προβλημάτων, π.χ. σε επίπεδο «περιστασιακής πρόληψης» τραπεζών (αντικλεπτικά συστήματα ελέγχου στις εισόδους, χρησιμοποίηση εξελιγμένων κλειστών κυκλωμάτων τηλεόρασης κ.λπ.).

Επίσης, σημαντικό ρόλο στην πρόληψη της εγκληματικότητας και στη χώρα μας μπορεί να διαδραματίσει η Τοπική Αυτοδιοίκηση:

- συμμετέχοντας στις πιο πάνω δραστηριότητες (π.χ. ενημέρωση του κοινού με πληροφοριακό υλικό ή με sports στα Μ.Μ.Ε. για θέματα ναρκωτικών και εγκληματικότητας),
- δημιουργώντας κέντρα αθλητισμού και πολιτιστικών ή ψυχαγωγικών εκδηλώσεων για τους νέους (και ιδίως για όσους από αυτούς έχουν προβλήματα μοναξιάς και απομόνωσης),
- διοργανώνοντας σεμινάρια για γονείς ως προς θέματα ανατροφής των παιδιών τους ή στελεχώνοντας τα σχολεία με «συμβούλους για τον μαθητή»,
- βοηθώντας τους νέους (αλλά και τους μεγαλύτερους σε ηλικία) στην εξεύρεση εργασίας,
- παρέχοντας νομική βοήθεια στα θύματα εγκλημάτων,

- δημιουργώντας ομάδες πολιτών για την περιφρούρηση των σχολείων (π.χ. από διακινητές ναρκωτικών) και για την προστασία δασών και αρχαιολογικών χώρων,
- συμβάλλοντας, τέλος, στη συγκρότηση ομάδων πολιτών για συμπαράσταση σε άτομα «κοινωνικά αποκλεισμένα», όπως ιδίως σε «παιδιά των δρόμων», αρρώστους, φυλακισμένους ή αποφυλακισμένους, λαθρομετανάστες, μοναχικούς ηλικιωμένους, άνεργους ή άστεγους κ.λπ.

Ωστόσο και τα προληπτικά αυτά μέτρα θα αποδειχθούν ατελέσφορα εάν δεν γίνει από όλους μας αντιληπτό ότι ανεξάρτητα από τα μέτρα που θα λάβει κάθε φορά η Πολιτεία, ο περιορισμός της εγκληματικότητας είναι κατά βάση έργο γενικότερο, που μας αφορά όλους και σε όλα τα επίπεδα της δραστηριότητάς μας, από την οικογένεια και το σχολείο, όπου μπαίνουν οι πρώτες βάσεις της κοινωνικοποίησης, έως την ευρύτερη επαγγελματική και κοινωνική μας ζωή.

Κυρίως ανάγεται σε μας τους ίδιους να αποφύγουμε την περαιτέρω διάλυση του κοινωνικού μας ιστού και να επιδιώξουμε να φθάσουμε κάποτε από το «εγώ» στο «εμείς» του Μακρυγιάννη. Εάν το κατορθώσουμε αυτό, έστω και σε κάποιο μικρό βαθμό, νομίζω ότι θα έχουμε προσφέρει την καλύτερη υπηρεσία στον περιορισμό της εγκληματικότητας. Ειδικότερα, πολλά μπορούν να γίνουν από τον κάθε ευαισθητοποιημένο πολίτη σε επίπεδο οικογένειας: Η κατανόηση που θα δείξουμε στα προβλήματα των παιδιών μας, ο χρόνος που θα διαθέσουμε για να «επικοινωνήσουμε» μ' αυτά, το λελογισμένο ενδιαφέρον που θα δείξουμε για τους φίλους και τις παρέες τους, το παράδειγμα και η ανατροφή που θα δώσουμε σ' αυτά και η εποικοδομητική συνεργασία με τους δασκάλους ή τους καθηγητές στο σχολείο, είναι ασφαλώς ο ακρογωνιαίος λίθος για την εξασφάλιση της ψυχικής τους ηρεμίας και την ομαλή ένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο. Αντίθετα, ολέθριο θα ήταν να απορροφάται κανείς από τις επαγγελματικές ή προσωπικές του υποθέσεις και να αφήνει τη «διαπαιδαγώγηση» των παιδιών του ανεξέλεγκτα στην τηλεόραση, αφού τα μηνύματα βίας, καταναλωτισμού και δήθεν «ψυχαγωγίας»

που συνήθως αυτή εκπέμπει στις ώρες υψηλής τηλεθέασης (απόγευμα και βράδυ) κάθε άλλο παρά συμβάλλουν στη διάπλαση μιας ολοκληρωμένης ηθικής και πνευματικής προσωπικότητας.

Εξάλλου, η κατανόηση, το ενδιαφέρον μας και η διάθεση για επικοινωνία θα πρέπει να επεκταθούν και προς τον γενικότερο κοινωνικό μας περίγυρο, ιδίως όμως προς τους νέους ανθρώπους, που διψούν για ελπίδα και καταξίωση, αλλά επίσης προς τους διάφορους «αποκλεισμένους» της κοινωνίας μας, όπως τους απαριθμήσαμε σε προηγούμενη παράγραφο, που κινδυνεύουν άμεσα να υποπέσουν στο έγκλημα εάν η κοινωνία, όλοι μας, δεν τους συμπαρασταθούμε με ενεργό τρόπο.

Τέλος, σημαντική θα ήταν η συμβολή μας στον περιορισμό της εγκληματικότητας εάν μπορούσαμε να βοηθήσουμε, όσοι έχουμε τον χρόνο και τις γνώσεις, στην οργάνωση κέντρων υποδοχής και αποκατάστασης παραβατών καθώς και στη διοργάνωση σεμιναρίων (π.χ. σε συνεργασία με το ΕΛΚΕΠΑ, ή τη Γραμματεία Νέας Γενιάς) για την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση φορέων που σχετίζονται ή και αντιμετωπίζουν (επαγγελματικά ή κοινωνικά) το πρόβλημα της βίας και της εγκληματικότητας (π.χ. δημοσιογράφοι, αστυνομικοί, κακοποιημένες μητέρες και παιδιά, κ.λπ.).

Με τους παραπάνω τρόπους ο ευαισθητοποιημένος πολίτης θα μπορέσει να προσεγγίσει τα πράγματα με μια πιο ανθρώπινη και ουσιαστική προοπτική, μέσα σε μια κοινωνία με θεσμούς και αξίες. Αλλά ώσπου να φθάσουμε στον μακροπρόθεσμο αυτό και τόσο απαιτητικό στόχο, χρήσιμο είναι να ληφθούν και κάποια άμεσα, πρακτικά μέτρα για τη λεγόμενη «περιστασιακή» πρόληψη του εγκλήματος σε ατομικό επίπεδο, ώστε να περιορισθούν σε ευκαιρίες για τη διάπραξή του (π.χ. τοποθέτηση κλειδαριών ασφαλείας στις πόρτες ή άλλων συστημάτων ασφαλείας και σύνδεσή τους με το τοπικό αστυνομικό τμήμα, κλείσιμο παραθύρων στο σπίτι, κατάθεση αντικειμένων αξίας σε τραπεζικές θυρίδες, αναβόσβεση φώτων στο σπίτι με χρονοδιακόπτη κατά την περίοδο απουσίας μας απ' αυτό, συνεννόηση με γείτονες για την παραλαβή της αλληλογραφίας μας κατά την ίδια περίοδο, πρόγραμμα «επαγρύπνησης στις γειτονιές» -

neighborhoodwatch κ.λπ.). Με τη λήψη μέτρων πρόληψης και με τη γενικότερη χάραξη μιας μακροπρόθεσμης αντεγκληματικής πολιτικής ελπίζεται ότι ο πολίτης θα αποβάλει το αίσθημα ανασφάλειας που ορισμένες φορές τον διακατέχει, ιδίως τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, και ότι θα υπάρξει επιτέλους καταπολέμηση της εγκληματικότητας σε σταθερή καιμόνιμη βάση.

ΕΓΧΩΡΙΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Στις μέρες μας το έγκλημα έχει αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό στη χώρα μας διότι οι πολίτες βιώνουν την οικονομική κρίση και προκειμένου να θρέψουν τις οικογένειές τους φτάνουν στα άκρα. Η ελληνική αστυνομία δεν τηρεί τις σωστές προϋποθέσεις ώστε να προστατέψει τους πολίτες και αυτός είναι ο κύριος λόγος που έχει αυξηθεί η εγκληματικότητα. Επίσης, όσους εγκληματίες συλλαμβάνει η ελληνική αστυνομία δεν τους αντιμετωπίζει όπως θα έπρεπε, δηλαδή τους αφήνει ελεύθερους, και αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι εγκληματίες να επαναλαμβάνουν τις πράξεις τους ξανά και ξανά.

Γι' αυτό, οι άνθρωποι της χώρας μας φοβούνται να κυκλοφορούν ελεύθεροι στους δρόμους νυχτερινές ώρες. Η εγκληματικότητα μέρα με τη μέρα αυξάνεται και δε μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Στην Ελλάδα λειτουργεί το τμήμα της εγκληματολογίας όπου εκεί πάνε τα στοιχεία από τα εγκλήματα για αναλύσεις.

Ακόμα, το έγκλημα και στο εξωτερικό έχει αυξηθεί πολύ. Όμως στο εξωτερικό είναι πού πιο επικίνδυνα. Γίνονται περισσότεροι φόντοι και η εγκληματικότητα υπάρχει σε όλες τις ηλικίες, ακόμα και σε παιδιά, εφήβους, ενήλικες και μεσήλικες.

Τέλος, η εργασία μας περιλαμβάνει τις μορφές του εγκλήματος και για κάθε μορφή μια ιστορία από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Κατηγορίες Εγκλημάτων (αναλυτικά)

Βιασμός : Η σωματική κακοποίηση και εκμετάλλευση ατόμου άλλου φύλλου ή μικρότερης ηλικίας.

Ανθρωποκτονία : Ο φόνος ατόμου, η αφαίρεση ζωής είτε για προσωπική διαμάχη είτε για συμφέρον.

Απαγωγή : Η βίαιη απομάκρυνση ατόμου από το οικείο του περιβάλλον με οικονομικό ή άλλο συμφέρον.

Κλοπή/Ληστεία : Η αρπαγή χρηματικών ποσών από κατάσταση τραπέζης (ή άλλο) για προσωπικό συμφέρον.

Τρομοκρατία : Προπαγανδιστικές επιθέσεις με πολιτικό χαρακτήρα σε κεντρικά σημεία πόλης ή ακόμη και καταστροφή δημόσιας περιουσίας για κομματικούς σκοπούς και επίθεση προς άλλες πολιτικές παρατάξεις.

Θρησκευτικό Έγκλημα : Οποιαδήποτε μορφή εγκλήματος στο όνομα κάποιας θρησκείας ή "θεού"

Κυβερνοέγκλημα : Διαδικτυακή κακοποίηση ατόμου. Απειλητική διάθεση, hacking-cracking, Ιδιωτικό Πορνογραφικό υλικό, Παιδοπορνογραφικό υλικό.

Απάτη : Συνήθως οικονομικοπολιτικό σκάνδαλο

Έγκλημα Πάθους : Αρκετά βίαιη πράξη που φτάνει μέχρι και στην ανθρωποκτονία μεταξύ ζευγαριού.

Έγκλημα Τιμής : Παλιά μορφή εγκλήματος με χαρακτήρα 'βεντέτας'. Συνηθέστερο στην επαρχία. Τα άτομα θεωρούσαν ότι 'καθάριζαν το όνομα της οικογενείας τους'

Οικογενειακή Βία : Ενδοοικογενειακή χειροδικία. Κακοποίηση παιδιών από γονείς ή γυναίκας από συζύγου. Αισχρολογία, Οικονομική εκμετάλλευση των ανήλικων παιδιών

Κρατική Βία : Οποιοδήποτε μη Δημοκρατικό καθεστώς

Ναρκωτικά :Κατοχή ποσότητας ναρκωτικών , Πώληση , Χρήση

Περιβαλλοντικό :Είτε αυτό επρόκειτο για εμπρησμό , είτε ρίψη αποβλήτων στις θάλασσες , λίμνες , ακτές .

- **Πολιτικό έγκλημα**

Ακόμα και μετά από 49 χρόνια η υπόθεση της δολοφονίας του 35^{ου} προέδρου (αλλά 1^{ου} καθολικού) της Αμερικής John F. Kennedy παραμένει ανοιχτή. Ήταν 22 Νοεμβρίου του 1963, όταν η ιστορία έγραφε μία από τις πιο μαύρες της σελίδες. Μια ανοιχτή Λίνκολν Κοντινένταλ, μοντέλο 1961, διασχίζει τους δρόμους του Ντάλας εν μέσω επευφημιών και χειροκροτημάτων. Στο πίσω κάθισμα κάθεται ένα από τα πιο διάσημα ζευγάρια της ιστορίας, ο Τζον και η Τζάκι Κένεντι. Λίγα λεπτά αργότερα, το πανηγυρικό σκηνικό μετατρέπεται σε τόπο φονικού και οι επευφημίες μετατρέπονται σε απεγνωσμένες εκκλήσεις για βοήθεια Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι κείτεται νεκρός, χτυπημένος από τις σφαίρες ενός όπλου που ακόμα και σήμερα πολλοί εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ποτέ δεν κράτησε ο Λι Χάρβεϊ Όσβαλντ. Ο Χιλ Κλιντ, πρώην πράκτορας, ο οποίος έτρεξε αμέσως μετά τον πρώτο πυροβολισμό σε μία απελπισμένη προσπάθεια να προστατεύσει τον πρόεδρο λέει: «Τον είδα να πιάνει τον λαιμό του. Έτσι πήδηξα και έτρεξα κοντά. Λίγο πριν φτάσω στο αυτοκίνητο, ο τρίτος πυροβολισμός τον χτύπησε στο κεφάλι. Ήταν ήδη αργά». Και τότε ήταν που η πρώτη κυρία, Τζάκι Κένεντι, ακούστηκε να φωνάζει «Τι σου έκαναν».

Δεν είναι κρυφό πως όλοι αμφισβήτησαν πως ο μέτριος σκοπευτής Λι Χάρβεϊ Όσβαλντ είναι υπεύθυνος για την δολοφονία του προέδρου ή αν τελικά υπάρχει ένα ολόκληρο παιχνίδι συνομωσίας με πιόνι αυτόν.

- **Υπόθεση βιασμού**

Σε πολλά μέρη της Ελλάδας υπήρξαν “δράκοι” . Ο τίτλος αυτός δημιουργήθηκε το 1963 όπου έτσι ονομάστηκε ένας 23χρονος ονόματι Αριστείδης Παγκρατίδης που σκότωνε νεαρά ζευγάρια. Από κει και ύστερα το ψευδώνυμο δράκος στιγματίζει τους κατά συρροή δολοφόνους της χώρας μας. Ένας ακόμα δράκος φαίνεται να είναι ο βιαστής Σπύρος Μπέσκος.

Ο φυσικοθεραπευτής Σπύρος Μπέσκος το 1983 είχε καταδικασθεί σε δύο φορές ισόβια για το βιασμό και τον στραγγαλισμό δύο γυναικών στην Πάρνηθα, αλλά και για δεκατέσσερις ακόμη απόπειρες. Για τις δολοφονίες που διέπραξε είχε μείνει γνωστός ως «δράκος της παραλίας», διότι, συνήθως, τα θύματά του τα αναζητούσε (βραδινές ώρες) στις παραλιακές περιοχές της Αττικής. Η ελ.ας. κατάφερε να τον πιάσει ρίχνοντας του ως δόλωμα μια νεαρή αστυνομικά.

• Υπόθεση δολοφονίας

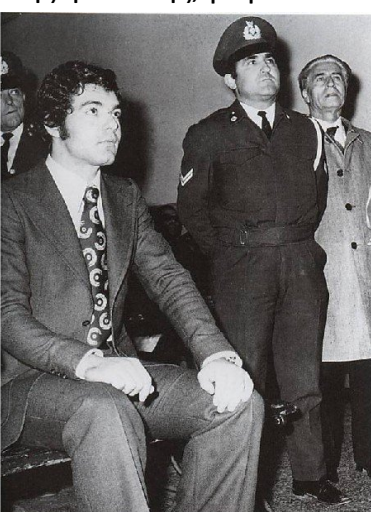
Τον Φεβρουάριο του 1973 μόλις είχε βγει από τη φυλακή που είχε μπει για κλοπή. Το Σάββατο 24 Φεβρουαρίου 1973, πήγε με την παρέα του στο νυχτερινό κέντρο "Νεράιδα" που τραγουδούσε ο Καρουσάκης, για να διασκεδάσουν. Ο αδελφός του, ο Δημοσθένης, έκανε παραγγελιά τις Βεργούλες του Μάρκου Βαμβακάρη και σηκώθηκε να χορέψει. Μαζί του σηκώθηκαν και άλλα άτομα τα οποία ήταν προκλητικά Ο τραγουδιστής (Αθανασιάδης) ενώ είχε ζητήσει να μην υπάρξουν παραγγελιές, τελικά ανακοίνωσε από το μικρόφωνο πως είναι "παραγγελιά". Έγινε συμπλοκή μεταξύ των ατόμων, χτύπησαν το Δημοσθένη και ο Νίκος Κοεμτζής σηκώθηκε και σκότωσε με μαχαίρι τρία άτομα (δύο αστυνομικούς), τραυματίζοντας άλλους οκτώ. Στην ανάκριση υποστήριξε πως θόλωσε το μυαλό του γιατί νόμιζε ότι σκότωναν τον αδελφό του. Ο Τύπος της εποχής τον χαρακτήρισε "κτήνος" και συχνά αναφερόταν σε εγκληματίες ως "κοεμτζήδες". Λόγω της εποχής, των οικογενειακών φρονημάτων του και του ποινικού του ιστορικού πέρασε πολύ άσχημα μέσα στη φυλακή. Καταδικάστηκε τρεις φορές σε θάνατο και οκτώ φορές σε ισόβια, για ανθρωποκτονίες από πρόθεση. Το 1977 η ποινή του μετατρέπεται σε ισόβια. Αποφυλακίστηκε από την Πάτρα στις 29 Μαρτίου του 1996 μετά από 23 χρόνια συνεχούς φυλάκισης. Από τότε πουλούσε την αυτοβιογραφία του έξω από την "Ευελπίδων" και τις Κυριακές στο Μοναστηράκι υπογράφοντας αφιερώσεις στην πρώτη σελίδα. Το 2009, μετά από μια βραδιά παρουσίασης του βιβλίου του, ο Δήμαρχος της Αθήνας του έδωσε άδεια να πουλάει το βιβλίο του στο κέντρο. Έγραψε επίσης ποιήματα απτά οποία φαίνεται, όπως και ο ίδιος είχε δηλώσει, ότι μετάνιωσε για την πράξη του. Πέθανε στις 23 Σεπτεμβρίου 2011 στο Μοναστηράκι από ασитία και τις κακουχίες.

• Υπόθεση ληστείας

16 Νοεμβρίου 1973: Ο 25χρονος Θόδωρος Βενάρδος, πρώην ναυτικός, εισβάλλει σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην περιοχή του «Χίλτον», ενώ όλη η αστυνομική δύναμη είναι συγκεντρωμένη στην περιοχή του Πολυτεχνείου. Φορώντας μαύρη καμπαρτίνα μέσα στην οποία είχε κρύψει μια караμπίνα, μαύρο πλατύγυρο καπέλο και με το πρόσωπο κρυμμένο πίσω από ένα μαντίλι, αρπάζει μέσα σε τρία λεπτά 2.375.000 δρχ. κι εξαφανίζεται χωρίς να πάθει κανείς το παραμικρό.

Λάτρης της καλής ζωής, ο Βενάρδος ταξιδεύει σε Λονδίνο και Σεν Μόριτς, όπου «ξεκοκαλίζει» τα χρήματα της ληστείας, μαζί με άλλα που είχε συγκεντρώσει ύστερα από σκληρή οικονομία. Συλλαμβάνεται όμως και οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Θα δραπετεύσει στις 25

Απριλίου 1974, στη διάρκεια ενός ποδοσφαιρικού αγώνα στο προαύλιο της φυλακής, μπροστά στα μάτια οπλισμένων φρουρών και υπό τα χειροκροτήματα περίπου εκατό συγκρατούμενων του.

Ένα μήνα μετά ξαναχτυπά, ληστεύοντας ένα υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην περιοχή Σεπολίων. Αυτή τη φορά, κρύβει την караμπίνα του σε μια ανθοδέσμη από δέκα κόκκινες γλαδιόλες και αποσπά από το ταμείο 555.000 δρχ. Στη συνείδηση του κόσμου περνά ως ένας ρομαντικός ληστής και οι ενέργειές του εκλαμβάνονται ως πράξεις αντίστασης στη χούντα.

Αργότερα, ο Βενάρδος επιβιβάζεται ως λαθρεπιβάτης σ' ένα νορβηγικό πλοίο, αλλά εντοπίζεται εν πλω. Όταν το πλοίο προσαράζει στη Νέα Υόρκη, ο πλοίαρχος τον παραδίδει στις λιμενικές αρχές και στις 13 Ιουνίου συλλαμβάνεται οριστικά, στο αεροδρόμιο του Ελληνικού. Θα πεθάνει στη φυλακή, κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, στις 10 Ιουλίου του 1984.

- **Υπόθεση ανήλικου εγκληματία**

Πασίγνωστη είναι η ιστορία της MaryBellτης βρετανίδας 11χρονης που σκότωσε με την βοήθεια μιας φίλης της δύο αγόρια.

Στις 25 Μαΐου 1968,μια μέρα πριν τα 11^α γενέθλια της η MaryBellστραγγάλισε τον τετράχρονο MartinBrown. Στην αρχή θεωρήθηκε η μοναδική ένοχος ενώ αργότερα φάνηκε να την βοήθησε η 13χρονη φίλη της NormaJoyceBell (καμία συγγένεια). Στις 31 Ιουλίου 1968, τα δυο κορίτσια στραγγαλίζουν πάλι τον τριχρονο BrianHowe,στην ίδια περιοχή. Αργότερα επέστρεψαν στον τόπο του εγκλήματος όπου η Μαργχάραξε στο στομάχι του με ξυράφι ένα "N" και η Νορματο πήρα χαράζοντας ένα "M". Στην συνέχεια με ένα ψαλίδι του έκοψαν τα μαλλιά ,έγδαραν τα πόδια του και ακρωτηρίασαν το μόριο του. Οι καταθέσεις των κοριτσιών συγκρούονταν έτσι ώστε να μην φάνηκε ποτέ καθαρά το τι ακριβώς συνέβη.

Το 1980 στην ηλικία των 23 η MaryBellaφέθηκε ελεύθερη έχοντας μείνει μόνο 12 χρόνια στην φυλακή. Άλλαξε όνομα ξεκινώντας μια νέα ζωή και τέσσερα χρόνια αργότερα απέκτησε μια κόρη η οποία δεν έμαθε ποτέ το παρελθόν της μητέρας της μέχρι να το ανακαλύψουν οι δημοσιογράφοι όπου αναγκάστηκαν να διαφύγουν φορώντας σαν κουκούλα σεντόνια από τα κρεβάτια τους.

- **Υπόθεση οικονομικού σκανδάλου**

Το **σκάνδαλο Siemens** στην Ελλάδα είναι μια υπόθεση που αφορά σε ενδεχόμενο χρηματισμό Ελλήνων πολιτικών και στελεχών δημόσιων οργανισμών, όπως ο ΟΤΕ, από την γερμανική εταιρεία Siemens, σχετιζόμενο με συμβάσεις προμήθειας υλικών, υπηρεσιών και συστημάτων στο Ελληνικό Δημόσιο. Η υπόθεση ερευνάται από το 2008, τόσο από την ελληνική Δικαιοσύνη, όσο και από μια εξεταστική επιτροπή του Ελληνικού Κοινοβουλίου, σε συνεργασία με τις γερμανικές δικαστικές αρχές του Μονάχου. Το σκάνδαλο αποκαλύφθηκε όταν έγινε γνωστό στη Γερμανία ότι η Siemens χρημάτιζε πολιτικούς σε διάφορες χώρες για να εξασφαλίσει συμβόλαια, 1,3 δις Ευρώ μεταξύ των ετών 1999 και 2006. Στελέχη της Siemens έχουν ισχυριστεί ότι συνολικά το ποσόν των 100 εκατομμυρίων μάρκων είχε δοθεί σε Έλληνες.

Τα χρήματα φαίνεται να διοχετεύτηκαν από κρυφά ταμεία της Siemens και μέσω υπεράκτιων (offshore) εταιρειών¹ να έφταναν στους τελικούς αποδέκτες τους. Ο κύριος διαχειριστής των χρημάτων αυτών φαίνεται να είναι ο τότε διευθύνων σύμβουλος της Siemens Ελλάδος, Μιχάλης Χριστοφοράκος, καθώς και ο πρώην διευθυντής τηλεπικοινωνιών της Siemens Ελλάδος, Πρόδρομος Μαυρίδης.

Ο Χριστοφοράκος διέφυγε στην Γερμανία στις 15 Δεκεμβρίου 2007 και δικάστηκε από την γερμανική Δικαιοσύνη, ενώ εντάλματα έκδοσής του στην Ελλάδα απορρίφθηκαν από την γερμανική Δικαιοσύνη.

- **Υπόθεση κατά συρροή δολοφόνου**

Ο Τζακ ο αντεροβγάλτης έμεινε γνωστός ιστορικά για πολλούς λόγους. Δεν ήταν ο πρώτος κατά συρροή δολοφόνος, αλλά ήταν ο πρώτος που εμφανίστηκε σε μια "μητρόπολη" όπου ο γενικός πληθυσμός ήξερε γραφή και ο τύπος ήταν μια δύναμη που μπορούσε να φέρει την κοινωνική αλλαγή.

Ο Αντεροβγάλτης εμφανίστηκε επίσης όταν υπήρχε τεράστια πολιτική αναταραχή και τόσο οι φιλελεύθεροι και κοινωνικοί μεταρρυθμιστές, καθώς και οι Ιρλανδοί αντάρτες προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τα εγκλήματα για τους δικούς τους σκοπούς. Κάθε μέρα οι δραστηριότητες του Αντεροβγάλτη ήταν καταγεγραμμένες σε εφημερίδες, όπως ήταν και τα αποτελέσματα των ερευνών και οι ενέργειες που έγιναν από την αστυνομία. Ακόμη και τα συναισθήματα των ανθρώπων που ζουν στο EastEnd, και τα κύρια άρθρα που επιτέθηκαν στα διάφορα ιδρύματα της κοινωνίας εμφανίστηκε κάθε μέρα τόσο για τους κατοίκους του Λονδίνου και ολόκληρο τον κόσμο να διαβάσει. Ήταν η κάλυψη από τον τύπο που έκανε αυτή τη σειρά δολοφονιών ένα «νέο πράγμα», κάτι που ο κόσμος δεν είχαν γνωρίσει ποτέ πριν. Ο τύπος ήταν εν μέρει υπεύθυνος για τη δημιουργία πολλών μύθων που περιβάλλουν την Αντεροβγάλτη και κατέληξαν μετατρέποντας έναν θλιβερό δολοφόνος γυναικών σε "μπαμπούλα", ο οποίος έχει γίνει πλέον ένα από τα πιο ρομαντικά στοιχεία στην ιστορία. Το υπόλοιπο μέρος της ευθύνης φέρει ο Αντεροβγάλτης. Μπορεί να ήταν ένας κατά συρροή δολοφόνος σεξουαλικού τύπου, κάτι αρκετά κοινό στη δεκαετία του 1990, αλλά ήταν επίσης αποφασισμένος να τρομοκρατήσει την πόλη και κάνει όλο τον κόσμο να τον παρατηρεί αφήνοντας τα φρικτά ακρωτηριασμένα θύματά του σε κοινή θέα. Τέλος, ο Αντεροβγάλτης δεν πιάστηκε ποτέ, και είναι τα μυστήρια γύρω από αυτό το δολοφόνο που προσδίδουν ρομαντισμό στην ιστορία και τη δημιουργία ενός πνευματικού παζλ που οι άνθρωποι εξακολουθούν να θέλουν να λύσουν.

Το μικρό χρονικό του serialkiller:

3 Απριλίου 1888: μια τοπική συμμορία επιτίθεται στην EmmaSmith, μια πόρνη, στη διασταύρωση των οδών OsbornStreet και BrickLane. Παρόλο που δεν ήταν θύμα του Τζακ, ήταν το πρώτο όνομα στο αρχείο των φόνων του Whitechapel που έπειτα θα συμπεριλάβει τους φόνους του Τζακ του Αντεροβγάλητη.

5 Απριλίου 1888: Η EmmaSmith πεθαίνει από τα τραύματα που υπέστη στην επίθεση.

7 Ιουνίου 1888: Ο WilliamThicke καταθέτει στο δικαστήριο εναντίον ενός τοπικού ληστή, του GeorgeNeighbour. Αργότερα την ίδια χρονιά, ο Thicke θα παίξει σημαντικό ρόλο για το κυνήγι του Τζακ. Όμως, η καυάθεση του για το συμβάν είναι εξαιρετικού ενδιαφέροντος γιατί απεικονίζει την σκληρή πραγματικότητα της αστυνόμευσης της περιοχής που έλαβαν χώρα οι δολοφονίες.

7 Αυγούστου 1888: Άλλη μία πόρνη με το όνομα MarthaTurner μαχαιρώθηκε μέχρι θανάτου στο ξενοδοχείο GeorgeYardBuildings.

31 Αυγούστου 1888: Το σώμα της MaryAnneNichols, που θεωρείται από τους περισσότερους ως το πρώτο θύμα του Τζακ του αντεροβγάλητη, βρίσκεται στις 3:40π.μ. στο Buck'sRowWhitechapel

1 έως 3 Σεπτέμβρη. Η αστυνομία ξεκινάει τις ανακρίσεις στις πόρνες της συνοικίας. Μαθαίνουν για ένα πρόσωπο που οι ίδιες αποκαλούν με το ψευδώνυμο LeatherApron, ο οποίος τους αποσπούσε χρήματα επί 12 μήνες.

5 Σεπτέμβρη. Η εφημερίδα "Star" παρουσιάζει ένα μικρό άρθρο για τον LeatherApron, το οποίο προκαλεί τις πρώτες κουβέντες περί αντισημιτισμού στην περιοχή.

8 Σεπτέμβρη 1888: Το δεύτερο θύμα του Τζακ, η AnnieChapman, βρίσκεται νεκρή στην πίσω αυλή του σπιτιού στην οδό 29 HanburyStreet.

10 Σεπτέμβρη 1888 Ο GeorgeLusk, συνοδευόμενος από αρκετούς τοπικούς επιχειρηματίες, θεσπίζουν την "MileEndVigilanceCommittee" η

οποία ευελπιστεί στο να βοηθήσει την αστυνομία στις προσπάθειές τις να πιάσουν τον δολοφόνο.

10 Σεπτέμβρη 1888 Ο John Pizer, τον οποίο ο Sergeant Thick θεωρεί ως τον "Leather Apron," συλλαμβάνεται. Έχει όμως άλλοθι για τους 2 πρόσφατους φόνους και έτσι αφέθηκε ελεύθερος.

27 Σεπτέμβρη 1888 Ένα γράμμα απευθυνόμενο στο... "Αγαπημένο μου Αφεντικό" καταφτάνει στο κεντρικό πρακτορείο ειδήσεων. Είναι υπογεγραμμένο από έναν Jack the Ripper, όνομα που θα μετατρέψει τον ανώνυμο αχρείο, σε θρύλο παγκοσμίου φήμης.

30 Σεπτέμβρη 1888. Ο δολοφόνος διαπράττει 2 φόνους σε διάστημα μικρότερο της μιας (1) ώρας! Στη 1π.μ το πτώμα της Elizabeth Stride βρίσκεται στην οδό Berner Street. Έπειτα στη 1:45π.μ. το πτώμα της Catherine Eddowes ανακαλύπτεται στην πλατεία Mitre Square της πόλης του Λονδίνου. Αυτό σημαίνει ότι μια ακόμα αστυνομική δύναμη, η αστυνομία πόλεως, εντάσσεται στις έρευνες για τον Τζακ τον Αντεροβγάλη.

1 Οκτώβρη 1888. Η αστυνομία κοινοποιεί την προαναφερθείσα επιστολή του Τζακ.

6 Οκτώβρη 1888. Το κεντρικό πρακτορείο ειδήσεων δέχεται ακόμα ένα γράμμα από τον Jack the Ripper. Η αστυνομία ζητάει από το πρακτορείο να μην κοινοποιηθεί αυτό το γράμμα..

16 Οκτώβρη 1888 Ο George Lusk παίρνει ένα γράμμα το οποίο έχει ως διεύθυνση αποστολέα: " ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ." Μέσα βρίσκει μισό ανθρώπινο νεφρό. Οι εικασίες του τύπου ήταν ότι ανήκε στην Catherine Eddowes.

9 Νοέμβρη 1888. Η 25χρονη Mary Kelly βρίσκεται νεκρή στο Dorset Street Spitalfields. Πιστεύεται από πολλούς, ως το τελευταίο του θύμα.

- **Υπόθεση γυναίκας δολοφόνου**

Η 75χρονη σήμερα Μαρία, είχε καταδικαστεί τρεις φορές σε ισόβια χωρίς όμως να της αναγνωριστεί κάποιο ελαφρυντικό και πέρασε 17 χρόνια μέσα στις γυναικείες φυλακές του Ελαιώνα Θηβών.

Η «φαρμακούλα» όπως την είχαν αποκαλέσει στις δικαστικές αίθουσες οι συγγενείς των θυμάτων της είχε δώσει σε φιλικές της οικογένειες δηλητηριασμένα τηγανόψωμα, γιατί δεν ήθελαν για νύφη την κόρη της, με αποτέλεσμα να πεθάνουν τρία άτομα και άλλα τέσσερα να κινδυνεύουν να χάσουν τη ζωή τους. Βέβαια σημειώνεται ότι η κόρη της είναι παντρεμένη με τον τότε αρραβωνιαστικό της.

Σύμφωνα με τις δικαστικές αποφάσεις και παρά την επίμονη άρνηση της κατηγορουμένης σε όλες τις δικαστικές της διαδρομές, η 57χρονη τότε Σαμπανιώτη παρασκεύασε δηλητηριασμένη με παραθείο ζύμη την οποία πρόσφερε στις οικογένειες της Ειρήνης Κληματσά και της Ελένης Μουστοπούλου, με αποτέλεσμα μέσα σε λίγη ώρα τα μέλη των δύο οικογενειών να υποστούν οξεία τροφική δηλητηρίαση και να μεταφερθούν σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο. Εκεί, οι Θεόδωρος Μουστόπουλος, Ειρήνη Κληματσά και ο γιος της Αντώνης απεβίωσαν, παρά τις ιατρικές φροντίδες που τους παρασχέθηκαν.

Τέσσερα ακόμη άτομα και συγκεκριμένα οι Κωνσταντίνος και Ελένη Μουστοπούλου και οι Σουλτάνα και Ραχμάν Μουρατπάγιεφ ξεπέρασαν τον κίνδυνο για τη ζωή τους χάρη στην έγκαιρη μεταφορά τους στο νοσοκομείο και την απαιτούμενη παροχή ιατρικής βοήθειας.

Το παραπεμπτικό βούλευμα βάσει του οποίου κάθισε στο εδώλιο η Σαμπανιώτη ανέφερε χαρακτηριστικά: «Η σύλληψη και κυρίως η εκτέλεση του εγκληματικού σχεδίου από την κατηγορούμενη, η οποία χωρίς ίχνος αναστολών “δώρησε” το θάνατο και οδήγησε στον αφανισμό δύο οικογένειες, μαρτυρούν ότι πρόκειται για ένα αδίστακτο άτομο».

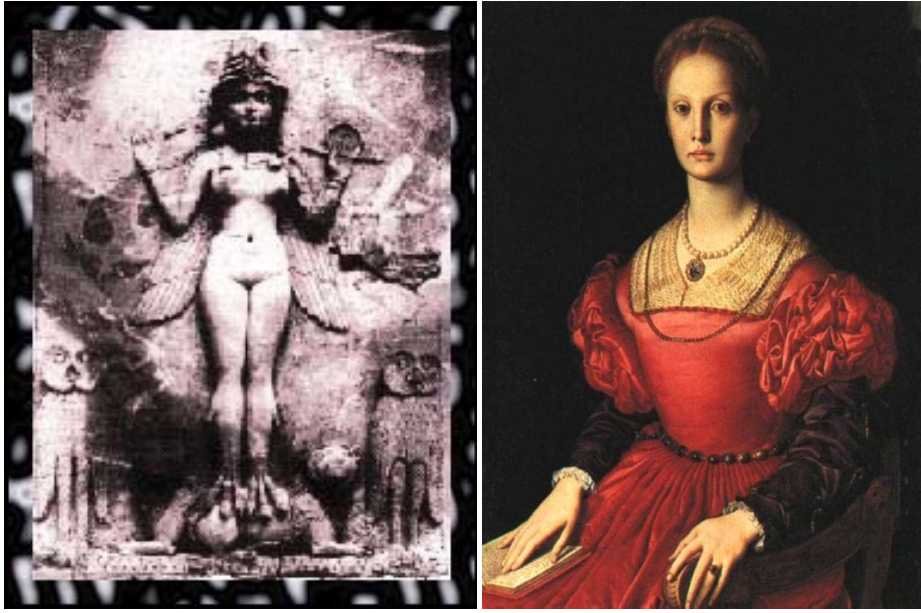

Ελισάβετ Μπάθορι

(7 Αυγούστου 1560 - 21 Αυγούστου 1614)

Όταν ο *Bram Stoker* έκανε έρευνες για τη συγγραφή του *Δράκουλα*, έπεσε στα χέρια του ένα βιβλίο, το «*Βιβλίο Των Λυκανθρώπων*» της *Sabine Baring-Gould* στο οποίο αναφερόταν τα εγκλήματα της «**Ματωμένης Πριγκίπισσας**», όπως την αποκαλούσαν στην Ευρώπη. Κάποιοι συγγραφείς πιστεύουν ότι η **Ματωμένη Κόμισσα** ήταν συγγενής με τον **Dracula** από την Ουγγαρέζικη πλευρά της οικογένειάς του.

Ένας από τους προγόνους της, ο Πρίγκιπας *Steven Bathory*, υπήρξε αξιωματικός του *Vlad Dracula* το 1546, όταν διεκδίκησε εκ νέου το θρόνο της Βλαχίας.

Η Ελίζαμπεθ Μπάθορη (ένας ζωντανός βρικόλακας) γεννήθηκε στις 7 Αυγούστου του 1560 στο Nyirbator, στην σημερινή Ουγγαρία, η πιο αιμοδιψής γυναίκα δολοφόνος - βαμπίρ. Το όνομα του πραγματικού τρόμου στην μεσαιωνική Ευρώπη. Το όνομα το οποίο κατάφερε να επισκιάσει ακόμα και τον μέγα Κόμη Dracula με τις σατανικές πράξεις του. Το όνομα που αναβίωσε στις καρδιές των ανθρώπων τον τρόπο του βαμπίρ όσο κανένα άλλο! Τα εγκλήματα της Ουγγαρέζας κόμισσας Elizabeth Bathory (BáthoryErzsébet στα Ουγγρικά ή Alžbeta Bátorioná-Nádašdy στα Σλοβάκικα,) ήταν σατανικά πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Η «ευγενική» οικογένεια των Bathory, ήτανε παρακλάδι της οικογένειας των Hun Gutkeled, η ισχύς των οποίων εξαπλωνόταν σε πολλές περιοχές της κεντρο-ανατολικής Ευρώπης, (που σήμερα απαρτίζουν τα εδάφη της Πολωνίας, Ουγγαρίας, Σλοβακίας και Ρουμανίας) και διαδραμάτισε κυρίαρχο ρόλο κατά το πρώτο μισό του 13ου αιώνα.

Εγκαταλείποντας το όνομα της οικογένειας, υιοθέτησαν το όνομα μιας από τις ιδιοκτησίες τους ως οικογενειακό όνομα (Bátor σημαίνει «ανδρείος»). Η ισχύς τους έφτασε στο ζενίθ κατά τα μέσα του 16ου αιώνα, αλλά ακολούθησε η κατάρρευση και τελικά ο «θάνατος» το 1658. Σπουδαίοι βασιλιάδες, πρίγκιπες, δικαστικοί λειτουργοί, άρχοντες σε εκκλησιαστικό και κοινωνικό επίπεδο, συγκαταλέγονταν στην οικογένεια των Bathory. Αλλά δεν έλειψαν και οι «παράξεντοι» συγγενείς. Η συνήθεια των γάμων ενδοοικογενεικώς, για τη προστασία

του «αίματος» αφενός και για τη διατήρηση του πλούτου και της δύναμης αφετέρου, είχε σαν αποτέλεσμα τα συνήθη φαινόμενα που έπονται τέτοιων πρακτικών. Έτσι, κάποιοι απόγονοι της οικογένειας, παρουσίασαν ιδιαίτερα περίεργη συμπεριφορά. Υπάρχει μεγάλο ιστορικό ενασχόλησης μελών της οικογένειας με τη Μαύρη Μαγεία και το Σατανισμό.

Οι γονείς της Elizabeth, George κι Anna, ανήκαν κι οι δύο στο γένος των Bathorys. Αυτός ήταν μέλος του κλάδου των Ecsed της οικογένειας κι εκείνη αυτού του Somlyo. Τέτοιες αιμομιξίες δεν ήταν ασυνήθιστες στην αριστοκρατία της Ανατολικής Ευρώπης του 16ου αιώνα, καθώς η διατήρηση της «καθαρότητας» της γενιάς ήταν ζήτημα υψίστης σημασίας, όπως είπαμε. Τα αποτελέσματα αναμενόμενα: ένας θείος πιστεύεται ότι ήταν λάτρης του Σατανά κι άλλα μέλη της οικογένειας ήταν νοητικά ασταθή ή ψυχασθενείς. Έτσι, πολλές εγκληματικές ιδιοφυΐες εμφανίστηκαν στους κόλπους της οικογένειας.

Η οικογένεια της Elizabeth Bathory ήταν πολύ ισχυρή κι από τις παλιότερες στην Τρανσυλβανία. Είχε περισσότερη ιδιοκτησία ακόμα κι από το βασιλιά. Είχε συγγενείς έναν καρδινάλιο, πρίγκιπες κι ο ξάδελφος της ήταν πρωθυπουργός της Ουγγαρίας. Όμως ο πιο ισχυρός συγγενής της ήταν ο Istvan Bathory [1533-1586] που ήταν πρίγκιπας της Τρανσυλβανίας και βασιλέας της Πολωνίας από το 1575 μέχρι και τον θάνατό του, το 1586.

Η Elizabeth πέρασε τα παιδικά της χρόνια στο Ecsed Castle. Για την εποχή που έζησε, η Bathory είχε πολύ καλή μόρφωση και δει για γυναίκα. Σε ηλικία όμως, 4 με 5 χρονών άρχισαν τα πρώτα σημάδια του μετέπειτα σαδιστικού εαυτού της. Πιστεύεται ότι η νεαρή Elizabeth υπέφερε από κρίσεις, οι οποίες συνοδεύονταν από απώλεια ελέγχου του εαυτού της κι από εκρήξεις οργής, οι οποίες είναι πιθανόν να οφείλονταν σε επιληψία, οφειλόμενη στην αιμομιξία των γονιών της ή

σε κάποιο άλλο ψυχολογικό νόσημα. Μερικοί σύγχρονοι μελετητές [αλλά και της γενιά της] είπαν πως η κοντέσα ήταν παράφρων, κάτι που έδινε λογική στα όσα έκανε. Όμως με μια γρήγορη ματιά στο παρελθόν της μπορούμε να δούμε πως ήταν μια γυναίκα με πλήρη έλεγχο της ζωής της.

Αντίθετα από τα άλλα κορίτσια της γενιά της, η Elizabeth εκπαιδεύτηκε καλά και σωστά, ενώ εκτός από την μητρική της γλώσσα, γνώριζε λατινικά, ελληνικά και γερμανικά... σε μια εποχή που οι περισσότεροι δεν μπορούσαν να συλλαβίσουν σωστά τα Ουγγρικά. Επίσης κάτι που, πιθανότατα, έπαιξε ρόλο στη μετέπειτα εξέλιξη και στις πράξεις της Elizabeth, είναι το γεγονός πως όταν ήταν μικρή έγινε μάρτυρας μιας εκτέλεσης ενός πλανόδιου γύφτου, που έκλεψε άλογο από τους βασιλικούς στάβλους και για να μην τον ανακαλύψουν αργότερα το σκότωσε...Ο γύφτος συνελήφθη κι η εκτέλεση του έγινε σε δημόσια θέα ενώ παρόντες ήταν πολλοί αριστοκράτες. Ο μαρτυρικός θάνατος του νεαρού άντρα και το μηδαμινό ίχνος μεταμέλειας στα πρόσωπα των εκτελεστών του, έπεισαν τη νεαρή Elizabeth ότι, οι αριστοκράτες σαν αυτή, μπορούσαν να σκοτώνουν τους κοινούς θνητούς υπηκόους τους χωρίς να φοβούνται τιμωρία...

Στα 14 της γέννησε παράνομα ένα κορίτσι, την Anastasia Bathory, πατέρας της οποίας ήταν ένας έφηβος υπηρέτης του κάστρου. Για το λόγο αυτό, αλλά και για πολιτικό κέρδος και θέση, η μητριά της, Countess Ursula Nadasdy, την ανάγκασε να παντρευτεί με τον 26χρονο τότε γιο της, Count Ferencz Nadasdy, με τον οποίο ήταν αρραβωνιασμένη από τα 11 της. Ο γάμος έγινε στις 8 Μαΐου του 1575 στο Vranon nad Toplouin, όταν η Elizabeth ήταν 15 χρονών. Η μητέρα του Ferencz, πίστευε ότι αυτός ο γάμος θα έδινε κύρος στην οικογένεια Nadasdy. Για το γάμο διοργάνωσε ένα gala στο οποίο ήταν καλεσμένος κι ο Αυτοκράτορας της Ρουμανίας Maximilian ο 2ος, που όμως δεν παρευρέθηκε. Στην ευχετήρια κάρτα που έστειλε μαζί με το δώρο του για να απολογηθεί προέβαλλε σαν δικαιολογία ότι ήταν επικίνδυνο να ταξιδέψει σε μια τόσο ταραχώδη χρονική στιγμή. Αλλά εύκολα μπορούμε να υποθέσουμε ότι επιδίωκε να αποφύγει τις δύο οικογένειες!

Τα πρώτα 10 χρόνια του γάμου της η Elizabeth δε μπόρεσε να κρατήσει παιδί. Κατάφερε, όμως, να γεννήσει το 1585 την Anna και στα επόμενα 9 χρόνια τις Ursula (Orsolya ή Orsika) και Katherina (Katalin), ενώ το 1598 γέννησε τον μοναδικό και πολυπόθητο, γιο της, τον Paul, των οποίων όμως την κηδεμονία, για πολιτικές σκοπιμότητες, ανέλαβαν

νοσοκόμες μακριά από το κάστρο. Από τις επιστολές που έγραφε στους συγγενείς της, παραδόξως, κρίνεται ως μια στοργική σύζυγος και μητέρα που αν κι αγνοούσε τα παιδιά της δεν τα συμπεριέλαβε ποτέ στα βασανιστήριά της.

Παρόλη τη δομή της τότε κοινωνίας, η Elizabeth κράτησε το επώνυμο της, ώστε να μπορέσει να κρατήσει το όνομα των προγόνων της, που από τότε πήρε κι ο σύζυγος της. Από τότε εγκαταστάθηκε στο κάστρο του Csejthe, [στα σλοβακικά το κάστρο αυτό, ονομάζεται και Cachtice κι υπάρχει σφοδρή αντιπαράθεση μεταξύ των δύο λαών] σπίτι του Nadasdy, που ήταν το γαμήλιο δώρο του προς την Elizabeth. Το κάστρο αυτό βρισκόταν στο Sarvar κοντά στο Trenčin στη σημερινή Σλοβακία κι ήταν μακριά από αστικά κέντρα, βαθιά κρυμμένο στα Καρπάθια, μοναχικό και περιτριγυρισμένο από πολλά δάση. Από τότε και μέχρι το θάνατο της το κάστρο αυτό ήταν η κατοικία της.

Ο σύζυγός της ήταν ένας άφοβος και γενναίος πολεμιστής, αρχιστράτηγος του Ουγγρικού στρατού και μεγάλος μαχητής στον πόλεμο με τους Τούρκους κι έτσι του δώσανε το όνομα ο «Μαύρος ήρωας της Τρανσυλβανίας», εξαιτίας του φριχτού τρόπου με τον οποίο αντιμετώπιζε τους αιχμάλωτους πολέμου. Λέγεται ότι ο Ferencz ήταν κι ο ίδιος ένας πολύ σκληρός άνθρωπος κι ότι αυτός είχε δείξει στη γυναίκα του μερικούς από τους αγαπημένους του τρόπους για να βασανίζει τους υπηρέτες του και τους Τούρκους αιχμάλωτους πολέμου καθώς επίσης κι ότι άφηνε στο κάστρο ορισμένα όργανα βασανισμού τα οποία στη συνέχεια χρησιμοποιούσε η Elizabeth πάνω στα θύματα της. Υπάρχουν ακόμη θρύλοι για το ζευγάρι, εμπλοκής του σε σατανιστικές τελετές και πατροναρίσματα αποκρυφιστών. Δεν είναι δυνατόν να ισχυριστεί κάποιος ότι ο Ferencz δεν γνώριζε για τις διαστροφές της συζύγου του.

Όσο ο Ferencz έλειπε στον πόλεμο σε στρατιωτικές εκστρατείες για μεγάλα χρονικά διαστήματα, καθ' όλη τη διάρκεια των 25 χρόνων που ήτανε παντρεμένοι, η ζωή της Elizabeth πολύ σύντομα άρχισε να γίνεται όλο και πιο βαρετή. Έτσι άρχισε να επισκέπτεται πολύ τακτικά την αμφιφυλόφιλη θεία της Countess Karla Bathory κι έπαιρνε μέρος σε ομαδικά λεσβιακά όργια με την ίδια και τις φίλες της. Από την εποχή αυτή λοιπόν συνειδητοποίησε τις αληθινές της φιλοδοξίες, δηλαδή να βασανίζει και να σκοτώνει νεαρά, όμορφα κορίτσια. Εκείνη την εποχή, με την βοήθεια της Ilona Joo (προσωπική νοσοκόμα της Elizabeth στο επάγγελμα) άρχισε να βασανίζει τα κορίτσια των υπαλλήλων της. Συνεργοί της, τότε ήταν: η Anna Darvula, που φημολογείται πως ήταν κι

ερωμένη της, ο Johannes Ujvary ο οικονόμος του σπιτιού κι η μάγισσα Dorottva Sventes ,επίσης γνωστή με το όνομα Dorka.

Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο της πάθος. Εκείνη την εποχή η κοντέσα έψαχνε τον έρωτα σε διάφορους άντρες. Ο αρχιυπηρέτης του κάστρου της Elizabeth, που ονομαζόταν Thoriko, την μύησε στον αποκρυφισμό και της δίδαξε τη Μαύρη Μαγεία με την οποία άρχισε επίσης να ασχολείται όλο και περισσότερο.

Όσο ασχολιόταν με τη Μαύρη Μαγεία η Elizabeth δέχτηκε μια επίσκεψη από έναν περίεργο και σκοτεινό άντρα με παραδόξως κοφτερά δόντια. Ύστερα από σύντομο ταξίδι με τον ξένο προς άγνωστη κατεύθυνση η Elizabeth επέστρεψε μόνη και πολλοί από τους χωρικούς υποστήριξαν ότι είδαν ίχνη αίματος στα χείλη της... Οι γύρω χωρικοί, που πίστευαν στα βαμπίρ, είχαν έναν λόγο περισσότερο να φοβούνται το κάστρο του Csejthe. Ίσως κατά τη λαϊκή φαντασία, ο παράξενος ξένος, να ήταν ο ίδιος ο Dracula, ο οποίος γύρισε από τον τάφο του! Όταν ο Κόμης Nadasdy επέστρεψε από μια εκστρατεία του στο κάστρο, η πεθερά της Elizabeth φρόντισε να μάθει ο σύζυγός της το παράπτωμα της γυναίκας, που όμως συγχώρεσε γρήγορα.

Σε ηλικία 51 ετών (το 1602 ή το 1604) ο Ferencz πεθαίνει. Οι εκδοχές για το θάνατο του είναι οι εξής:

- 1) μαχαιρώθηκε από πόρνη στο Βουκουρέστι, που χρωστούσε, υπέκυψε στις πληγές του που μολύνθηκαν
- 2) πέθανε από αρρώστια στα χέρια μιας πόρνης
- 3) χάθηκε στη μάχη
- 4) δολοφονήθηκε από τον Giorgio Basta, του οποίου η τρομοκρατική δράση στην Τρανσυλβανία εκείνη την εποχή, οδήγησε σε ραγδαία πτώση της ισχύος της οικογένειας των Bathory
- 5) από δηλητηρίαση
- 6) πολλοί είναι κι εκείνοι που πιστεύουν ότι ο θάνατος του οφείλεται στη Μαύρη Μαγεία.

Τότε η Elizabeth αρχικά έδωξε μακριά της μισητή πεθερά της κι άρχισε να παίρνει μέρος σε τελετές μαύρης μαγείας που θανατώνονταν άλογα κι άλλα ζώα. Από τότε η Elizabeth σταμάτησε να βγαίνει από το κάστρο της. Με τη βοήθεια του Thorko, της Joó, των μαγισσών Szentes και Darvulia και του Ujvary, άρχισε το διαβολικό της έργο.

Η Elizabeth ήταν μια γυναίκα όμορφη. Δείτε πως περιγράφεται σε ένα κείμενο:

«Η Elizabeth Bathory ήταν γυναίκα εκπληκτικής ομορφιάς. Τα μακριά, κατάμαυρα μαλλιά της, δημιουργούσαν έντονη αντίθεση με το πάλευκο της επιδερμίδας της. Τα κεχριμπαρένια της μάτια μοιάζανε με γάτας, το κορμί της ήταν αισθησιακό. Ήταν ιδιαίτερα ματαιόδοξη κι ο ναρκισσισμός της ήταν αυτός που την έσπρωξε σε βάθη διαστροφής».

Ασυνήθιστο για την κοινωνική της τάξη, η Elizabeth ήταν ένα παιδί γυμνασμένο και δραστήριο. Μεγάλωσε και ανατράφηκε σαν μέλος της Ουγγρικής βασιλικής οικογένειας και σαν νεαρή κοπέλα ήταν αρκετά όμορφη, είχε κομψά χαρακτηριστικά, καλό σώμα και ήταν ψηλή για την εποχή της αλλά η προσωπικότητά της δεν έτυχε ανάλογης καλλιέργειας, ανάπτυξης και εκλεπτυσμού! Κατά τη γνώμη της το πιο ξεχωριστό κι αξιοπρόσεκτο χαρακτηριστικό της ήταν το άσπρο και όμορφο δέρμα της για το οποίο έλεγε πως συχνά της έκαναν κομπλιμέντα, αν και κάτι τέτοιο δεν ισχύει, αφού οι άλλοι δεν εντυπωσιάζονταν και τόσο από την μάλλον συνηθισμένη επιδερμίδα της και της έκαναν κομπλιμέντα μόνο αν γνώριζαν πως θα ήταν προς όφελός τους, μια κι η Elizabeth δεν δεχόταν με ενθουσιασμό τα μέτρια σχόλια!

Αλλά όσο ο καιρός περνούσε, η Elizabeth μεγάλωνε κι άρχισε να χάνει την ομορφιά της. Προσπάθησε να καλύψει τις ατέλειες της αγοράζοντας και φορώντας πανάκριβα ρούχα και κοσμήματα, αλλά τίποτα δε μπορούσε να κρύψει το πέρασμα του χρόνου από πάνω της. Τότε ήταν που τα αποτρόπαια βασανιστήρια γίνανε όλο και πιο πολλά. Ήταν η εποχή που είχε φτάσει στα 40 κι η ματαιοδοξία της, την έκανε να πιστεύει πως η ομορφιά της είχε φθαρεί και χανόταν ενώ έπαιρναν την θέση τους, πάνω της, τα γηρατειά.

Όλα άρχισαν όταν ένα κορίτσι που την χτένιζε, της τράβηξε κατά λάθος μια τρίχα από τα μαλλιά της. Τότε η ευέξαπτη κοντέσα της

τρύπησε τη μύτη μ' ένα μηχάνημα και το αίμα έσταξε στο χέρι της. (Κατά μια άλλη εκδοχή τη χτύπησε τόσο δυνατά που το δαχτυλίδι της έσκισε το δέρμα στο μάγουλο του κοριτσιού ή ότι από το χτύπημα το αίμα πετάχτηκε από τη μύτη του κοριτσιού στο πρόσωπό της)...

Όταν πήγε να ξεπλυθεί, από αυτό, κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη και τότε με έκπληξη παρατήρησε, κάτι που ήταν ορατό μόνο στα δικά της μάτια, πως το χέρι της στο σημείο που είχε καλυφθεί με αίμα είχε πάρει κάτι από την νεότητα του κοριτσιού, έδειχνε πιο νέο, πιο απαλό και πιο όμορφο. Ζήτησε λοιπόν τη γνώμη της Darvulia για το φαινόμενο αυτό. Έφερε επίσης στο κάστρο της χημικούς και φυσικούς για να δώσουν μια επιστημονική εξήγηση πάνω στο θέμα...

Αυτοί επειδή καλοπερνούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν τις θέσεις τους αποφάσισαν να μη χαλάσουν το χατίρι και τη διάθεση της κοντέσας τους και της είπαν ότι για την αλλαγή του δέρματος της ευθυνόταν το αίμα του μικρού παρθένου κοριτσιού. Μάλιστα της είπαν πως θυμόντουσαν ότι κάτι αντίστοιχο είχε ξαναγίνει στο παρελθόν σε κάποιο μακρινό τόπο, όταν το αίμα μιας νεαρής παρθένας έφερε ανάλογα αποτελέσματα σε μια γερασμένη αλλά γενναιόδωρη και καλή προσωπικότητα με πολλές χάρες!

Μετά από τόσο καθαρές αποδείξεις στο χέρι, η Elizabeth πείστηκε ότι αυτή ήτανε θαυμάσια ανακάλυψη! Μια μέθοδος πρόληψης του γήρατος και διατήρησης της αιώνιας νεότητας! Ή τουλάχιστον η ίδια βρήκε αυτό που χρειαζόταν! Η γνώμη της... συμβούλου ομορφιάς της, μιας γυναίκας που ονομαζόταν Katarina, της επιβεβαίωσε την ιδέα ότι η έξυπνη ανακάλυψη της ήταν σωστή. Η Darvulia επίσης της είπε ότι μπορεί να ανακτήσει τη χαμένη της νιότη κάνοντας μπάνιο στο αίμα των κοριτσιών και πίνοντας το αίμα, ιδιαίτερα, των πιο όμορφων.

Τότε διέταξε τους υπαλλήλους της Ujvary και Dorca να γδύσουν το κορίτσι και κρατώντας τα χέρια της πάνω από ένα βαρέλι, να κόψουν τις αρτηρίες της, να την σκοτώσουν και να αφαιμάξουν το αίμα της σε μια μεγάλη δεξαμενή για να μπει και να κάνει το μπάνιο της σε αυτό.

Ήταν πλέον σίγουρη ότι είχε βρει το μυστικό για την αιώνια νεότητα με αυτή τη διαδικασία. Ανακάλυψε πως το αίμα είναι ζωή κι από τότε αυτό έγινε μια από τις πιο κρυφές της επιθυμίες!... Η δίψα της για αίμα ήταν τόσο μεγάλη που ακόμα κι όταν κάποια στιγμή στη ζωή της αρρώστησε δε κατάφερε να κρατηθεί μακριά από τους φόνους.

Επειδή ήταν τόσο αδύναμη που δε μπορούσε να σηκωθεί απ' το

κρεβάτι και δεν είχε τη δύναμη να βασανίζει η ίδια τα θύματά της, έβαζε τους πιστούς της, να φέρνουν τα κορίτσια στο κρεβάτι της ώστε να μπορεί να τις δαγκώσει. Ταυτόχρονα έδωσε εντολή σε σιδηρουργούς από την Γερμανία, να της ετοιμάσουν καινούρια όργανα βασανισμού, που κύριο σκοπό τους είχαν τη συλλογή αίματος από τις παρθένες.

Έτσι, γρήγορα στο κάστρο έφτασαν διάφορα όργανα βασανισμού, ένα από τα οποία ήταν η Σιδηρά Παρθένα (Iron Maiden) που ήταν κι από τα πιο γνωστά. Αυτό ήταν μια μεγάλη μεταλλική σαρκοφάγος σε ανθρώπινο ύψος, μες στην οποία υπήρχανε καρφιά κι από τις δύο πλευρές και λίγος χώρος για να χωράει η παρθένα, έτσι ώστε όταν έκλεινε τα καρφιά να ξεσκίσουν τη σάρκα της. Στο κάτω μέρος της σαρκοφάγου υπήρχε μια δίοδος όπου μαζευόταν το αίμα όταν άρχιζε να τρέχει.

Με τη βοήθεια αυτής λοιπόν της ομάδας απήγαγε πολλά κορίτσια από τις γύρω περιοχές, τα έφερνε στο κάστρο και τα φυλάκιζε σ' ένα υπόγειο μυστικό δωμάτιο που ήταν γνωστό ως "ο θάλαμος βασανιστηρίων της Εξοχότητάς της", κάνοντας τους τα χειρότερα βασανιστήρια που μπορούσε να φανταστεί.

Τις κάρφωνε με καρφίτσες στα γεννητικά τους όργανα και σ' άλλα ευαίσθητα σημεία του σώματος όπως κάτω από τα νύχια. Τους έκοβε τα δάχτυλα ή τις χτυπούσε στο πρόσωπο μέχρι που άκουγε τα κόκαλα να σπάνε. Προτιμούσε μάλιστα να έχει το θύμα της γυμνό μπροστά της και να τα χτυπά από τη μπροστινή πλευρά κι όχι από πίσω. Αυτό το έκανε για να μπορεί να βλέπει πως διαγραφόταν ο πόνος στα πρόσωπα των θυμάτων της όταν τα βασάνιζε.

Χρησιμοποίησε νέες τεχνικές βασανισμού... Μια από τις εφευρέσεις της ήταν να γδύνει ένα κορίτσι, να το αλείφει ολόκληρο με μέλι και μετά να το δένει μόνο του στο δάσος, αφήνοντας το στο έλεος των πεινασμένων εντόμων... Επίσης το χειμώνα, έγδυνε ένα κορίτσι και το έβγαζε έξω από το κάστρο όπου του έριχνε νερό μέχρι να παγώσει ζωντανό και να πεθάνει από το τσουχτερό κρύο που υπάρχει στα Καρπάθια.

Για να βασανίζει τα θύματα και να βγάζει το αίμα τους η Elizabeth χρησιμοποιούσε σφυριά, καυτά καρφιά, μαχαίρια, ψαλίδια, διπλούς πέλεκεις, πυρωμένα σίδερα κι άλλα. Τέλος οι υπηρέτες τις κρεμούσαν ανάποδα με αλυσίδες γύρω από τους αστραγάλους από ένα κλουβί και τους έκοβαν το λαιμό για να χυθεί το αίμα όσο ήταν ακόμα ζεστό, έτσι ώστε να παίρνει το ντους της η Elizabeth μες στην ασημένια μπανιέρα

της...

Βασάνιζε επί βδομάδες ή ακόμα και μήνες τα κορίτσια, μέχρι που τις έσφαζε. Γρήγορα η Elizabeth επιτιθόταν στα θύματά της με γυμνά δόντια, κόβοντας μεγάλα κομμάτια σάρκας από τα χείλη, τα μάγουλα, τους ώμους, τα στήθη τους κ.λ.π.

Η Elizabeth έπαιρνε νέες παρθένες από γειτονικά χωριά με τη δικαιολογία ότι ήθελε να τις προσλάβει ως υπηρέτριες. Μια μεγάλη ευκαιρία της παρουσιάστηκε στις αρχές του 17ου αιώνα στην Transylvania, όπου οι γονείς των κατώτερων τάξεων εύχονταν οι κόρες τους να μορφώνονταν με τους κατάλληλους τρόπους και να είχαν μια ευκαιρία να ανέβουν κοινωνικά.

Η Elizabeth άρπαξε την ευκαιρία και το 1609, ίδρυσε μέσα στο κάστρο της μια

ακαδημία, η οποία υποσχόταν να παίρνει κάθε φορά 25 νέα κορίτσια και να τα μορφώνει κατάλληλα. Μόνο που στην πραγματικότητα οι σπουδές τους τελείωναν...για πάντα... Με τη βοήθεια της Dorotta Szentés αυτές οι δύστυχες μαθήτριες «καταναλώθηκαν» όπως ακριβώς και όλες οι προηγούμενες τους...

Όταν όμως τα αιματοκυλισμένα πτώματα βρέθηκαν στο δάσος γύρω από το κάστρο, φήμες κυκλοφόρησαν ότι στο κάστρο του Csejthe μαζί με την Elizabeth υπήρχε μια τεράστια ομάδα από βαμπίρ, που σκότωνε ασταμάτητα δίνοντας έτσι τροφή στη φαντασία και στις ιστορίες των χωρικών που είχαν τώρα έναν παραπάνω λόγο να αποφεύγουν το κάστρο.

Όσο ο καιρός περνούσε κι η Darvulia πέθανε, η Elizabeth παρατήρησε ότι

συνέχιζε να μεγαλώνει παρόλα τα μπάνια που έκανε και το αίμα που έπινε. Τότε, μια άλλη μάγισσα, η Erzsi Majorona, της είπε ότι έπρεπε τα κορίτσια που σκοτώνει να ήταν βασιλικής γενιάς. Γι' αυτό άρχισε να σκοτώνει και κορίτσια της υψηλής κοινωνίας που πήγαιναν ανυποψίαστα για επίσκεψη στο κάστρο της. Αλλά ακόμα κι αν σκότωνε κορίτσια αριστοκρατικής καταγωγής η κατάσταση της δεν βελτιωνόταν και δε μπορούσε να πάρει πίσω τη χαμένη της ομορφιά. Για παραπάνω από μια δεκαετία, είχε βασανίσει, σκοτώσει, πάρει και πιει το αίμα σε

πάνω από 650 παρθένες.

Οι μπράβοι της κοντέσας συνέχισαν να φέρνουν νεαρά κορίτσια που στραγγιζόντουσαν από το αίμα τους, για να μπορέσει να πλυθεί σε αυτό. Οι κηδείες αρχικά γινόντουσαν από τον πάστορα Andras Berthoni, ένα Λουθηρανό ιερέα, αλλά καθώς τα πτώματα των νεκρών κοριτσιών αυξάνονταν εκείνος αρνήθηκε να τις κηδέψει λέγοντας πως ο θάνατός τους ήταν: «αγνώστων και μυστηριωδών αιτιών». Τέτοιες δηλώσεις όμως δεν περνούσαν στην κοντέσα και με την απειλή της να αιωρείται, ο πάστορας, συνέχισε την ταφή των νεκρών κοριτσιών. Ο ιερέας ανακάλυψε την αλήθεια για το τι συμβαίνει στο κάστρο του Csejthe, όταν η Elizabeth τον διέταξε να θάψει ένα μεγάλο μέρος των πτωμάτων. Ο ιερέας έγραψε τις υποψίες του για την Elizabeth σ' ένα σημείωμα λίγο πριν πεθάνει. Τα εγκλήματα της κι ο τεράστιος αριθμός των πτωμάτων, ήταν πλέον τόσο μεγάλος που δε μπορούσε να συγκαλυφθεί.

Λίγο πριν την κατάρρευση του καλά κρυμμένου μυστικού, άρχισαν να βρίσκονται πτώματα σε διάφορα σημεία του κάστρου και του δάσους γύρω από αυτό, όπως σε ρέματα ή στον κήπο της κουζίνας! Νεκρά κορίτσια που ύστερα από εβδομάδες βασανισμού αφέθηκαν να σαπίσουν και να φαγωθούν από τους λύκους. Αυτή η καινούρια τακτική έδειξε πως η κοντέσα είχε πια κουραστεί και πως δεν έδινε την πρέπουσα σημασία για να καλύψει τα ίχνη της. Η Elizabeth έγινε απρόσεκτη για πρώτη φορά στη μακάβρια καριέρα της. Μετά από μια φρενίτιδα οργίων, τέσσερα

αποστραγγισμένα από το αίμα τους πτώματα, πετάχτηκαν από τα τείχη του κάστρου. Το σφάλμα συνειδητοποιήθηκε αλλά ήταν ήδη αργά, γιατί οι χωρικοί είχαν δει και περισυλλέξει τα πτώματα κι είχαν αναγνωρίσει τα κορίτσια. Οι αναρίθμητες εξαφανίσεις κοριτσιών είχαν αρχίσει να επιλύονται. Το μυστικό αποκαλύφθηκε και το μυστήριο έφθασε στο τέλος του.

Ένα ακόμα μεγάλο λάθος της ήταν που άρχισε ν' αναζητά θύματα στην αριστοκρατία κι όχι στις κόρες των σκλάβων της. Ένα κορίτσι από την αριστοκρατία ήταν που δραπέτευσε κι είπε στις αρχές όλα όσα συνέβαιναν στο κάστρο Cahitice. Όμως λένε πως υπάρχει ακόμα ένας λόγος, που ίσως, να 'ναι κι ο βασικότερος για την σύλληψη της κοντέσας. Τα χρήματα που σπαταλούσε σε όλες αυτές τις δολοφονίες ήταν τόσα πολλά που αναγκάστηκε να πάρει δάνεια. Ο βασιλέας δεν της ακύρωσε κάποιο απλήρωτο χρέος κι έτσι βρέθηκε στην φυλακή. [ειρωνεία; για τα εγκλήματά της δεν μπήκε ποτέ στη φυλακή, αλλά αυτό

θα το δούμε παρακάτω].

Ο βασιλέας Μάτνάς της Ουγγαρίας διέταξε τον ξάδερφο, της κοντέσας, Κόμη György Thurzo, κυβερνήτη της επαρχίας, μαζί με τον Reverend Janos Ronikenusz, ο οποίος βρήκε το σημείωμα του ιερέα κι έναν μικρό αριθμό στρατιωτών που τους είχε παραχωρήσει, να επιτεθούν στο κάστρο του Csejthe, κάτι που έγινε στις 30 Δεκεμβρίου του 1610. Τα όσα βρήκαν εκεί, σόκαραν ακόμα και τους πιο σκληρούς άντρες. Στο κύριο δωμάτιο, βρισκόταν ένα ζωντανό και ένα νεκρό κορίτσι που στραγγίζονταν από το αίμα τους. Στο μπουντρούμι, στο υπόγειο δωμάτιο βασανιστηρίων, βρέθηκαν αρκετά κορίτσια που είχαν τρυπηθεί με κάποιο μηχάνημα, έναν απίστευτα μεγάλο αριθμό πτωμάτων των νεαρών κοριτσιών, αλλά και την αιματοκυλισμένη Elizabeth. Ενώ κάτω από το κάστρο μετρήθηκαν περίπου στα 50 θαμμένα θύματα. Οι συνεργοί της Dorothea, Anna, και Katarina συνελήφθησαν, αλλά η Elizabeth κρατήθηκε στο κάστρο! Ήτανε Χριστούγεννα, το Ουγγρικό Κοινοβούλιο ήταν κλειστό κι ο Βασιλικός Εκπρόσωπος γλίτωσε την Elizabeth από την ταπείνωση της φυλάκισης.

Ένα χρόνο αργότερα, το 1611, άρχισε η δίκη. Η κοντέσα αρνήθηκε να κάνει

οποιαδήποτε δήλωση, ακόμα και για την αθωότητα ή την ενοχή της και δε παρευρέθηκε ποτέ στο δικαστήριο. Δεν διατύπωσε ποτέ ούτε μια λέξη μετάνοιας ή συγγνώμης. Φήμες λένε πως δεν της επιτράπηκε να εμφανιστεί ή ότι δεν παρουσιάστηκε ποτέ στη δίκη της για πολιτικούς λόγους. Δικάστηκε στο κάστρο του Csejthe. Οι κατηγορίες που τη βάραιναν ήταν βαμπιρισμός, βασανιστήρια, μαύρη μαγεία, σαδισμός και μαζικές δολοφονίες.

Κατά την διάρκεια της δίκης ο Johannes Vjary, ομολόγησε την θανάτωση 37

ανύπαντρων κοριτσιών, 6 εκ των οποίων στράγγισε ο ίδιος από το αίμα τους. Προσπαθώντας να σώσει την τιμή του ή ακόμα και να γλιτώσει από τη καταδίκη δήλωσε πως αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να κρατήσει την θέση του στο κάστρο, σαν αρχιυπηρέτης. Κάποιες κοπέλες τις βασάνισαν οι δύο μάγισσες, ενώ κάποιες άλλες η ίδια η κοντέσα. Η νοσοκόμα στην απολογία της μίλησε για 40 περίπου θανατώσεις, αλλά η αλήθεια είναι πως στο κάστρο βρήκαν φρικτό θάνατο 612 κορίτσια. Κάτι που αποδεικνύεται και από το ημερολόγιο της Elizabeth. Στο ημερολόγιό της, επίσης είχαν γραφτεί τα παρακάτω

λόγια:

"Είναι το καθήκον μου να είμαι καλή για τον σύζυγό μου και να κρατηθώ όμορφη για αυτόν. Ο Θεός μου παρουσίασε πώς να το κάνω... Θα ήμουν παράλογη αν δεν εκμεταλλευόμουν την ευκαιρία αυτή".

Και κάπου αλλού έγραψε:

"...είμαι χήρα και πρέπει να μείνω όμορφη ώστε να μπορέσω να βρω έναν δεύτερο σύζυγο".

Ένας άλλος υπάλληλός της δήλωσε πως η κοντέσα καθόταν με τις ώρες μπροστά στον καθρέφτη της και προσπαθούσε να υλοποιήσει το ξόρκι της αιώνιας νιότης.

Κάτι που την φέρνει πολύ κοντά στον μύθο της κακιάς μάγισσας [Η Χιονάτη κι οι Εφτά Νάνοι]. Η βασίλισσα στην ματαιοδοξία της πάνω, ζήτησε τη καρδιά ή το συκώτι και τους πνεύμονες της Χιονάτης, ο κυνηγός γυρνά στο κάστρο έχοντας πάνω του τα όργανα που του ζήτησε, μόνο που ήταν ενός ελαφιού. Η βασίλισσα, γεμάτη από ματαιοδοξία, χωρίς να το γνωρίζει βάζει τους μάγειρές της να της ετοιμάσουν ένα πλούσιο δείπνο από τα όργανα αυτά. Ο κανιβαλισμός είναι αυτός που συνδέει τις δύο γυναίκες. Κι η τιμωρία της βασίλισσας; Κάψανε τις σιδερένιες παντόφλες και όταν πυρώσανε αναγκάσανε την βασίλισσα να τις φορέσει και να χορέψει με αυτές, μέχρι που έπεσε νεκρή.

Πολύ αυστηρότερη από την τιμωρία της Elizabeth.

Η τιμωρία που επέβαλε το δικαστήριο ήταν αποκεφαλισμός κι αποτέφρωση στους συνεργάτες της Elizabeth και σε όσους πήραν μέρος σε αυτά τα εγκλήματα, εκτός από τις μάγισσες Ilona Joó και Dorottya Szentés, στις οποίες πρώτα ξερίζωσαν τα δάχτυλα και στη συνέχεια τις έκαψαν ζωντανές.

Αυτά έγιναν στη Bytča στις 17 Ιανουαρίου του 1611. Η Katarina, με κάποιο τρόπο θεωρήθηκε ως ένα άλλο θύμα κι αφέθηκε ελεύθερη.

Το δικαστήριο δεν επέβαλε όμως την ίδια τιμωρία και για την κοντέσα.

Ο νόμος στην Ουγγαρία ήταν κατηγορηματικός. Δε μπορούσε να θανατωθεί, επειδή προερχόταν από αριστοκρατική οικογένεια. Έτσι η δική της τιμωρία ήταν η εξής: ισόβια φυλάκιση στην αίθουσα

βασανιστηρίων, του ίδιου της του κάστρου, που χτίστηκε ολόκληρη ζωντανή αφήνοντας μόνο μια μικρή τρύπα για να μπορούν οι φύλακες να της δίνουν φαγητό.

Ο βασιλιάς ΜάτνάλII, προσπάθησε για την θανάτωση της κοντέσας, αλλά μπήκε μπροστά του ο ξάδερφός της [πρωθυπουργός της χώρας] κι έτσι η «ποινή» έγινε: κατ' οίκον περιορισμός.

Η αλήθεια όμως είναι πως η κοντέσα Elizabeth Bathory ποτέ δε δικάστηκε και καταδικάστηκε, πραγματικά, για τα εγκλήματά της. Τα πρακτικά της δίκης κρύφτηκαν μακριά από το κάστρο του Csejthe, σε κείνο του ξαδέρφου της Elizabeth, Κόμητα Thurzo. Από εκεί, μυστηριωδώς, χάθηκαν και βρέθηκαν ξανά, αιώνες αργότερα. Σήμερα βρίσκονται στην Ουγγαρία.

Στις 31 Ιουλίου του 1614 , περίπου 4 χρόνια μετά τη δίκη, η Elizabeth υπαγόρευσε για τελευταία φορά την διαθήκη της σε δυο ιερείς καθεδρικών ναών της επισκοπής Ezstergom. Επιθυμούσε οι οικογενειακές μετοχές να μοιραστούν εξίσου στα παιδιά της, αν κι ο γιος της Ραυί κι οι απόγονοί του ήταν οι βασικοί κληρονόμοι της.

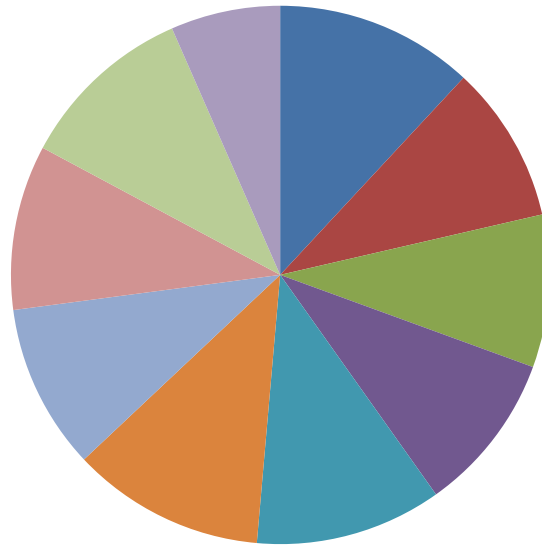
Στις 21 Αυγούστου, του ίδιου έτους, ένας δεσμοφύλακας της κοντέσας που θέλησε να τη κρυφοκοιτάξει μέσα από το μικρό άνοιγμα επειδή βρήκε το φαγητό της απείραχτο, (ή επειδή εκείνη συνέχιζε ακόμα να είναι γοητευτική κι από τις πιο όμορφες γυναίκες της Ουγγαρίας) είδε την κοντέσα με το κεφάλι πεσμένο.

Η Elizabeth Bathory, «Ματωμένη Πριγκίπισσα της Τρανσυλβανίας», είχε πια πεθάνει σε ηλικία 54 ετών, στο ίδιο κάστρο, στον ίδιο χώρο που είχε θανατώσει 650 περίπου κορίτσια.

Το σώμα της προορίστηκε να θαφτεί στην εκκλησία της πόλης Cachtice, αλλά οι κάτοικοι αντέδρασαν. Δεν ήθελαν και δεν θα επέτρεπαν ποτέ η διαβολική γυναίκα να θαφτεί στον τόπο τους και στο καθαγιασμένο χώμα. Έτσι μιας κι ήταν από τους τελευταίους Bathory του Ecsed, θάφτηκε στην βοριοανατολική πόλη, στον οικογενειακό τους τάφο.

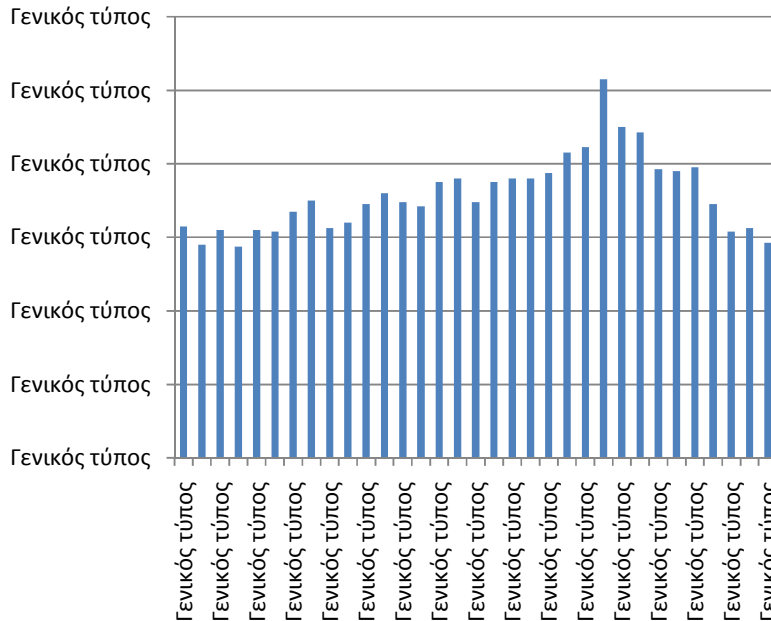
Διαγράμματα

Κλοπές-Διαρρήξεις '98-'07 στην Ελλάδα

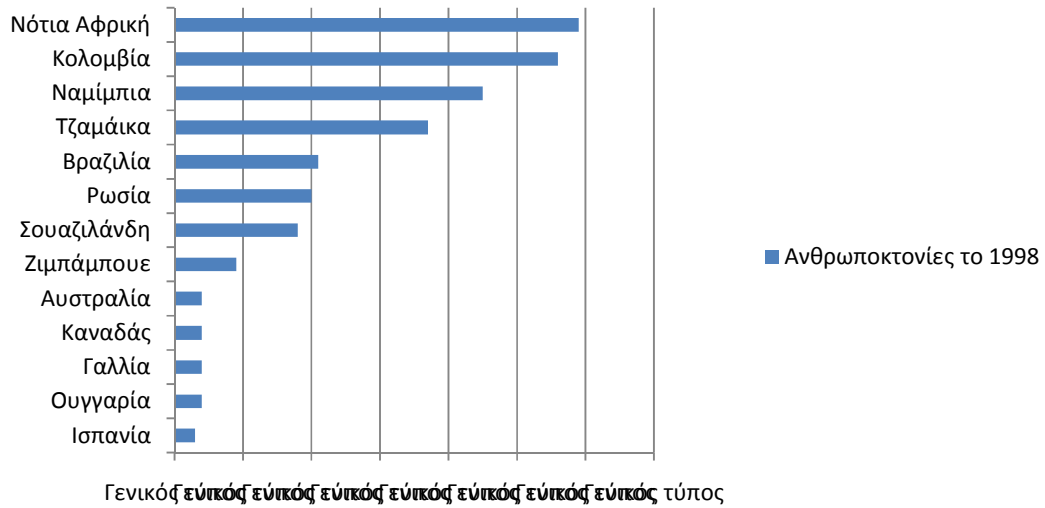
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος
- Γενικός τύπος

Ανθρωποκτονίες σε Αγγλία και Ουαλία

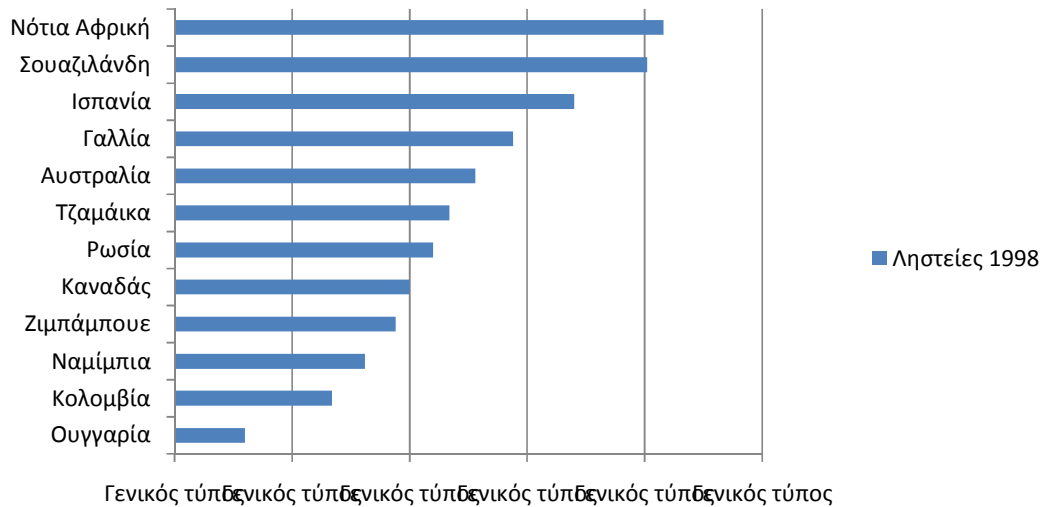

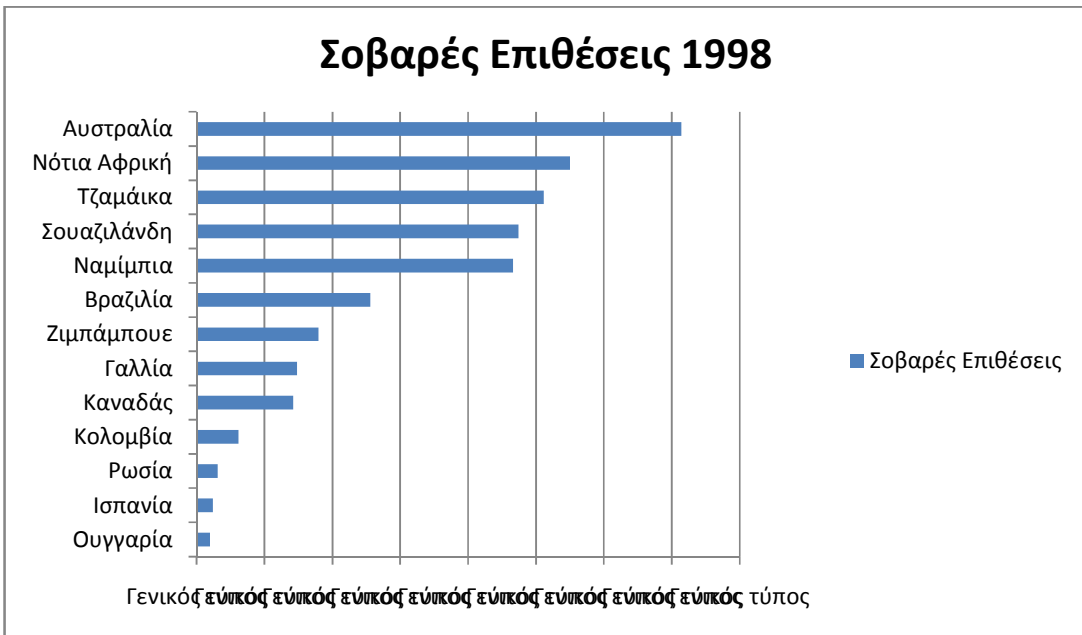
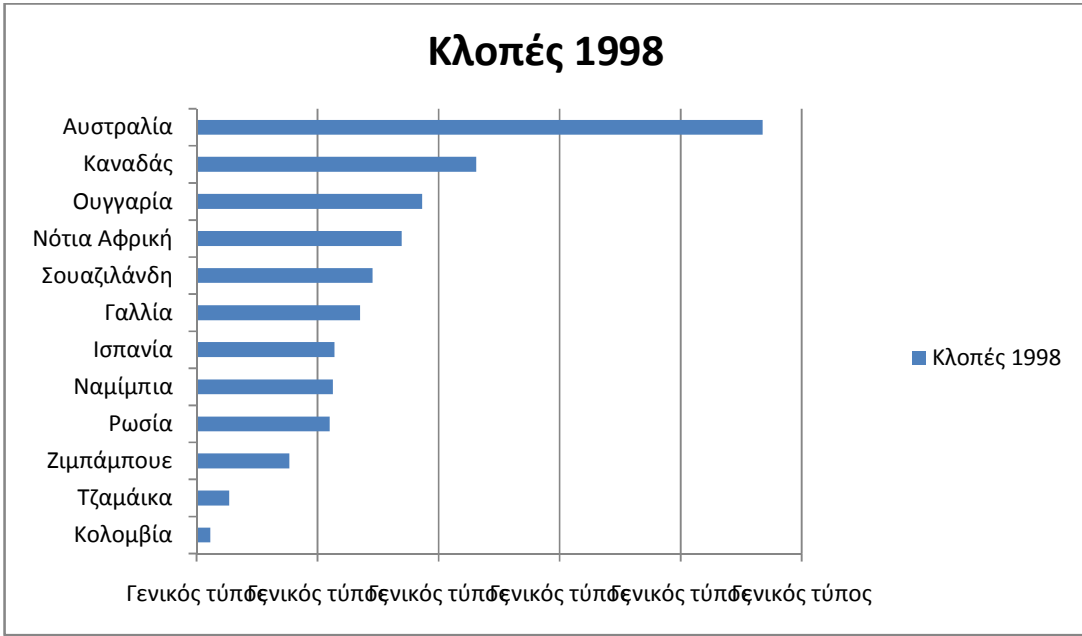
- Ανθρωποκτονίες σε Αγγλία και Ουαλία

Ανθρωποκτονίες 1998

Βίαιες Ληστείες 1998

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γαρδίκια Κ. Γ., Εγκληματολογία, τ. Γ', Σωφρονιστική, εκδ. Δημ. Ν. Τζάκα - Στ.

Δελαγραμμάτικα, Αθήναι 1955.

Γαρδίκια Κ. Γ., Εγχειρίδιον Εγκληματολογίας (Ανατύπωσις εκ της Β' εκδόσεως),

εκδ. οίκος Αφοι Δ. Τζάκα, Αθήναι, χ.χ.

Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου Α., Παραδόσεις Εγκληματολογίας, Α', εκδ. Αντ.

Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτηνή 1979.

Herbert M., Ψυχολογικά προβλήματα εφηβικής ηλικίας, Α. Γ. Καλαντζή-Αζίζι

(επιμέλεια έκδοσης), εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 1992.

Ιωαννίδη-Ψυχογιού Β., Ο θεσμός των Αναμορφωτικών Καταστημάτων/ Ιδρυμάτων Αγωγής. Παιδαγωγική θεμελίωση και πράξη, εκδ. Αντ. Ν.

Σάκκουλα, Αθήνα-

Κομοτηνή 2001.